DEVAMATHA COLLEGE

magazine

1972

DEVA MATHA COLLEGE MAGAZINE

Vol. VIII 1972

EDITORIAL BOARD

President

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed.

Chief Editor

Mr. George John Nidhiry M. Sc.

Editors

English

Mr. K. M. Chacko M. A.

Malayalam

Mr. V. M. Mani M. A.

Hindi

Mr. K. R. Ramakrishna Pillai M. A.

Student Editor

Mr. Johney Mathew

Student Representatives

Miss Thressiamma T.
" Annamma K. K.
Mr. Joseph T.
" Joseph Parampan
" Jose E. J.
" Sayed Muhammad T.

OUR PATRON

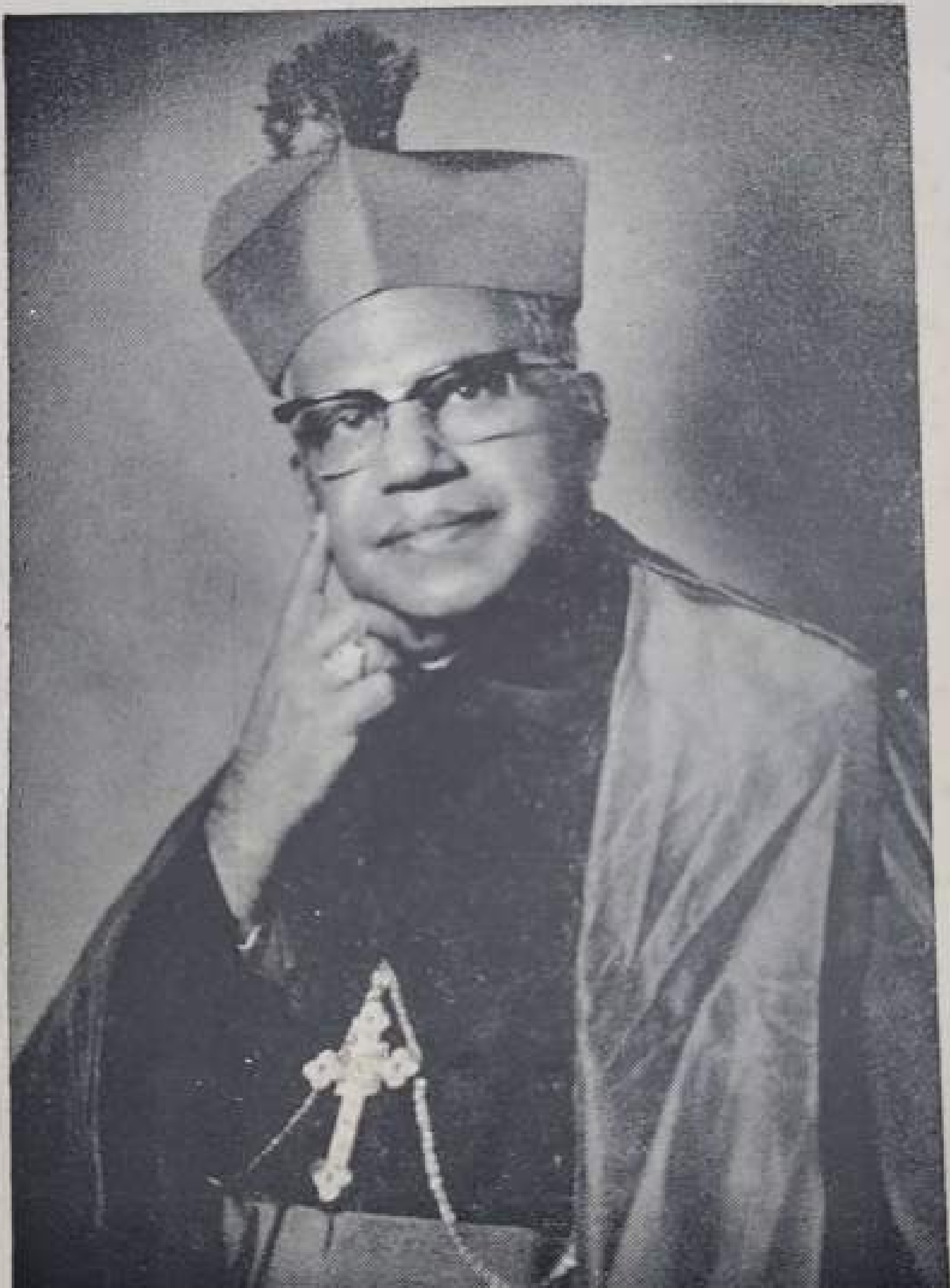

Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil
Bishop of Palai

CONTENTS

Editorial

Principal's Annual Report

English Section

Malayalam Section

Hindi Section

EDITORIAL COMMENTS

I have to begin with an apology. When the previous year's magazine is published in the middle of the current year, the editor cannot easily escape the blame. But the delay is not in any way due to his fault. It is the result of extraordinary circumstances outside his control.

Phenomenal changes have recently come about in the field of higher education in this state. The teachers, students and managements of the Private Colleges here came to the arena in order to safeguard their just rights. Clouds of disaster hung overhead for a time, but they lifted in good time. For students education has become cheaper, though that will in no way decrease its quality. Teachers are to be paid directly by the Government. The management retains its control over the administration. It was the happy ending of an unhappy struggle.

As the colleges were passing from crisis to crisis, the nation too was going through the most critical period since its birth. Over a crore of refugees came from East Bengal, who had to be fed for several months. War flared up between India and Pakistan. When viewed from our side this too had a happy ending. Our Armed Forces crushed our enemies. On the eastern border we now have a friendly neighbour in Bengla Desh.

The nation is also celebrating the silver jubilee of its independence. A quarter century is too short a

Very Rev. Fr. George Paruvanady
Our Manager

Principal's Annual Report

(1971-'72)

It is with great pleasure I present this brief report on the working of the College during the academic year 1971–'72 when we celebrate the 8th College Day. In the existence of an insttitution of higher learning it is not a considerable period, but we admire the past with immense pleasure.

Strength

This year more than 500 students were admitted for the Pre-degree course and 293 for Degree Course. There are 1815 students on the rolls of whom 1040 are boys and 775 are girls.

Staff

There are now 67 members on the teaching staff of whom five have been appointed this year. Rev. Sr. Lizy Paul M. Sc., B.Ed , of the Botany Department of the College left in the beginning of the year to join the staff of St. Joseph's Training College, Ernakulam. While wishing her every success in her new post, I thank her for her whole hearted co-operation and valuable service rendered

The following are the new members who joined the staff this year.

PHYSICS

Sri N. C. Mathew M. Sc.

BOTANY

Rev. Sr. M. J Rosamma M. Sc., B. Ed.

ECONOMICS

Sri N. C. Augustine M. A.

PHYSICAL EDUCATION

Miss Ciciliamma Joseph B. P. E.
Sri K. C. Thomas B. P. E.

I welcome the new members on the staff and wish them a bright and useful career.

period in the history of a people with a 5000 year old civilization. Yet the achievements of India during the past 25 years have been quite remarkable. Besides making great strides towards meterial progress we have also started a social revolution. Another war—the war against poverty—is still going on. The creation of a better society is the nation's goal.

Our students too are contributing their mite to help bring about a better society. Members of the N. S. S. Unit here have been quite active. They turned against the enemies of human society and waged a war against the rat cammunity of the locality.

In University Examinations, we have kept up our glorious traditicn. Miss Aniamma Mathew who secured First Rank in the Final Year Examination in Zoology deserves special mention.

One more batch of graduates has gone out of this institution. We wish them good luck.

We place on record our deep sense of sorrow at the sad demise of two of our beloved students, Devasia A. K. and Mathew K. J. We offer our prayers for the dear departed souls and express our condolence to the bereaved parents.

We congratulate our contributors and thank our advertisers. We record here our sincere gratitude to M/s Jantha Press, Kuravilangad, San Thom Process Studio and St. Thomas Press, Palai, for assisting us in making the magazine what it is.

For the Editors,

Chief Editor.

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M.A., M Ed., Ph.L., L.D
Our Principal

Examination Results

From the very beginning itself we are keeping a high standard in the results of University Examinations. This year also our College was fortunate to keep up the tradition. The first batch of our B. A. / B. Sc. / B. Com. students were presented for the final year examination in March-April 1971. We obtained 100% for B. Sc. Zoology with first rank in the University, B. Sc. Chemistry and B. A. English. The results of the various examinations are as follows:-

		I Class	II Class	III Class	Percentage
B. Sc.	Mathematics	6	5	6	65 4
	Chemistry	8	10	8	100
	Zoology	8	15	8	100
B. A.	Economics	–	3	32	92.1
	English	–	2	34	100
B. Com.		–	4	28	88.9

B. A. / B. Sc. / B. Com. Second Year Examinations

		I Class	II Class	III Class	Percentage
B. A. / B. Sc.	English	–	4	188	79
,,	Malayalam	–	13	81	78.5
,,	Hindi		1	76	92
	Mathematics Sub.		–		81
	Physics Sub.				92
	Statistics Sub.				97
	Chemistry Sub				100
	Botany Sub				100
B. Com	English		1	38	81.2
	Hindi		2	39	85.4
	Group A.		3	41	91.6
Pre-degree		29	53	193	58

This high percentage is a glorious tribute to the selfless and devoted service of the staff as well as the conscientious work and devoted application to studies of the students.

The College Union and the various Associations have been organised by the end of first term. Messers J George and P. J. Simon were elected as the President and General Secretary respectively of the College Union. The inauguration of the College Union was done by Sri A. Sreedhara Menon, Registrar, of Kerala University and Sri Chemmanam Chacko delivered a speech on the occasion. Several ordinary and extra-ordinary debates were conducted by the various associations, the report of which will be presented by the College Union, presently.

100 periodicals. Our students are making the best use of the facilities afforded by the spacious reading room and numerous volumes in the library.

Management

The College is owned by the St. Mary's Forane Church, Kuravilangad. Very Rev. Fr. Paul Alapatt, the founder and the first Manager of the College retired from office on 24—4—1971 and Very Rev. Fr. George Paruvanady took charge as the Manager on 25—4—'71. While welcoming the new Manager, I wish to place on record my heartfelt gratitude to the outgoing Manager. The constant interest, paternal solicitude and the unparallal leadership of Very Rev. Fr. Paul Alapatt were the main factors that led to the growth of this institution. The people of Kuravilangad and surrounding places can never forget him. His name will be written in golden letters in the history of this institution. After the hard toil for more than forty years he is now taking rest which he so much deserves.

Conclusion

Before I conclude this brief report it is my duty to thank all our benefactors. First and foremost I raise my heart to Almighty God for His abundant blessing on this institution. I take this opportunity to express our deep gratitude to the Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the Patron of the College and to Very Rev. Fr. George Paruvanady, President of the Managing Board. I am very glad to offer my sincere thanks to the teaching staff and non-teaching staff for their good will and co-operation.

As regards our students I have only words of appreciation and praise. On eveay occasion of general unrest they displayed admirable restraint and sense of responsibility. In particular I thank the President and members of the committee of the College Union.

To-day's our President Dr. K. Madhavankutty needs no introduction. It is a matter of great pride to have him in our midst. I thank him for gracing this occasion with his presence.

Finally I thank all who are present here for their contribution in making this function a grand success.

N. C. C.

We have one company in Senior Division Army Wing under the able guidance of Lt. P. J. Mathew. There is one Senior Under Officer and three Under Officers in our company. Forty cadets attended the Annual Training Camp held at Kumali and one cadet attended the Pooja Holidays camp held at Trivandrum, four cadets have passed certificate 'C' examination.

Sports and Games

Our Foot ball, Basket ball, Cricket and Athletic teams participated in the various Inter-collegiate tournaments. The Annual Athletic Meet was conducted on 16th and 17th March 1972. Very Rev. Fr. George Paruvanady, Manager of the College, inaugurated the sports meet and Sri T. S. Venkitachalam, District Superintendent of Police, Kottayam, distributed the prizes to the winners of the various items.

Art Festival was conducted on Saturday, the 18th March with a full night programme.

National Service Scheme

We have got a unit of National Service Scheme which the Kerala University has started only this year. Sri Isaac Thomas, Lecturer in English, who has under-gone special training in Layola College, Trivandrum, is the Director of our Unit. There are 100 volunteers of whom 20 are girls. From the energetic and enthusiastic activities of the volunteers it is evident that National Service Scheme can canalise the youth energy to the service of the society and nation instead of utilising for distructive activities. Our volunteers collected 1800 pieces of clothes and they were sent to the Bengla Desh Refugees. They constructed two huts for two poor families in the neighbourhood. They cleaned the entire wards and verandahs of the local Govt. Hospital. Our unit constructed a Road at Kuriam, a neighbouring village. It is heartening to note that our volunteers co-operated with the local panchayat and the Block in the rat-eradication programme and did the whole publicity, distribution and follow-up. They have many useful scheme with them such as soil test campaign, construction of public comfort station, water supply scheme in the local Govt. Hospital, etc.

Library

This year we added 3238 books and now there are more than 18,300 volumes in the library. We are subscribing to about

ENGLISH SECTION

Higher Education in India	—Keveeke
No Taxation Without Representation	—Mary K. C.
Students and Politics	—George Thomas K.
Student Indiscipline	—Mary Joseph C.
Will You Say the Same?	—Babu Thomas
Ode to a Girl	—Joseph V. M.
Man and Woman	—Vasu P. N.
Well Done My Child	—Kurian V. M.
A Noble Sinner	—Joseph E. J.
Is She Dead?	—Mathew J. Areekattil
Rainbows	—Latha K. M.
My Sweet Heart	—Chackochen C. M.
From My Eternal Life	—Joseph N. I.
Go Away to the U. S. A.	—Jose K. Abraham
Martyr of Heroism	—Mathew M. Vellappillil
Unwholesome Influence	—Johny Pettackatt
Omar Khayyam	—Thomas N. K.
How Lovely Is Love	—George Thomas C.
Do You Want Friends?	—Augustine T. D.
Your Future	—Kurian C.
The Black Board	—Mohanan A. K.
Annual Reports	

MAGAZINE COMMITTEE

Sitting (L. to R.) 1 Sri. K. R. Ramakrishna Pillai M. A. (Editor - Hindi)
2 Sri. V. M. Mani M. A. (Editor - Malayalam)
3 Sri George John Nidhiry M. Sc. (Chief Editor)
4 Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed. (Principal)
5 Sri. K. M. Chacko M. A. (Editor - English)
6 Sri. Johnny Mathew (Student Editor)
7. Sri. T. Joseph (Student representative)

Standing (L. to R.) 1. Sri. Jose E. J. (Student Representative)
2 Sri Joseph Parampan (do)
3. Sri Sayed Muhammad T (do)
4 Thressiamma T. (do)
5. Annamma K. K. (do)

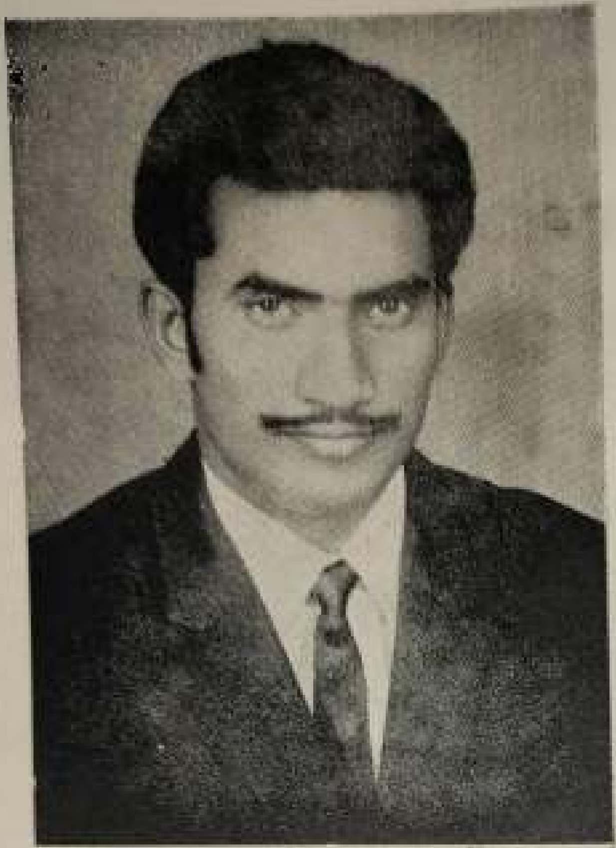

Chairman
J. George

THEY LED THE STUDENTS

General Secretary
P. J Simon

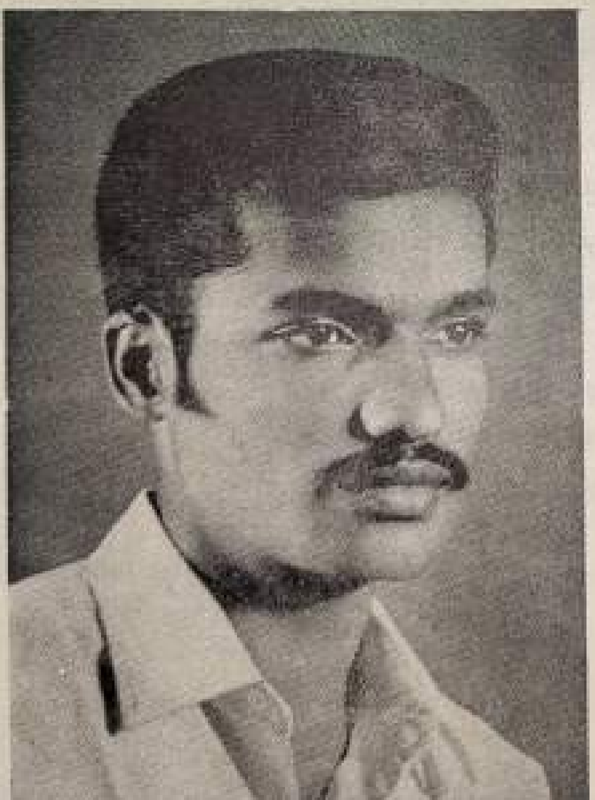

Councillor
K. P. Paul

Arts Club Secretary
Mathew George T.

distrust and intrigues and ill prepared and apathetic student body who suffer from unsatisfactory conditions at home and from financial worries and who are obliged to learn through a foreign medium—is to start 6 or 7 major universities where talented and skilled members of the staff are admitted and are well paid. And they do hope by the concentration of resources or the accumulation of a critical mass, the major university will within a few years produce the required academic explosion and thus skyrocket them to the eminence of the MIT and the California Institute of Technology. The question is will the concentration of resources or the accumulation of critical mass in a few major universities produce the required academic explosion and skyrocket them to the eminence of MIT and others?

Language Problem

The language problem is a much discussed problem. The problem before us is whether we should have Hindi as the common language or English. Advocates of Hindi desire that language to replace English wherever it is in use now. While if the other extreme position is realised the states will attain linguistic sufficiency. Actually the language problem of India has arisen from the conflict between Indian Nationalism which is an English product and Linguistic nationalism which is an Indigenous product. And this is also a conflict between the centre and the states and it affects our thoughts and acts in the field of education particularly in higher education.

According to the education commission report as part of the development of education in our country we must move in the direction of adopting the regional languages as media of instruction even at the university level. If university education is imparted in several Indian languages upto the research level the language issue becomes more conspicuous. Hindi Universities will incline to unilingualism and support the claims of Hindi to be the official language. Some of the northern and western universities may agree to bilingualism of the mother tongue and Hindi. The Southern Universities including ours will prefer English as the second language. These are the problems facing Indian higher education so far as the language issue is concerned. I may bring to your attention a sentence of Sri C. Sankaran Nair: "The Splendid results attained by western culture outside India confirm my view. Lord Curzon's educational policy would have stood in the way of Japan attaining eminence in the arts of war and peace. The renaissance in Chaina is due to the culture imparted by English education to the Chinese men and women. The results have been equally glorious in the Muhammadan world. It is western culture that has created the Turkey of Musthafa Kamal Pasha. The great men whom India has now produced, Sir J. C. Bose, Sir C. V. Raman, Tagore, Gokhale would not have come to front if Lord Curzon's policy has been enforced in India". Sankaran Nair's view was for English. Now-a-days when I find the different reforms in the field of education taking into consideration the language problem I suspect whether the authorities have forgotten that the Sabath was made for the man not the man for the Sabath.

I may tell you in this context that in the field of higher education for an under developed country or a developing country like India instruction through the regional languages will make ourselves bankrupt in

Keveeke
(Dept. of Physics)

Higher Education in India

. . . . . ."What this country needs at present are a number of first class funerals"—Funerals of certain existing members and systems. . . .

When I find a large number of students sitting before me—sitting row upon row—I myself or any grown up man must ask the question: What are we going to do with these youngsters? So far as the lot on my left side is concerned it is not a problem because by the time their parents find 5,000 rupees, or 10,000/- or even Rs 50,000/- depending on their financial standing they dispense with them. And in some cases, if they are clever enough, even without the knowledge of their parents they get themselves disposed of But what about the lot on the right side? When I think of finding an answer, I am reminded of what Charles Lamb said about his elder brother John. John Lamb once went to a public school of Eton and watched the students at play for sometime. He then said to himself: "What a pity that all these young bright students will in a few years turn into frivolous members of parliament". Well, it is the same thing that reflects in my mind too. Within a couple of years you all will come out of the institution into the wide world alone, alone, all all alone, on a wide wide world and some of you will find that you become members of the Legislative Assembly, members of the parliament and the like.

Now the question before us is: Is it for producing the members of the houses of legislation alone that our education stands? Has it produced anything else? Has it produced anything better? What sort of a world will you youngsters see when you come out of these institutions after a handful of years?

Because it is a well known fact to all of you I need not go into the historical back ground of the evolution of higher education in India. I will try to throw light upon

certain aspects of education after independence. Since independence we had excellent reports of Radhakrishnan commission, Crowther, Robbins, Swan and others and very recently the Kothari commission report covering a wider panorama. Yet for all these our University education is something like the story of the mountain bringing forth mice. And we are nowhere near the goal.

Position Of Higher Education In The British Period And Afterwards.

The type of English education imparted through our colleges during the British regime was largely based on the need for producing qualified persons for holding high and responsible positions in government and professions and higher education was limited only to the well to do members of the society. With the advent of freedom the need for higher education came to the minds of the leaders and as a result there has been a phenomenal expansion in the matter of the intake of students to various levels in education. To look for the statistics of this, in 1964-65 the total number of affiliated colleges was 2360 and the total number of students in universities, colleges and other institutions of higher education was 15,35,000 of which the post graduate and research workers were about 91,000 and it is calculated the enrolement in 1975 will be in the neighbourhood of 3 million The number of post graduate students who were about 91,000 in 1964-65 is expected to be somewhere between 250,000 and 400,000 in 1975-76. To put in a nutshell by 1976 our country will need about 80 universities, 45 of which will be affiliatary cum teaching and the rest unitary.

Education-Myths Old And New

Just now I made mention of the education commission report. The Radhakrishnan commission report, which goes to about 700 pages, acknowledges at two places that the first degrees of our universities do not compare with the first degrees of the universities elsewhere in the world. It has recommended the extension of 11 years at school to 12 saying that when one more year is spent in the school the standard will come up To say the truth we have done a lot to achieve too little. To bring in an anecdote our educational task is like the story of Sisyphus. You might have heard about the story of Sisyphus elsewhere. He was an unfortunate man who was destined to roll a big stone to the top of a hill. Every morning he rolled the stone up to the top and in the evening it rolled down. The next morning also he rolled it up to the top but in the evening it rolled down and so on. Like that in our classes what is a taught in previous year is retaught in the next year at least to some extent, which in effect brings down the standard rather than bringing up.

The education commission report suggests to start 6 or 7 major universities to make amends for the steep fall in the educational standard in the field of higher education. They envisage it as 'the most important reform' in their 'new strategy' to meet the present situation in higher education in this country which is unsatisfactory and even alarming on account of the falling standards and lowering quality and the continuously widening gap between this country and advanced countries of the world. They suggest that the remedy to the ills of higher education viz. 'mechancial and listless teaching' by the teachers who 'suffer from financial worries' and unsatisfactory working conditions', 'hierarchical concentration of authority' and an atmosphere of

Mary K. C.
III D. C.

NO TAXATION WITHOUT REPRESENTATION

....It is a good way of minimizing student unrest. Entrusting the key to the thief is an effective way of preventing theaft...!

At the very outset let me invite your attention to the time when our parents or grand parents were in our present position, ie., students. They are interested in narrating stories from their student life to their children with apparent pride. But what a world of difference do we find between their young days and ours! They were regarded as mere instruments to obey their authorities. The authorities and the students had their own separate worlds. They were separated by a dark and artificial wall of nonunderstanding. Even when the students knew fairly well that their orders were unnecessary, they were not to make reply; they were not to question why? They were only to obey meekly.

But now the tables have been turned. We live in a quite changed world. Democracy, which had been sleeping, folding its wings, has now spread its wings and begun to fly all over the world. Students are recognised everywhere and they feel their importance in various fields. It has begun to occur to them that their masters are none but themselves. "No taxation without representation" has now been adapted in

---

this country needs at present are a number of first class funerals"—Funerals of certain existing members and systems. Only then can we look for hope.

[Text of the speech made at the Symposium on "Higher Education in India", conducted at the college.]

the field of technology. If Russia is doing higher education through the Russian language they are second to none in the field of technology. If the French people do their higher learning in French, that again is due to the fact that they are well versed in the field of higher education. Compared to them where are we? We are sheer Lilliputians near these Brobdingnagians.

Indian Students

I may now take you to an Indian university campus or to a college. If you walk across the dusty sunstruck grounds or through the dark corridors you see chumps of boys chirruping like birds. They look extra-ordinarily child-like with all the melting tenderness of children, terribly shy, soft-eyed, gentle, fragile and quick to smile. Their voices are low and soft, their movements light, elastic and lamb-like. If you ask some of them to find a certain professor, he will go far out of his way to lead you to the right place and you will be impressed by the shyness.

But if you drop into a student union you will hear torrents of eloquence not always intelligible. The thundering, smokey, rumbles of volcano, sputtering abuse, excited denunciations of authority will dominate the atmosphere. Your sweet Virgil will be there at the apex of his voice on the heat of his easily released passions.

Not only that. If you look at the newspapers of the past decade, you might read like this: In Mysore University the students have stoned buses and cars and have attacked the police who attempted to stop them and the university is closed indefinitely. A mob of about 400 students today made a forced entry into the University campus and attacked the principal and professors. Kalliany University had to be closed due to the students' disturbances. Madras University had to be closed by its Vice-Chancellor on similar grounds. At Viswabharathi University an eminent Oxford—returned teacher is assaulted by the students. In Delhi University students protesting against railway fares obstructed the movement of the trains. Etc. etc.

To bring your attention to recent concrete cases: to admit those mischievous ones who had been dismissed from the college, to give atleast a pass mark for those who are appearing for the examination, to allow students to resort to mal-practice in the examination hall etc., the students of Banares Hindu University launched a strike and the Univesity is closed Kalliani University is closed because of the protest of the students about certain decisions taken by the Faculty. The students of India make strikes very often for such silly reasons as mentioned above, while the student counter parts in the Western countries do the same for social justice, for peace rather than war, for relevant curricula In this context I do remember a silly cause for a strike. The agitation was for erecting a wall around the ladies' hostel. If you strike for silly reasons, why don't you do this against the corrupt social practices like the dowry system. Perhaps you too want to collect some. Why don't you make hue and cry against the superstitious beliefs of today? The Vice-Chancellor of the University of Annamalai says, "after nearly 30 years as an educationalist, in the evening of my life I am frankly a bewildered, disillusioned and puzzled person. The students that I had loved so long do not seem to love me anymore". He further says that the teacher and the taught are often in opposite camps. The

happy family idea has given place to battle field idea. How to re-capture the lost rapport between the teacher and the taught? What he has to say is that, in the first place the Pedagogue must regain the respect that he seems to have lost. The old reverence was based on tradition and convention; the new must be based on sound scholarship. Whatever else may change in an educational setup, one thing is bound to remain permanent viz. the respect that a student has for a skilled craftsman in the academic field. "Everything varies a man except the part to understand" says Virgil. Education is an unending process and no good teacher can stop learning things. I read somewhere that recently a Vice-Chancellor said that University degrees must be made like Passports, having the validity only for a certain period after which he must be called back to the university and asked to renew his degree.

The next thing is, the curricula must be modified according to needs. Our present philosophy of education is based on the Greek dogma of the all pervasive knowledge and the students' insatiable thirst for this potent commodity. Students have thirst but it is not for knowledge alone. It is for many things. So much so food for thought must be given in different fields to satisfy the needs.

Major Academic Problems

The major academic problems facing us today can be summed up in the subtitle of the education commission report of 1964-66 viz "Education and National development". The report relates to educational reconstruction to a three-fold emphasis. "International transformation of educational system so as to relate it to the life needs and the aspiration of the nation. Qualitative improvement of education so that the standards achieved are adequate, keep continously rising and atleast in a few sectors become internationally comparable and expansion of educational facilities broadly on the basis of manpower needs with an accent on the equalisation of educational opportunities" How far it can be achieved is left to you to decide.

Examinations

We are experimenting different examination systems in our country right from the high school classes, which have been tested and found to be inadequate in Western countries We have educational reforms from Vice-Chancellor to Vice-Chancellor and still we find that we have no sound examination system. The existing system can neither test the intelligence nor the memory nor brilliance. They are, what am I to say, for those who can mug up too much. Now-a-days when students are, in a large scale, resorting to unfair means in the examination hall, there is no necessity for mugging up too. Why don't we have an open-book-examination system in which no student can resort to any unfair means?

To sum up, if we want to have any hope in higher education there must be a revolutionary change in the carricula. The changed carricula must be in close connection with the practical field. It is hoped that the newly built Cochin University is to take its shape in this form. There must be veterans in the academic field insted of 'automatic professors' and there must be sufficient participation for the student body in the Senate, Library and the like. As an eccentric professor, Prof. Bateson of the University of Pensylvania, said "What

the student world today. Taxation and representation are like the two sides of a coin. Both must exist side by side. Without the one the other is something imperfect.

In such condition it is quite interesting to discuss the question whether it is good that students are given participation in the administration of colleges and Universities. There are of course two possible answers. (1) It is wrong and foolish (2) It is well and good. There may be strong arguments supporting both the views. Let us discuss the former first, for most people have a tendency to see the defects first.

Student representation in administrative bodies of higher education is as foolish as foolishness itself and under such a condition the country may go to the dogs. Students are not mature enough to think impartially about problems. They do not possess such a wide vision as will enable them to see things without any partiality or prejudice. Most of the students are quick-tempered and do not have the patience to think. They are always inclined to the opinions of that group to which they belong. The second defect is that they usually become tools of political parties. If such political minded students are given participation, it is quite possible that the purity of education would be ruined. An evident example is the College unions. We are all familiar with the division and spite among students and the consequent array of unpleasant events attending on College union elections. Once when the question of giving participation to the labourers in factories was raised, one of our great leaders said, "giving participation to the labourers is an excellent idea. But before that the labourers may do onething. They must first give the leadership of their society to themselves not to the political parties". What he said is cent per cent correct about students also.

Another trouble is that, by getting powers the students may become proud and begin to disobey their authorities. If so education will become difficult. The feeling of "We are the authorities and who is there to order us?" begins to develop in students. Consequently colleges and Universities would become places of dispute between the authorities and students on powers and privileges.

The most important defect of student participation in administration is that the students' attention may be diverted from their studies. They will cease to concentrate their attention and energies on their studies; instead they will be more interested in other matters.

As the men who oppose student participation stand on one side with such strong arguments, advocates of the same raise no less convincing arguments.

Student participation in administration, according to them, is an excellent idea and a must. Students would then become more responsible and begin to feel more impartially about problems. We can see many examples in our day to day life. If a lazy fellow, living very comfortably and quite undisturbed under the protection of his parents, is given responsibilities he may become hardworking and responsible. Only if the students are given responsibilities would they become responsible and useful. Lack of a sense of responsibility is the main cause for the unrest among students. As a matter of fact 75% of their responsibilities are placed very conveniently upon the heads of their guardians as a burden. No wonder

Thressiamma T.
Best Actress

Johny Mathew
Student Editor

Jose T. Luke
Best Actor

Joseph Parampan
Arts Champion &
Oratory Club Secretary

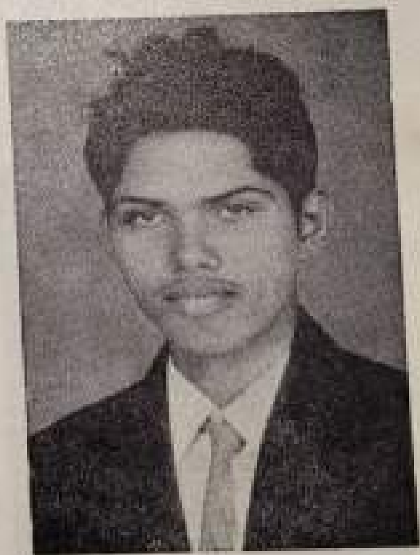

Xavier P. K.
Cover Artist

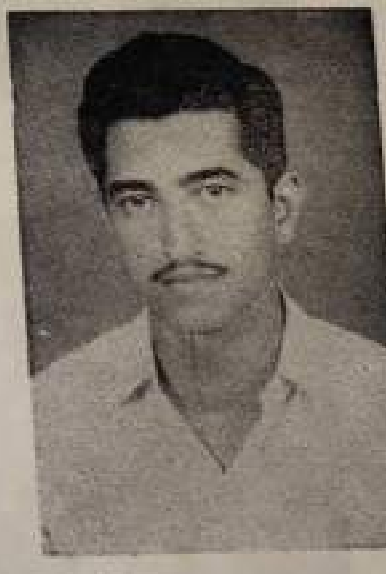

C. M. George
Pastoral Council Member
representing C. S. U.
of the Diocese

they do not feel or know about the weight of such a huge burden which is not upon their heads.

The next advantage of participation in administration is that it enriches their personalities and devolops their leadership qualities. In this respect the college Unions are of great service. They give students ample chances for various activities and also for leadership. It is up to the students to turn the wheel of the administration of the country in the future. Representation in the administration of the college will give them useful experience in the field.

Another advantage is that that dark and artificial wall of nonunderstanding between sudents and teachers would melt away at the light and heat of greater powers to students. Better understanding between students and teachers would then become possible. This is inevitable when all is considered. The students would then feel a warmer affection and natural respect towards their authorities in the place of an artificial respect that originated from fear. This spirit of understanding will help the students in every respect. The more the personal contact between the students and teachers, the more the students can utilise their help and guidance.

The next advantage is that they get better training as citizens of a good democratic country. So many 'burning' problems will cease to be problems if students have a say in solving them. It is a good way of minimizing student unrest. Entrusting the key to the theif is an effective away of preventing theft. University students are not immature; they are mature enough to study and solve their own problems. Many of them have the right to vote also. More over it is students that know their problems best They must surely be given participation in administration in a democracy. It will be good if a time comes when the administration of the University, which is the world of students and teachers, will be one, "of the students and teachers, for the students and teachers, and by the students and teachers".

These things have been proved in colleges where college unions and associations function admirably under the leadership of studens. In Kerala the student world has become more peaceful and quiet of late, after they got representation in University bodies. It is quite evident that student participation in the administration has got numerous advantages. There are disadvantages of course, but they are out weighed by the advantages. The defects are only superficial and will all float away in course of time.

[This paper was presented at the Symposium "Higher Education in India"]

★

they have no hesitation in allowing University students to participate to the full in all activities outside the University.

The question must be examined in its practical bearings. Anything that interferes with normal academic life must be condemned. As such, the participation of students in active political life is undesirable. Further, politics is a serious business. Hence the students must have a thorough idea about what they hear from the politicians and the effect of their speeches. It is pitiable if students are used only to shout down their elders.

Unfortunately, in our country, things are not normal in many ways. In the first place, our academic life is neither full nor wholesome. The curriculam is defective and has little bearing on the practical requirements of life. It does not keep the students either engaged or absorbed, and for the most part leaves them highly dissatisfied. Secondly, the contact between students and teachers is mechanical and artificial. Teachers have no voice in the management or organization of the institution, and so can take little or no initiative in any difficult situation. Thus they cease to be the natural leaders of the student community. They are afraid to guide and hesitate to advise. This removes a healthy influence from the minds of excitable young men. Thirdly, there are so many abuses in our social life. Wherever there is struggle, there is bound to be clash with constituted authority. These reasons show how inevitable it is for students to drift into active political struggles if society is indifferent and how difficultit is to keep them under restraint.

It is permissible to hope that, with the gradual establishment of a degree of normalcy in the various departments of life, students will cease to be interested in political action, and devote themselves to their academic work. But it would be too much to expect that the generous impulses of the youth will not be stirred to action whenever they see wrongs and injustices perpetrated. It must not be forgotten that the students of today will be the leaders of tomorrow and we must not be frightened if they seek to take their share in political activities.

Education makes a people easy to read, but difficult to drive; easy to govern but impossible to enslave.

—Lord Brougham

SECRETARIES

Sunny Jose
Commerce - Degree

Chacko N M.
Malayalam - Degree

Chackochan C. M.
Science - Degree

Sebastian Mathew
Hindi - Degree

Thresiamma Jacob
Lady representative - Pre-Degree

Vasudevan T. N.
Humanities - Degree

Mathew Vattappilly
Malayalam - Pre-Degree

Sebastian M. J.
Commerce - Pre-Degree

Kurian V. M.
Humanities - Pre-Degree

George Thomas K.
II D. C.

STUDENTS AND POLITICS

[Is politics a forbidden fruit for students? Opinions differ. Here the author considers different attitudes to this much-discussed-problem and tries to hit at an answer. Ed.]

"The students of today will be the leaders of tomorrow".

Whether students should take part in politics, is a widely discussed question. Political leaders who once strongly favoured the participation of students in active political agitations are now found revising their opinions. They maintain that, while students should certainly study politics and political problems, they must not join the political life of the country. They justify their present view on the ground that in a subject country, it was the duty of everyone—including students—to contribute their mite to the struggle for national liberation. But now that India is a free nation, students should devote themselves to their studies exclusively and prepare themselves to take a well-informed, intelligent and active interest in the affairs of the nation. They are emphatic that anything that interrupts a student's primary concern is definitely wrong and harmful for all concerned.

Against this view, there is a considerable volume of opinion which is equally, if not more, substantial. It is held that the ancient ideal of education, which implied a withdrawal from worldly life in a spirit of self education has no validity now. Today almost all educationists believe that education must be intimately related to the actual conditions of life, and text books must be put to the test of changing realities of life. Participation in actual political work has the effect of bringing the students into contact with real problems of life, and thus helps them to mature their mind and to become better citizens. There is yet another view that young men are best fitted to bring into politics a dynamic urge and thus break the inertia and stagnation into which elderly statesmen are liable to fall. Hence

Mary Joseph C.
I D. C.

Student Indiscipline

....There have been even instances of teachers leaving their profession finding it difficult to maintain discipline in the class....

Student indiscipline is a burning problem today. At present we are in a world of strifes and agitations. Unrest among students is spreading wide. In some countries this unrest has even threatened the stability of governments.

Many thinkers have expressed their views on this international phenomenon. In the opinion of Mr. Deshmukh "the unrest among students is growing every day and it may even destroy the existing condition of society and politics." According to him the character of young men and women is made not by schools, colleges and universities alone, but also by atmosphere in which they live. Students of today are the guardians of of tomorrow. They are the moulders and builders of our nation.

What are the main reasons for the growth of indiscipline among students and in centres of learning? What may be the possible remedies for this evil? The undue influence of political parties upon students is the first and foremost reason for the origin and growth of unrest among them. Political parties induce students to start in colleges and schools organizations functioning under them. They are aware of the strength of the students. Today more importance is given to organizations than to individuals; and the students have a feeling that they can even catch the sky if they are united. Thus different unions come into being, unions based on differing political ideals, unions having no unity among them. Now in colleges and schools the election of the chairman and other office-bearers has become the battlefield of political parties. This affects adversely the career of many students. It darkens the future of thousands of students.

Babu Thomas
I D. C.

WILL YOU SAY THE SAME?

....Will you say the same, when years later,
I am old and wrinkled all over?....

You say "I love you"—
It makes me happy dear!
But a second thought still troubles me:
Will you say the same, when years later,
I am old and wrinkled all over?

Will you even then overlook my evils,
Which now you don't care a bit about?
Will you, even if the 'heaven on earth' we design
Never sees the light of the day?

Will you in moments of trouble
Be beside me to comfort me?
And to share with me
My bread, which may be scarce;
My joys, which may be with sorrow mixed,
And my troubles which may in plenty be?
Will these your words even be?

Perhaps out of them, one or two may become an M. L. A. or an M. P. in future.

It has been suggested in some quarters that student unions should be prohibited in colleges and schools. This is of course an extreme measure, because discipline should come from within and not from without.

It has been generally observed that agitations are engineered more often by the Arts students. The reason is that they can pass the examination by making an intensive study of the notes for a fortnight. So they can indulge in activities good or bad during the rest of their academic period. But this is not the case with the science or technical students. They have to study their subject all the year round.

Another reason for indiscipline is the lack of proper channels for the spirit of adventure. Sports and games and other useful extra-carricular activities can help them very much to spend their leisure profitably. Those who have artistic talents can use their liesure for developing their talents. If so, they will not have enough time to spare for politics or strikes.

The over-crowding of students is another reason for student-indiscipline. In most schools the classes are over-crowded and they have not adequate furniture to sit and study. In such over-crowded classes it is very difficult to keep discipline. So the teachers are forced to spend most of their time in maintaining discipline.

There have been even instances of teachers leaving their profession finding it difficult to maintain discipline in the class.

Better understanding between students and teachers will certainly go a long way in solving the problem. There should be parent—teacher, and student—teacher associations in each school and college. Each student must know himself and be known to the teacher. If so the relation between the teachers and taught will become more happy and healthy. Likewise the parents and teachers should meet at least once a month and exchange their views on the behaviour of their children at home and in school. Parents should take keen interest in the growth of their children, mental as well as physical.

Many valuable suggestions have come from eminent educationists and public men for tackling the problem. Mr. Deshmukh requested the politicians to keep their hands off the students. As long as there is no discipline, teaching will never be effective. Only a disciplined man can hope to gain any achievements in life.

Vasu P. N.
I D. C.

MAN AND WOMAN

... Of the compact one doubled,
Put it into two—
Of two inborn instincts and aims....

One were we once,
The male and female blended,
Into one of passions none;
That made Him ponder of—
The ground is going bare and barren—
Co-attraction, better, He mused;
Of the compact one doubled,
Put it into two—
Of two inborn instincts and aims;
'Get the other and fuse into one
For the sake of humanity,
Waking of kinds the same—
For animation of ground'.
By it we achieve the duty imposed
On us to issue the same.
Then time overtakes us anon.
We come, we wait and we mate,
We get the other and then vanish.

Call me 'ugly', I shall keep my temper;
Count my drawbacks, I shall listen;
But I will cry as Peter did
When you take another's hand.

Selfish I am, but I can't but be;
See, is this what makes love immortal?
Come with me, you shall not weep;
Or let me live like Sydney Carton.

Let Heaven be opened without you,
And Hell with you at the door;
I shall come to Hell my darling,
For I rejoice in thy presence.

Education has produced a vast population able to read but unable to distinguish what is worth reading.

—G. M. Trevelyan.

Children begin by loving their parents. After a time they judge them. Rarely, if ever, do they forgive them.

Oscar Wilde.

The joys of parents are secret, and so are their griefs and fears.

—Bacon.

Joseph V. M.
III D. C.

Ode To A Girl

....Love is solemn, my dear when
We learn to forget and forgive....

I saw you— O! that day be glorious ever!
For you are such a damsel
Words can no more describe thee—
Not thy beauty that enamoured me,
For I have seen ladies more beautiful;
But it is you that awoke me,
You pretty, lovely, virile creature.

You are not perfect I know,
But your imperfections I love:
Love is solemn, my dear, when
We learn to forget and forgive.

Calm was my heart when I came,
Restless it is now I go;
But I am happy in this cruel joke
And sad of its shortness as intelligence interferes.

Your smile I still see;
Your words I still remember;
So you by nature, they say, but
You live in me irrespective of the lab, the home,

Prof. Chemmanom Chacko

INAUGURATION OF UNION ACTIVITIES

Sri A Sreedhara Menon

Anniamma Mathew - I Rank Zoology receiving the Prize

Kurian V. M.
II P. D. C.

Well Done My Child!

....Let us sprinkle light
Where darkness reigned before....

We're here just a while—
Let us do what we can
To lighten the load of others,
And light a candle bright.

A word of comfort
To those in distress wail;
And the seeds of peace
In strife-rent hearts to sow.

Let us sprinkle light
Where darkness reigned before:
And if there be a locked door,
Let us find the key.

And when our journey ends,
We can rejoice we have won;
For we will get the greatest prize—
The words of the Lord: "Well done my Child".

Company Sargeant Major
Jose Kurian

Sgt Cyriac Menacherry
attended 1) A. I. S. Training camp at Oottackamand
2) Annual Training camp at Keerampara

Under Officer
Cherian Mathew

Platoon Commander
Mathew M. Neerackal
attended 1) S. S. B. at Jabalpur
2) O. T. U. camp at Quilon

Mathew J. Areekattil
III D. C.

IS SHE DEAD?

[There is a pleasure in weeping, especially weeping for the dead. And if the dead happens to be your beloved, the weeping is all the sweeter. Ed]

I weep for her, although my tears
Wash not the irreparable loss;
I weep for her for she has passed away—
From earthly bondage the bird has flown.

Ah, I loved her with my heart and soul,
And did too much of her boast;
And still I hear her music sad
From the deepest parts of my heart.

Is she dead? Not really—
It's but her earthly cage that is rotten;
Her sweet and tender love to me
Is something that will never die.

E. J. Joseph
II D. C.

A NOBLE SINNER

They all wept and wailed for her,
Their saviour noble and bold.
And on the tombstone wrote in gold;
'A noble sinner who saved thousands'.

Saw I in bold letters of gold
(In the golden Bengla Desh)
On the stone above a tomb:
'A noble sinner who saved thousands'.

The Pak soldiers started murder
The Bengal natives frightened fled.
They were chased by barkig death,
Smitten they fell dead or dying.

A band of natives did try to escape,
They went on running and running;
Hours did pass and darkness spread,
In a cave they hid themselves.

Booted footsteps were heard anon—
Soldiers in hot pursuit.
Ill-luck started acting soon:
The inviting cry of an innocent child,

friends, Mr. Robert would pass by, asking her,

"How go the studies, Seema"?

On the day the college closed on study leave for the Final Examination, Mr. Robert came with that smiling face to wish goodluck. He leaned on the table and surveyed the class with sparkling large eyes. He concluded... "Lads and lasses! remember this brother as a drop of love on the coming years ... For I have found love is the only link that connects man and man in this world. I wish you, my children, all the choicest blessings of God, so that your lives may be sweet and worth living. Fare well! and Best of Luck!"

He went bristly out of the room to hide his tears.

Seema couldn't ignore that great urge in her heart to go and take leave of her beloved teacher before she left for home, after the exam.

She walked along the road her teacher tread every day. She was in a trance. He was sitting on the wall of the garden, hanging his white legs from the wall. When she neared, she saw that he was singing in a low voice, in tune with a song flowing from a transistor indoors.

Seeing her unexpectedly at his feet, he exclaimed, "Oh! Seema. You have come here!" The next moment he plucked a flower from the creeper hanging down the trellis and presented to her and said—

"Welcome, Seema and peace! You see, this light blue colour of the flower is symbolic of peace''.

Then he jumped down to the lawn and called into the rooms.

"Mamma, look who's here?"

A sagely middle aged lady appeared at the door and looked at her with amazement. The next moment she came forward and caught her by the hand and said,

"Come in, my child".

Seema was upset when, within the rooms, that mother smoothed her curly hair so tenderly and held her close saying in a trembling voice—

"My Baby! my Baby?"

The lady was searching for something that was lost, in Seema's eyes. Then she said—

"Forgive this old woman, my belssed child! I can't but remember my lost girl seeing you. You are just like my Baby.... and she would have been your age if "

She couldn't continue with those chcking sobs.

Seema couldn't say a word ... Her teacher touched his mother's arm and murmured, "Mamma! mamma!"

In a few seconds she controlled herself and said,

"But I am lucky, my child. I feel my Baby has come back".

After tea, her teacher led her into his room. "Come in Seema, and sit here." He said pointing to a comfortable chair. But instead she sat down on a rug at his feet and sobbed murmuring,

"I am so sorry... I am so sorry''..

Mr. Robert looked at her puzzled and said—

"Please do not cry, Seema! Mamma was so upset, you know. You are every bit like our baby, and you know, Seema, we came over to this village only for mummy's sake. She took years to gather herself from that shock – the death of our Baby. Now please don't, don't cry, my Baby!'' He bent to look in her eyes. Seema at once collected herself and sat in the chair.

"Now, you a good girl". He smiled faintly.

for passengers. She placed her brownish suitcase on the bed of scattered gulmohar flowers and stood there under those branches like a red glow.

Again the stream of her thoughts caught her mind.

....Thick dark clouds had clustured in the eastern skies when she stood, that day of days, on that strange road. A young man at the other side of the road looked intently at her. She had made out 'the road to the left of the big gulmohar' as it had been pointed out by her father, and within minutes it was raining cats and dogs. At that moment she helplessly wished if her Arun had been with her. The suitcase weighed like lead in her hand and with distress she saw her long skirt trailing along the muddy road.

It was then that she noticed the young man walking a few yards ahead of her. The dothi and the shirt he wore were flawless white. The wind had sprayed some rain drops on his back. Seema at once remembered him as the young man who had watched her when she stepped down the bus.

Now he was standing in that rain looking at her, with large sparkling yet melancholy eyes. When Seema came near, he asked in a tender, attractive voice—

"May I help you, little girl?" It was unexpected. She could feel her heart thumping for joy; it was like finding a shore unexpectedly in a stormy sea.

"Give me that suitcase and take care of your skirt, little girl!"

Again he said with affectionate compulsion She handed her suitcase over to him the next moment without hesitation.

They walked along the road together. Suddenly her new friend asked—

"By the way, what's your name, child?" She told him.

"Seema.." He repeated her name and said, "very good name".

She told him she was going to the.... hostel as she had got admission in the Ist B. A. class in the local college. Then the young man said with a short laugh.

"Ah! Then we are neighbours already, Seema. I shall escort you there and I hope to see you again"

When they reached the hostel-gates the rain had stopped and he gave back her suitcase and said with a smile. "Good bye, child, and see you later.."

He went briskly away with a suppressed sigh leaving Seema at the gates stupefied ..

When the bus came Seema mechanically got in and found out her seat and when the bus started she forgot to say goodbye to that village she liked, so much.

... When the college opened, the first lecturer who appeared on the platform, with folded palms, was none but the young man who had helped her the day she arrived. He smiled at the class and introduced himself.

"I am Robert. J. I'll be taking poetry for you".

Months rolled by and one day when she was going early to the college, she heard rhythmic footsteps from behind. Mr. Robert smiled at her and said, "Seema! you do look like a butterfly in this saree". She blushed because she was wearing a saree for the first time.

In the months that followed, she was aware of an aching happiness growing in her heart, slowly. Every time her poetry teacher came in her view with that day bright yet melancholy face, her heart palpitated; and every time those eyes caught hers, she blushed unknowingly. In the evenings when she stood in the hostel compus with her

The deed she did, the 'cruel' mother,
No time to think and no time to waste,
And no more did the innocent child
Break the quiet of the cave.

No more glitter in those starlike eyes
And no more smile on the rosy lips,
Her heart of hearts did lie there dead,
And no more had she the peace of mind.

She saw the rosy lovely face
And saw the beautiful half closed eyes,
And saw the peaceful sleep eternal—
"O, my child! my heart!", she cried.

The mother in her did soon awake—
Senseless she fell on the corpse.
Thick blood flowed from her mouth;
Her soul did reach the world of heaven.

They all wept and wailed for her,
Their saviour noble and bold;
And on the tombstone wrote in gold:
'A noble sinner who saved thousands'

★

Youth is a blunder; manhood a struggle; old age a regret.

—Benjamin Disraeli.

In this world nothing can be said to be certain except death and taxes.

—Benjamin Franklin.

Latha K. M.
III D. C.

RAINBOWS

...."Seema! came into my life that evening in June like a second rainbow.... But you are going now". He sighed....

Seema walked down the road with her suitcase in her left hand and umbrella in her right. The tip of her saree danced backwards like her perturbed mind. In front of her the young sun smiled tenderly. The spreading bamboo trees and plantains waved their heads in the morning breeze in a good bye bow.

That April morning, she was returning home from that village after her studies in he local college. The examination had put a full stop to those three years' eventful life of hers in that village.

"Bye-bye", she said to a girl drawing water from a road-side well. The girl smiled at her that innocent smile characteristic of a village.

The bus-stop lay within fifteen minutes' walk and she had plenty of time before her. While she eased her steps her mind ran briskly backwards through the past three years.

Those three years had given her invaluable treasures to be kept safe in the shrine of her heart. Unknowingly her eyes brimmed with tears.

....She, remembered the day she arrived at that village. It was solely due to her great desire to study in a rural college, that her father arranged for her studies and lodging in that lovely village. She reached the hostel by herself, a day before her college opened.

Arun, her younger brother had seen her off at the bus-stand and after that exciting journey, she was so much puzzled to step down the bus into a gloomy rainy after noon....

Seema at once woke up from her thoughts seeing that beautiful gulmohar ornamented with red flowers. She once again enjoyed the beauty of that natural waiting place

pulling me back. For a while we did not speak anything. The silence was broken by her enquiry, "What is your name?" I replied. Then she asked me about my studies, residence and such other things. I did answer all the questions. She might have been disappointed by my not making any such enquiries about her. But how could I ask such questions?

I don't remember how long I walked with her, unconscious of the surroundings,. I recovered my presence of mind at the words of one of my friends, "Where are you taking her"?. How could he understand that I was only accompanying her? He caught hold of me and took me to his lodge.

This time I had committed another mistake of not saying a "good-bye" to her. After talking for a while with my friend, I returned to my lodge.

During the night I could not study anything. I was thinking of those pleasant moments. I lay on my bed but could not sleep. After some time I got up and wrote a letter to my "SWEET HEART". Only after finishing the letter did I realize my folly of not enquiring about her name and address. So I had to tear of that letter.

The very next day I got a letter. I could not believe my eyes. I could not believe myself. I washed my face and once again glanced through it. No doubt; it was from my ... my ... love. I wrote a letter, at once, and posted it before the next clearence.

On the following day, I went to college as usual. During the second hour, a peon brought a notice to the class. Reading it the teacher asked me to meet the Principal at once.

I walked to the Principal's room. I shuddered to see my 'love' and her father with the Principal. The Principal had in his hand the letter that I had sent to my sweet heart the previous day. The poor girl looked at me piteously. The Principal handed over the letter to me and asked whether that had been written by me. I looked at the girl. Her eyes and face seemed to be requesting me to accept the truth. I said, "yes".

The Principal let the girl and her father go. I was looking at the ground. The Principal shouted at me, "Nonsense! you are dismissed from the College. Get Out!!"

Suddenly I fell at his feet and cried out, "Please excuse me father, I will never repeat it. Please excuse me".

Shouting these words I woke up from my bed and saw my roommate laughing at me. Then only I understand that I had had a sweet terrible dream.

In the evening, while going for a stroll with some of my lodgemates, I happened to see that girl. I looked at her and smiled. I fear, she might have taken me for a lunatic..

★

"Here is my Baby," he opened a photo-album and showed her several photographs of his dead sister.

"We were so friendly..." he continued, "but, that rainbow faded for good in the sky of my life".

"Seema! you came into my life that evening in June like a second rainbow.... But you are going now". He sighed.

Then Seema said,

"Bless me brother. So that I may be happy the rest of my life......."

He came forward and sat on the arm of her chair and took her chin in his cool palm and looked into her eyes with tearful eyes. Then he kissed her on the forehead and murmured in a tremulous voice.

"I have nothing to give you but this brotherly kiss ... Bl:ss you Seema ... my sister...."

Seema was brought to the reality when the bus shook and stopped. Hastily wiping away a tear, she wondered how deep she was diving in thoughts The cruel sun she saw in the sky. By then she had reached the town where the big, big buildings stood in rows shoulder to shoulder.

At the next station, Arun would be waiting to welcome his sister heme. She sighed.

Politics is perhaps the only profession for which no preparation is thought necessary.

—Robert Louis Stevenson.

He knows nothing; and he thinks he knows every thing. That points clearly to a political career.

—Bernard Shaw.

Chackochen C. M.
II D. C.

My Sweet Heart

....I was thinking of those pleasant moments. I lay on my bed but could not sleep....

As I was coming out of the College campus, I heard a rustle behind me. I did not mind it and walked on. Then I heard the words "Mr! . Mr! ." from behind. It took no time for me to understand that it was the sweet voice of a girl. I turned back and saw, to my astonishment, an angel coming towards me with one of my books in her hands. I was at a loss how she had got my book.

The reason for my shock was that she was the girl I had been dreaming of for the past one year. But unfortunately I had failed miserably to get her favour. All my attempts at charming her were in vain. But now she was coming towards me with smiles nay . a caskful of medicines to cure my lunacy. My joy knew no bounds. Had my mother been an unfortunate woman, my heart might have exploded then. But she being a lucky woman, that did not happen.

Each step of hers towards me was a raid on my heart. I stood still, and enjoyed the loveliness of her face. She came near me and asked me, showing the book whether it was mine. I don't remember what I said. She handed over the book to me and walked away . While handing over the book to me I felt her touch on my fingers. O! ... her presence began to hurt me. It was the sound of a car that drove me out of my ecstacy.

Only then did I realize that I was standing on the road. The car driver got down and abused me. Again I approached her. Hearing the sound of my shoes she turned back and smiled. She said, "Nevermind". Just for a formality I asked her how she had got my book. She said that she had seen it slipping down from my hands.

We walked side by side. My legs did not touch the ground. I felt somebody

N. I. Joseph
I D. C.

FROM MY ETERNAL LIFE

....All my great expectations fizzled out. As I was only a soul, there was no need of further suicide....

I begged Him many times to let me go and see my parents and relatives but He would always give the same reply:- "Wait my son, I shall let you one day".

But I was not satisfied with this. Really I wished to see my sweet heart Ponnamma. It was a great desire, with which my heart was aching for long. But if I said so what would He think of me as I was a secretary to him. So I hid it from him.

Whenever I got some leisure, those miserable thoughts came to my mind. Was she already married?; or still leading a mourning life? Really she would not marry. I had so much trust in her. Once a few days before my death we were sittting in the beach. It was a bright day, It was very pleasant to watch the beatiful evening sky. The golden rays of the sun were mirrored in her eyes and they appeared to be coming from her eyes.

"Ponnamma, if I die today, what will you do". I asked her. The brightness of her eyes suddenly vanished and she began to weep.

"Johny, why are you saying such things? If you die, I also will come with you". Then she kissed me.

But I died, and she is still living. What kind of life is she having? The beauty of her rosy lips and lovely cheeks might have already disappeared. That fresh pretty girl might have become a old woman. Oh, I could not think more .....

Next day when I went to His office, He greeted me with an extraordinary smile. I could not understand the reason why He was in such a happy mood. I looked at his face agog. He at once kissed me and said:

"You are lucky my son. One Chandran has come here after committing suicide. I

UNION ACTIVITIES

Dr. C. V Cherian

Prof. K. Ramakrishna Pillai

C. R. Sreedharan & Ambalapuzha Ramavarma

Sri C. J Mannumood

shall put him in your place and you can have your great desire".

I was overjoyed. I felt already seeing my darling. Then a doubt occured to me. I asked "If a man commits suicide, is he admitted here? Is he not a sinner?" With a smile He replied: "I really expected this question from you when I explain his history you will understand better". Then he continued. "He was a college student. When he was in his Ist M. A class he fell in love with a beautiful girl. They loved each other very passionately. Is it a sin to love?"

"Really not" I replied.

"But", He continued, "One day she was led to the altar with another man. Chandran's love was so strong that he could not live without her. So he committed suicide".

"Really a sad story", I expressed my sympathy. Then he allowed me to go with the words:

"Return within fifteen days". I agreed and left Him.

Next day I woke up a bit early. It was 15th November, I think. As I was a soul, I had no luggage to take. More over I was not in need of a vehicle also. So I started exactly at 6.30 a. m. On the third day I came up to the moon. I decided to take a little rest there

On the moon I found one of my friends. He was a spy of God to report news about the adventures of man on the moon. With open arms he invited me to take rest for a day. I accepted the offer and spent the night with him.

Early next morning I continued my journey. After two day's travel I saw green fields and small streams beneath me. At once I realised that it was the earth. I stepped down with great enthusiasm.

Soon I heard voices from a short distance. I went to that direction and there I saw a crowd of people. A man was speaking.

"If you cast your votes for me, I promise you that I shall sacrifice even my life or your good". I started from there realising that it was a political meeting.

The day light was fading. When I looked around I saw a board there. On it I found, "Uzhavoor- 5miles". Oh! I was going to see my Ponnamma soon. I reached there with in half an hour. On the way I saw the big building of St. Stephen's College, where we had both studied. I stood there bending my head for one minute. Suddenly I found the red gate unlocked before me. I pushed it open and entered the campus.

I surprised to see the changes within a short span of two years. That big mango tree, which was the only witness of all our love scenes, was already removed from there for ever. I feared whether the great tree of love in Ponnamma's heart also might have been distroyed. But I hoped it would not happen

I saw a fat lady with a child sitting on the verandah of a neighbouring house. I thought it might be Ponnamma's eldest sister Lizy. Then Ponnamma's mummy who was a bit more fat came to her and said "Ponnamma, you go and wash that child. Alex will come today for X'mas'.

I could not believe my ears. Ponnamma was already married and had a child! All my great expectations fizzled out. As I was only a soul, there was no need of further suicide.

Prof: N. R. Eledam

Sri N. N. Pillai

Prof: M K. Sanu

Rev Fr. Isidor M. Vadakkan

So it was the 'afterflash'.

x x x

My father, an honest gentleman whose profession by heritage was agriculture, gave me five acres of land and two bulls to support myself, as they generally do in India. A bachelor with vigour, vitality and a heart to work hard can create a paradise in his fields and I was determind to do my best. But my dream since my childhood had been to go to the U. S. A. and it got stronger and stronger. Later I became a victim of my own instincts and emotions. I wanted to see America with my own eyes, feel it with my own hands and taste it with my own tongue. During my unforgettable School years I had thought of everything in terms of U. S. A. the country of Sidney Poiter and the Kennedy Clan was my home in my imagination. When after my graduation, a couple of years ago, I asked my father to send me to the U. S. A. he said it was better I stayed back and looked after our family.

No doubt, to U. S. A. was my dream! But to fulfil that wild dream I needed at least Rs. 35000 in hard currency. I made every effort to secure it as a loan from any of my generous relatives or friends. But they gave me a warm welcome and spoke nothing about my subject. Then one day, when my dream was losing its height and was almost fading from my mind, I decided to dispose of two acres of land and my beloved bullocks which loved me better than any human being. With a heavy heart I sold them and got Rs. 50000.

The pot bellied officer at the Passport office got my papers ready within a week when he smelled money in me. I made quick arrangements for my journey.

When I spoke about my project to my girlfriend Elean Parker, who was my Della Street in everything, she advised me to travel by land. I called her Jenny. My Jenny had the eyes of an Egyptian; her legs were beautiful, her jetblack hair was dazzling. She looked like Vanssa Redgreve to me. I still remember the day when I tried to get acquainted with her, during a bus journey. She responded to my call but was repelled by my appearance. Later she felt for me and she sent word through a pal that she regarded me as a hero not as a lover. Once when I asked her what kind of husband she wished for, she said she wanted someone who was adventurous and not one building castles in the air, like me. At those words I became shy and arrogant and I wanted to prove that I could do better. Now she was encouraging me to travelley land. I thought of travelling on a bicyle and journeying through places my ancestors had never heard of. Now all that I wanted on Earth was the blessing of my parents, which I valued above everything else.

Early on a fine autumn morning in February before the Sun could rise and look upon me with hatred, I gave my girl Jenney, who stood near my bike with tears rolling down her cheeks, a farewell kiss and set out for the U. S. A., my U. S. A.

The whispering rhyme of cold breeze heartened me as I pedlled through the Sandal wood-scented roads of Mysore. Wild Blue Bulls where not pleased to see me breaking their privacy. Thick forests from one end of Mysore to the other kept me cool on my journey. I saw men whose generosity cannot be written down with pen but can be felt at heart. Paddy fields of Goa, dotted with Coconut Palms, reminded me of my home state where the life giving juice

Jose K. Abraham
II D. C.

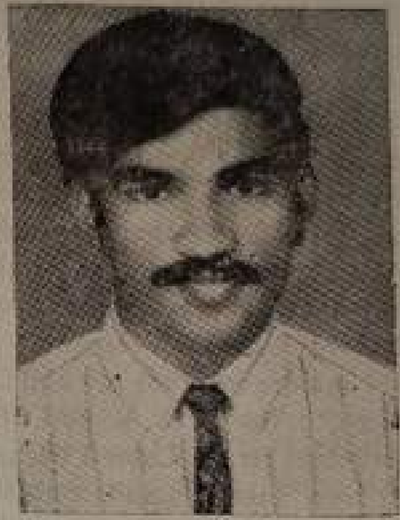

Go Away To The U. S. A.!

....She slowly opened her quivering lips: "Have you come to see my husband? Where....is your American wife? Go! Go to the U. S. A.!"

Cape Kennedy's Clock Tower sounded 7 P. M. as I gotdown from the bike. The 'Launching Pad' was crowded. From far away I had heard the 'count down'. The roaring Saturn Rocket broke the stillness of the evening and almost struck me deaf while its blaze made me blind. It was the 'May Flower' leaving for the moon with a human cargo of one thousand people, including four Astronauts for Mars and two for Venus. Millions of sightseers from various parts of the U. S. had strolled down to Miami on that weekend to witness that historical take off, perhaps the greatest take off ever recorded in the history of mankind. Kings, Queens, Presidents, Prime Ministers, Ambassadors and other dignitaries of a hundred or more nations, clad in princely robes, escorted by theirown giant sized body guards in clumsy uniforms, were there to witness that historical take off.

Thousands of people had gathered near the spaceship to see their beloved ones off to the Moon. Old men with wrinkled faces and waning vision, youth with intelligence and childrden with courage-all had clustered together in that Space Ship 'May Flower' to colonize their gift-land; the Moon. Jules Verne's prophecy was being more than fulfilled. They were flying on that September day, like their ancestors who had sailed from England in another 'May Flower' about 350 years before, carried by wind soaked in rain and tossed high up in the ocean. Who would then have dreamt that their grand children would one day take off for moon?

I couldn't look up and watch the events any more. I felt sick. Slowly something came over me; I was losing my conscionsness; I felt giddy. A crystal of L. S. D. which tears rolling down my cheeks I saw things which they, the hippies, had told me.

of these palms is deemed a treasure by our folks. Notorius bootleggers of Bombay threw me in gutter to loot me. But I was lucky to see friendly faces at Poona. Perhaps the playcard 'to U. S. A.' which I had installed by then on my bike, gave them something which they couldn't grasp.

My Journey from Delhi to Amritsar was smooth and satisfactory. Roads stretched towards the horizon and looked a moving Python. I saw the Sikhs, the warrior sons of India, whose challenging mentality, honesty and patriotism cannot be questioned by any political hack. Their delicious Chappathis and thick curds are in my marrow and in return they have won my heart. After spending two days with a Sikh family at Jullunder, I pedalled away to Pakistan.

For the first time I was entering a foreign land, which was part and parcel of India. Pakistan officials were friendly enough to advise me to put up at some hotel because of 'curfew'. I would definitely get arrested if they found me loafing about in the streets of Lahore at night, they said. I found friendly faces, eager to know about India. My language was one which neither the speaker nor the hearer understood. Every now and then I was brought to alight before a Policeman who kept his eyes on my traveller's cheques which I had bought at Bombay.

Steep and stony roads looked to me as though I were travelling from Hell to Heaven; but I was heading towards Jahalalabad, a town in Afghanistan. All the way through the Kyber Pass I pedalled down to Jahalalabad.

Huge Pathans clad in their national dress, with a turban on their head reminded me of Mahboob Ali selling his horses to the British Sahibs. No streets to give shade to poor travellere's, no ponds or streams to quench their thirst. I was thrown to the mercy of God to keep me alive. With horrible nightmares, somehow I reached Tehran, the capital of Iran.

The vastness of the sand-sea told me to give up my adventure and to return to my Jenny. I found that I had lost my way from Tehran to Ankara. But Jenny's words that she did not like one who built-castles in the air rang in my ears. The blazing sun boiled my blood during the day and at night my body was frozen to the marrow. Once I fainted and felldown from my bike at Usdar. An Arab Caravan picked me up and nursed me for two days before I was set to pedal again. Whatever may be said about the Arabs the memory of those nights that I spent in their tents with those half-nude girls dancing around the campfire, to the hythm of harps, pricks my mind even today to go back to them.

Dark-brown skinned men with straight nose. They are the Arabs. Perhaps the slaves of Pharoahs. Mosques in the dimlight from the horizon remind a tourist of a possible Heaven on Earth. Pigeons come to you for their daily bread. Today they ask you; tomorrow somebodyelse. Behold the sons of Ankara, for the cursed streets of Ankara, filled with the stinking smell of cheap perfumes from the brothers, lead that city into an eternal damnation. Shiahs and Sunnis, Catholics and Protestants and people from Parsees to Zionists have made Istanbul their home for business.

Autumn was over and Winter prevailed over Europe. Fog and mist gave me a royal guard of honour at Sofia in Bulgaria. Men

they, the hippies, gave me two crystals of L. S D., which they said would definitely make me see Heaven and other places of the Universe. Though I was inspired to take those crystals, my oriental mind postponed that crazy idea to a future day.

Although it was about eight months since I had left home, it looked as though I had left home only a couple of weeks before. During those unforgettable nights of my journey I saw my Jenny's Egyptian eyes following me. Most of my grub during my journey was bought by causal friends who wanted to be remembered. Their sympathy and encouragement certainly inspired my dizzy mind. I was getting tired day by day. My pulse beat faster and faster. At one time when I fell down near a cafe at Jacksonville in Florida, a doctor advised me to keep off from the bicycle. I tried to make him understand why I was doing my journey through those places—all for my Jenny. He sympathetically advised me to travel only twenty miles a day.

The red Telephone at the corner of my room rang thrice. A chill passed through my spine and I felt giddy I was afraid to take the receiver. Had I broken the law in anything? Again it rang for few seconds and with all my worldly strength I picked up the receiver and asked who wanted me. It was the hostess at the bar who wanted to play hide and seek with foreigner's money. I told her that I was fed up with such calls and that I was running short of money day by day.

Already, television and radio had spread news about launching 'May Flower' to the Moon. Newspapers and magazines described the story in detail. I thanked God for bringing me to the U.S.A. without any serious accidents on the way. Next day I went to Cape Kennedy to see that Space Ship with my own eyes.

Some one tapped me on the back and asked me to move on. I didn't care to do so. Slowly I was conscious of my surroundings. I was the only visitor left at the 'launching pad'. They were 'Cops' watching me. I was sweating. The 'afterflash' was over.

x x x x

Again Cape Kennedy. Again U.S.A. I cannot forget the day when I left my bicycle in a stream; I was too exhausted to ride anymore. I spotted a taxi which was parked near the 'launching pad'. I asked the driver to drop me at 'Hilton International', where I had stayed the previous day. I asked at the counter for my tickets and slowly slipped a twenty dollar bill into the receptionists' hand who in turn pressed my hand and said something with her eyes. I picked the taxi and made a clean getaway to the airport when the next flight to Bombay was due.

Boeing 747 slipped into the clouds and was heading towards my India. My mind was occupied with my home and parents and my Jenny who was waiting, perhaps impatiently, for news about me. I hadn't written to her any letter since leaving home because I wanted to surprise her. But I feared she would never forgive me for it.

Nine months had brought great changes to our place. My parents were astonished to see me in such a state. After a brief enquiry about our place and people I hailed a taxi and sped to my girl who lived about a couple of miles away from my house.

and women in great overcoats moved about in the streets. Traffic was light. Bulgaria is not a country that gives a warm welcome to tourists. They fear everybody. I doubt whether a father ever trusts his own daughter, for both of them are advised by their top comrades to spy on each other.

Titoism is something far from the present doctrine of any political party. People of Yugoslavia seemed very friendly towards me when I stopped my bike near a cafe at Belgrade. They came upto me and asked me how my journey had been. By the time I finished the delicious tea, some comrade had paid for my tea. But still they have no freedom to express themselves.

I had the opportunity to pedal through the marble street of Verona worn out by the boots of the Roman Centurions. Chariots of Ben Hur and Messala might have raced through those lanes through which, later, marched the cavalry of Julius Caesar and Alexander the Great.

Nearly five months passed under my feet. Days and nights were hours and minutes to me. I pedalled one hundred miles a day. Always I made every effort to sleep near a police station. As soon as I got down from my bike I would show the officer the Passport and put down my baggage. Usually I had a wash in the station and a light nap to refresh myself from all worries. Then I went about seeing places of importance. Whenever I had the opportunity to put up myself at a table I would bring out my diary and write down the events of the day for my Jenny to read and laugh at me.

The sleepy officer at the border of France, in the Alps, opened his eyes wide. He could not easily believe that I was coming on a bike from India. Slowly his teeth became visible and I believe he was smiling. He gave me his go code. Paris is the home of fashion. I stayed with a penpal of mine who had promised to put me up in her house if I ever dropped at Columbes.

At Dover I saw the remains of the 'Longest Day', the D-Day which was a 'Waterloo' for Adolf Hitler and a victorious day for the Allied forcs. The roads I pedalled along may be carrying the bones and marrow of thousands of soldiers who died fighting for a good cause.

I boarded a steamer sailing from Dover to London.

London's Big-Ben sounded 9. P. M. as I got down at Downing street to have a glimpse of that famous Lane which has an importance of its own. I went to the Westminster Abbey to pay my homage to Sir Winston Churchill, the saviour of England during World War II. I still remember a lady who asked me if I was crazy to go arround the World on a bicycle. She handed me five pounds and asked me to return to India. But I bid her good bye and boarded the first plane from London to New York.

New York, the concrete jungle of the U. S. A. with its enchanting, dreamy skyscrapers, has inspried me to write these lines which, I feel, will make my sophisticated brothers, who think of everything in terms of the U. S. A. understand the significance of a village life. As usual I went in search of police stations and the Black Panthers told me to search for 'Pigs' (that is what they call a policemae there) and I was adviced to call them cops, not a Policeman. Two shots of heroin fixed me as a bull and I had the strength of ten Herculeses. Once in a cafe at Portsmouth

India celebrates his memory in silver and gold. Awards of supreme heroism are conferred upon him. Each and every Indian recalling his memory turns enthralled and excited.

All these are valid arguments. But just turn your eyes to another aspect of this episode. It is too dazzling to be seen! It is too hot to be felt and too long to be heard! That is an aspect where emotion holds the upper hand, not reason. That is an aspect where passion prevails over the sense of duty.

What has that captian done? Don't frown at me as I put this question. Has he done justice to his position? No! Don't take this to be a single case of Mulla and Khukri. It is just an illustration — a recent solid manifestation of something which has turned out to be part and parcel of a minority of human beings. Please turn your angle of vision. Khukri is a dream land there. The captian is its uncrowned emperor. Khukri is a charming maiden there and what the captian wants is only to win her heart. She is there in the heart of his hearts. Without her he finds his very existence to be meaningless. "Dear! will you leave me alone?" She asks with tearful eyes and vibrant throat. The captian looks up. Bharath Matha is looking at him with open eyes of hope "Dear son! you are a jawan. Come forth and fight. There are many Khukries, no matter if one sinks Save yourself— yes! Hurry up! Hurry up! ... !!

What to do? A jawan is to fight for his motherland— not to dedicate his soul and body to minor things. But is this a minor thing? No! not at all. Both the pans are weighing equally, while Khukri is losing her equilibrium moment by moment.

Reader, you now see Khukri sinking in the Indian ocean before your inward eyes. But I can see another ship sinking in another ocean. That ship is the reasoning power of the captian. That ocean is the deep ocean of passion. Passion is engulfing reason! Reason is sinking in passion. "The captain sat on his usual chair with a smile brooding over his rosy face". But I doubt, and I think you too doubt, whether he had any awareness of himself. 'He waved his hands.' You may say. The only advice I can give you is to read the 'Sleep Walking Scene' in "Macbeth"

Don't mistake my words for the insane utterances of a traitor. I admire the soldier for he is a soldier. But is this sort of an attitude admirable? You are you, and I am I. Mulla was Mulla and he performed his role destined. But what about this 'tradition'?

'Sathi' was prohibitted because of the weighty reason of individual self-existence. Great Britain declared the convention of the capitain's courting death with the wreck of his ship to be illegal. But why do we uphold such destructive tendencies under the banner of 'noble courage' and 'selfless sacrifice'?

In fact this tradition is neither glorious nor gorgeous; it is simply gory. Thousands have offered their very life blood on the altar of heroism. They are extolled as heroes; they are glorified by posterity. But are they really heroes? Aren't they only martyrs of heroism? Blind devotees of a futile idealism?

Nobody in the world knew that I had a girl and that she was beautiful. Her curly hair had drizzled in the cold breeze in the previous winter. With her ever smiling face she was my beautiful girl. She had a good figure but was short with normal Indian colour.

Three steps from the road brought me to her house. Her red roses were perhaps waiting for me. This time there were more orchids! She might be waiting for me to tell me that she was angry with me for not writing a letter to her. I pressed the calling bell and it sounded somewhere in the house. I pressed it thrice and waited for her to come in her beautiful sari to open her door. I wanted to tell her about my adventure in the Arab land and the 'trip' I had after taking a crystal of L.S.D. I wanted to tell her a lot and wanted to make fun of her. I wanted to tell her that I had seen Shakespeare's house. And so ran the thoughts through my head. Slowly foot steps reached the door. My heart was pounding faster and faster for I was going to get her in my arms. The door was opened wide and there stood my Jenny, my girl, who had inspired me to go to the U.S.A. about nine months before. She was everything to me.

She stared into my eyes. I thought she was playing a joke on me. Slowly she came up to me and I thought she was going to tell me how happy she was. She slowly opened her quivering lips: "Have you come to see my husband? Where is............ your American wife? Go .... Go away to the U. S. A.!" She slammed the door at my face.

★

Man is by nature a political animal.

—Aristotle.

It is a strange desire to seek power and to love liberty.

—Bacon.

The reasonable man adapts himself to the world; the unreasonable one persists in trying to adapt the world to himself. Therefore all progress depends on the unreasonable man.

—Shaw.

Mathew M. Vellappallil
III D. C.

MARTYR OF HEROISM

....But are they really heroes? Aren't they only martyrs of heroism? Blind devotees of a futile idealism?....

"Keeping up the glorious tradition of Indian navigators, captian Mulla sank to the bottom of the Indian ocean, still sitting on his usual chair with a smile brooding over his rosy face". Who was this man? No explanation is needed from my part—the story is so famous. He was the seniormost officer of I. N. S. Khukri—"a jewel of the Indian navy". Khukri was undermined by the enemies. Three torpedoes pierced through her heart. She could not keep floating. She sank and sank. Sea Nymphs rang her knell. Sea dragons roared with joy. Down! Down! Down! The sea bed embraced her in the gloomy deeps.

Is that a closed chapter? No! Never! It is just a start. It puts an open question to the rational aspect of human beings. Khukri sank. No matter, for any floating vessal may sink. But her captian also sank! There starts the problem. "What problem mister?" you may ask. "Eversomany captians from East and West have sank heroically with their ships. That is the glorious tradition built up through the centuries. The captian is the last man to escape. That is an oath! Then what have you to say?"

Yes dear reader! I hear your arguments. You may have something more to say. I can anticipate what you are going to say: his death is the supreme manifestation of courage, ofcourse moral courage. He knew his end. He heard the crack. He knew perfectly well that the ship was sinking. He urged his men to escape. He pushed out some of them into the sea, not to kill but to save! He behaved like a worthy warrior and noble philanthropist. He valued the lives of his juniors and co-workers much more than his own. It is a marvellous peice of solid heroism, no doubt!

Johny Pettackattu
II P. D. C.

Unwholesome Influence

....India has the largest gold reserve in the world. But our gold reserve is not underneath the surface of the earth but on the necks, ears, noses, arms, fingers,......of people, especially women....

A recent session of the Kerala Assembly witnessed a very interesting scene. A member was giving a 'Sermon on the Mount' on the evils of smuggling, the great attraction of smuggled articles etc. But another member made fun of him pointing to his 'automatic umbrella', made in some foreign country. We preach many things, but do the opposite. And at the same time we say, we are the followers of Gandhiji.

This year we are celebrating the silver jubilee of our Independence. But can we say that we are quite independent yet? Gandhiji's goal was not only political freedom but also mental and cultural freedom. But even after twenty five years of independence, self government and democracy, we haven't got freedom from mental slavery. We gave up the old and glorious culture of 'Arsha Bharata' and are running after the barbarism of the west, like hippyism and such other forms of the so called modern civilisation. We are blindly following the Europeans and the Americans in every aspect of our life: in our behaviour, dress, food, speech and even our philosophy of life.

We are interested in making money, not through the royal road of honesty and hard work, but through short cuts. We are not prepared to work hard, but wish to remain lazy and make money. This is the main cause of smuggling and false currency—two cankers of Indian economy. Another reason is our mania for foreign articles. Even learned and thinking people are fond of foreign goods We are proud to say "My pen is made in China; my Shirt in Japan; my watch in Switzeerland; my transistor in Japan, tape recorder in

N. K. Thomas
III D. C.

OMAR KHAYYAM

"Unborn Tomorrow and dead Yesterdy,
Why fret about them if Today be sweet?"

Omar Khayyam! That very name would arouse ripples of romantic feelings in hearts. It has become a symbol of enjoying life to the lees. But once we know about his life and grind his philosopby, we will certainly find things a bit different from what they appeared at first sight.

Hakim Omar Khayyam was born at Naishapur in Persia in the latter half of the eleventh century and died in the first quarter of the twelfth century. According to certain records, he died in 1123 A. D. He was a pupil of the renowned scholar Imam Mowaffak. Under this teacher he had two school friends: Nizam ul Mulk, from whose writings we get details about Omar, and Hassan Ben Sabbah. Being bosom friends they entered into a contract that if any of them came into good fortunes in future, the others would also be made to share it equally with him. Later Nizam became the Vizier of the Sultan. Hassan came asking for his share and was made an important official in the Sultan's rervice.

But to the great amazement of Nizam, Omar insisted on only a permission to live under the shade of Nizam's fortune and devote his life to the pursuit of knowledge in Science and Arts. He was granted an annual pension from the treasury of Naishapur. He spent his time usefully. His achievements in Astronomy and Algebra are recognized even today. He was one of the eight scholars to compose the Jalali Era. But it is the poet in him and the philosophy that he expressed in his verses, that capture our special attention.

The meaning of his name is 'tent-maker'. It is said he occupied this trade before he became secure under his friend's protection. It was the custom of Persian poets to get

Germany, typewriter in U. S. A. and car in England". This amply shows our mental slavery. We are ashamed to mention anything we use if it was made in India. We have no faith in our country, no confidence in ourselves. So we go after foreign goods. And in order to get them cheap we have to approach smugglers.

Not only great economists and thinkers, but even ignorant politicians have accepted industrialisation as their slogan. It's regarded as an effective solution to many of the problems of India. But how can we achieve it? Industrialisation means large scale production, which will be possible only if there is national or internal markets for the products. Or else it will have to compete in the world market, sometimes suffering great losses. And if we prefer foreign goods there will be no market for our products. And the producers can't produce suffering losses. In reality we are killing industrialisation with our own hands, though we advocate it with our tongues.

It is said that India has the largest gold reserve in the world, though we have only a small proportion of gold mines. The fun is that our gold reserve is not underneath the surface of earth but on the necks, ears, noses, arms, fingers, wrists and even legs of people, especially women. I wonder why ladies make holes on their bodies and push gold pieces into them!

It is officially stated that, in India the people use gold, two or three times the total production and import. Then, from where does the extra gold come? It is smuggled gold biscuits. And through buying these danger biscuits we are giving severe blows to our economy. On the one side Mother India is sinking because of capital scarcity; on the other side her beloved children are wasting their money on useless articles. I wish we burnt our currency and refrained from buying smuggled articles, especially gold.

The root cause of our industrial and economic backwardness is our love of gold. Once a minister of India and one of Japan were travelling together with their wives. The Indian minister asked his friend about industrial progress in Japan after the second World War. Then the Japanese minister pointed to their wives and said; "Look at them, there you can find the answer". The Indian wife was carrying kilograms of gold on her body. But the other had only ornaments made of plastic, shells etc.

India can stand on her own legs only if her people think in the right way and work hard in the right way, getting out of their mental slavery. If India lets the smugglers thrive, it will be simply an act of suicide. India will continue to remain poor and backward unless and until her people free themselves from the unwholesome influence of foreign goods, foreign customs and foreign ways.

Love is not love
Which alters when it alteration finds.

—Shakespeare.

their names from their occupation. All his verses are in the form of tetrastichs (rubaiyat) addressed to his sweet heart known as 'Saki'. They number up to about a thousand. Among the various translations of his verses, the one by Edward Fitzgerald is the most popular.

"Awake, for morning in the Bowl
of Night
Has flung the stone that puts the
stars to flight:"

Begins a day of enjoyment. The first words he hears are an exhortation to enter the tavern. His worldly ambitions are not at all exorbitant. What he wants is to free himself from the worries caused by unyielding questions about deity and destiny, right and wrong, past and future, and to enjoy life quietly with his sweet heart. One of the most appealing and widely misunderstood stanzas of his is;

"Here with a Loaf of Bread beneath
the Bough,
A Flask of Wine, a Book of Verse–
and Thou
Beside me singing in the Wilderness–
And Wilderness is Paradise enow".

More than a protest against morality, what we find here is his desire to be content with the minimum facilities and be away from sages and saints who foolishly argue about theological matters while 'life' is slipping away from under their feet. Intermittently he exhorts his beloved to leave the sages aside and to join him in making use of their valuable time. He has failed in finding any providence but destiny, any world but this; he tries to gratify his senses above the intellect by making the most of the life which is now at hand.

The most beautiful image of life was given by Omar:

"'T is all a chequer-board of Nights
and Days
Where destiny with men for Pieces
plays:
Hither and Thither moves,
and mates and slays,
And one by one back in the closet lays".

He was extremely sad to find man's helplessness against destiny's unquestionable authority in its dealings with him. And the shadow of this melancholic mood is found throughout his poetry.

Omar was an outright rationalist. He had the audacity to be so and to express his ideas openly a thousand years back when conventional religions had their influence on everything. For his revolutionary ideas he was hated by the dogmatists and was not popular in his own time and country. He could find no reasonable basis to believe that there was a creator and an almighty law giver and that there would be great profits in the other world for those who rob their lives of all enjoyments in accordance with the religious rules. One thing was certain to him, that time is flying and once dead we would never return. So he was reluctant to sacrifice a life that is at hand for assuring one that is uncertain. So 'today' is to be utilised to the full. He asks:

"Unborn Tomorrow and dead Yesterday,
Why fret about them if Today be sweet?"

Even if there were a God who judges men in their deeds, it is useless to stick fast to the religious rules. For, according to the same religious dogmas everything was pre-destined at the very hour of Creation.

"Yea, the first Morning of creation
wrote
What the last Dawn of Reckoning
shall read".

MOCK ASSEMBLY

ORATORY CLUB

Sri V. I George M A.

Debate on Gandhian Philosophy

Sri K. J. Joseph M. A.

STUDY CLASSES

Sri Palai K. M. Mathew

Prof. Rajaram Menon

THE ORATORY CLUB

Sri C. P. Kurian M. A.

Sri Abraham Kalayil M A.

Debate on Population Control.

states. The curative power of love is great, for love vivifies the mind and through it the body. We often come into contact with cruel and wicked persons. If we have enough patience to study their past life, we will find that they were starved of love in their childhood. Good and loving mothers can transform the world; it is necessary to feed the children with love together with nourishing food. Naughty children can be brought in to calmness if they are approached with love and understanding. Only if a teacher can convince the students that he loves them, can he be efficient and successful. Often we do not care for what others desire of us. The poor expect not only material help but love as well.

The negative of love is hatred. Sometimes people are led to commit suicide when they experience hatred instead of love and understanding. The cause of most of our worries is lack of love. Bitter enmities arise from it. World Wars have resulted from it. To build a world of enduring peace and real happiness, man must exterminate hatred and its causes.

It is love that enriches and enlightens one's personality—not the ideal and idle love for all but that love which crystallises in good action. Why does Mahatma Gandhiji still live in our hearts? It is because he earnestly loved the Indians and served them with all his might. Gandhiji considered the service of man as the service of God.

There is an unconscious movement of our heart to an Infinite Love, to God. St. Augustine, who first led a sinner's life realized it well. He cried out, "O God, You have created our hearts for Thyself and they are restless until they rest in Thee". True love is technically termed as charity. Speaking on it, St. Paul becomes poetical.

"Charity is kind, charity feels no envy,
Charity is mild, charity thinks no evil;
Charity is meek, charity seeks not
its own,
Charity is patient to the end.

Love envelops us from birth to death. Love is the spice of life. The happiness of a life after death would be the perfection of love. Since love is so fundamental it has to be developed through loving. Once we love, we shall be loved. Then we will enjoy love and realize how lovely love is!

In the days of my youth I remembered my God. And He hath not forgotten my age.

—Southey.

And, "Shall he that made the vessel in pure Love and Fancy, in an after Rage destroy?"

Yet those unyielding questions about the perpetual truth did not stop troubling him He intentionally diverted his attention from them and tried to find satisfaction in sensual enjoyments, however successful or unsuccessful.

But his is not a mere gluttonous epicurian philosophy. According to him life is to be lived, not to be renounced, nor to be carelessly enjoyed away. For that 'today' is to be free from concerns about the past and future. It is to this effect that he welcomes "another and another cup" and does request to "fill the cup, that clears Today of past Regrets and future Fears."

Nearing his end Omar foretold, "My tomb shall be in a spot where the north wind may scatter roses over it". So he was buried by a garden where his tombstone was drowned by floral showers. He was so strongly addicted to wine that he requested,

> "And in a winding sheet of vineleaf
> wrapt,
> So bury me by some sweet garden side".

Again, he requested his beloved to turn down an empty glass where he had sat with her in the garden, when she would be busy with her guests there, after his death.

There are certain questions regarding him that cannot be answered distinctly. For instance, we cannot say for certain whether the sweet heart he addresses in his verses really existed or whether it be just poetic technique like the potter and his workshop. Again, we cannot point out any incident in his life that urged him to formulate such a philosophy. In spite of all his rationalism and free thinking he is sometimes described as an agnostic. His reported last words prove it: "O God! Truly I have striven to know Thee according to the range of my powers. Therefore forgive me, for indeed such knowledge of thee as I possess is my only means of approach to thee".

It is not the rationality of his arguments that really matters but the appealing poetical way in which he presents them. With what poetic skill does he make use of the potter's shop and the pots there to achieve his ends! The heart-rending request of the clay that is being beaten into shape by the potter's hands means much more than can be explained:

> "Gentle, brother, gentle, pray".

★

I would there were no age between sixteen and three-and-twenty, or that youth would sleep out the rest.

—Shakespeare.

George Thomas C.
I D. C.

How Lovely Is Love!

....Love marriages often collapse once their freshness is lost. The reason is that the lovers did not have rational love....

Every man in his innermost self desires to love and to be loved. No man is an exception. This tendency is so fundamental that it is recognized as a basic need of all human beings. A world devoid of love is nothing but hell and where there is true love it is a terrestrial paradise. The rational love that a man can have is far superior to the mere instinctive love that the other animals possess. When a man loves, he can know why he loves and what he loves. But the brute animals love on instinct and they do not know that they love, for they cannot reflect on their actions.

On analysis, we find two elements in love–Rational and Emtional. These are not two water-tight compartments, but two aspects of one's approach to the beloved. It is often with much reason that old people disparage love affairs and love marriages. It is often found that love-marriages collapse once their freshness is lost. The reason is that the lovers did not have rational love. They were motivated by emotional love only, which is temporal and passing. Love often starts in emotion but it will endure only if it matures into rational love.

In rational love, the lover seeks the good of the beloved. Where selfishness reigns there can be no true love. We must think of what we can give to our beloved and not of what we can extract from the other. If sometimes marriage bonds break and sweet homes become bitter hells, the reason is the domination of selfishness where love should reign.

"*Please* remain with me for sometime; there is nobody who talks with me"— a wounded and mutilated soldier complains when you visit him. What he craves for is love. It is often seen that loving care and nursing cure diseases more effectively than medicine alone. That is because there is a corresponding bodily state for all mental

Augustine T. D.
III D. C.

DO YOU WANT FRIENDS?

....You can see a multitude of it at Santa Cruz or Dum Dum. "Emperor Asoka", India's grandest jet liner, takes off...

There is perhaps no greater boon than to be blessed with a few good friends. Being a social being, man is dependant. He cannot live without the help of other members of the society In other words he is not selfsufficient. Hence the need of friends.

All like to have friends. You count yourself lucky if you get the acquaintance of great and important people. The other day "Blitz" published a report of how a teenager wanted to win the friendship of Mr. Rajesh Khanna, a famous star in Hindi films. This fellow wrote to Mr. Rajesh directly, but his mission for a reply was not successful. Then he wrote to Sri. V. P. Naik, the governor of Maharashtra, to recommend him to Rajesh!

Now, how to get yourself introduced to a stranger or one whom you do not know? When you meet a stranger, just put on a budding smile. The smile that you wear on your face will argue in favour of you. It means that you have interest in him, that you want to get acquainted with him. Be sure that the stranger will respond in the same measure as you have given him. An affinity is born in the minds of both and the result is a friendly conversation and a new friendship.

Each individual has an element of self respect and self exaltation. He thinks he is the supreme being in his own world. He is conscious of his potentialities and abilities. He feels he can control and master his world. He has a concealed craving to be greeted and paid respect to. Now, it is most pleasing for a man or woman to be greeted with a "good morning" or a "good evening" or a "good bye" on parting. The most up-to-date form of it is "Ta-Ta", waving your hand. You can see a multitude of it at Santa Cruz or Dum Dum airport when 'Emperor Asoka', India's grandest jet liner, takes off.

Kurian C.

II D. C.

YOUR FUTURE

[What will you be in future? You don't know. If someone could tell you, you would be eager to know. Here is the key to the mistery of your future. Ed.]

All of you are anxious about your future. What will you be after some years? You need not seek the help of the horoscope or an astrologer in order to know about your future. By doing some mathematical operations you can find out your position in the future.

Note the following tables. In table A the twelve months are given with a number against each.

A

January	6431	July	6651
February	9654	August	7652
March	8543	September	8983
April	7102	October	9324
May	7762	November	7212
June	9104	December	8433

B

Course	Not completed	failed	passed
S. S. L. C.	6	1	8
Pre-Degree	7	5	3
Degree	2	9	4

To every man his name is most important. It is the symbol of his very existence on this earth. There is nothing more offending to a person than to be called by a wrong name. If a man's name is Joseph, he must be called so, and not something else. To identify a person by some nicknameis an art in which keralites are experts. In fact some people find out such apt nicknames for others that they deserve a Nobel prize for it. This art seems to be almost unknown in other parts of the world. If you go to some educational institution outside Kerala you can see people wish "good morning, Mr. Pai", or "good evening, Luisa", instead of a "good morning, Mr. Snake" here if the poor fellow happens to be a lean jack. If you call a person by his actual name, his liking for you increases and you can remain as good friends for long.

Another way to win friends is discrete conversation. Allow your friend to do the major part of the conversation. You must be attentive and show interest in the talk however dull the topic may be. When you speak, something significant may be left unfinished in order to arouse the curiosity of the listner. This helps the conversation to progress with out flagging. We read in "The Arabian Nights" how a wise woman escaped from the torture of a King by leaving unfinished stories every night.

Though rudimentary these principles are, by following them you can have a company of good friends and thus make your life colourful and cheerful.

ജനതാ പ്രസ്സ്,

പള്ളിക്കവല

കുറവിലങ്ങാട്

ഡബിൾഡമ്മി വരെയുള്ള

എല്ലാ വലിയതരം

വാൾപോസ്റ്ററുകൾക്കും

പുസ്തകങ്ങൾക്കും

കലാപരമായ മറ്റ് അച്ചടി ജോലികൾക്കും

ജനതാ പ്രസ്സ്,

കുറവിലങ്ങാട്

ഫോൺ-42

Neat & Quick Service is Our Moto!

here to study. But my happiness faded slowly. If my memory is correct, there were only 400 students or so in the beginning. But now, it is nearly two thousand. I have seen thousands of students; I have witnessed the changes in the system of education.

I have had occasions to see the real man. In my early days there was a student here. I will not reveal his name for he is now teaching you. When he was a student, he was a headache to his teachers But now I am very happy to see him suffering for all that he has done. His hands shake when he writes something on my face. My dear boy, take it as a lesson.

Another interesting thing is the romances. Formerly in my days of babyhood there was no such thing in this college. Now it is very common. My brother on the other side of the wall also says the same thing. The fun of it is that the same boy is professing love to different girls, each having so many lovers. Nobody is gaining and nobody is losing. I am very sorry only when they fall into immoral activities. Thank God, there is not so much.

It may be said that I belong to all parties. On me you can see all the names: K. S C, K. S. U., S. F., etc. But like you, my dear boy, I belong to no political party. These parties and unions are really venomous. Last day I had to witness a very sad incident. One lecturer—actually he has got no connection with me for he has never written a single word on me, God bless him—was taking class here. A band of students, only a handful, came into the class and insulted the teacher before the students and the poor me. What could I do? I pray the Almighty, if there is such a one, to forgive these because they don't know what they are doing. This year they have done me one service. They have exempted me from election propaganda.

It is a pity that still there is a set of students who use me as an instrument to attack their rivals. They come here early, manage to get some pieces of chalk and write on me all sorts of bad names about their enemies. I really have pity for them. If any where in the class a love affair starts its headlines will appear on my face. The reporter will be some one who has failed in the affair. And he gets a sort of satisfaction from it.

I have got a lot to say, about your friends. I know each and every one in this class thoroughly well. I know the love affair of the one sitting in the back. I know even that he is going to chest the poor girl. I know the innocent one being accused of having love affairs with some body studying downstairs. I have heard all the comments made by you about your teachers. I am sorry no one regards me. Ingratitude is the one thing that I see every where.

I see some of those so called leaders coming along to check whether there is any black leg keeping back. Try to hide somewhere or you will have to waste your energy in the streets. Let us meet afterwards when they have gone. Their slogans are near at hand. Hurry up! good bye!

C

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
0	C	Y	N	I	C	N	U	R	S	E
1	A	B	B	O	T	L	A	Z	A	R
2	J	O	C	K	E	Y	I	D	L	E
3	F	A	R	M	E	R	P	O	E	T
4	M	A	G	I	C	I	A	N	D	R
5	A	D	A	M	E	D	I	T	O	R
6	U	W	V	K	O	P	E	N	M	X
7	N	Q	N	S	A	J	A	P	Z	F
8	V	A	L	O	U	R	O	G	U	E
9	L	A	W	Y	E	R	H	O	B	O

On a piece of paper write the number against the month of your birth. The table B is concerned with your education. Find out the number against the qualification applicable to you. Write this number in the middle of the four digit number you have already written from the table A. Reverse the order of the digits in the number. (eg. if 64831 is the number, when it is reversed it becomes 13846). Subtract the second from the first (64831—13846).

Write 71 on the right side of the result if you are a male and on the left side if you are a female. To this add 2, then multiply by 3, add 4 and multiply by 3. On the right side of the above number write the same number with the digits reversed. (ie if the number is 84376 you have to write 8437667348). Group the digits in pairs (84, 37, 66, 73, 48). Each pair represents a letter which can be found out from the table C. (if 'xy' is the pair, the corresponding letter is given in the Xth row and the Yth column). Thus find out all the letters represented by the pairs of digits. The letters will tell you what you will be in Future.

Mohanan A. K.
III D. C.

The Black Board

Formerly there was no such thing in this college. Now it is very common. My brother on the other side of the wall also says the same thing.

Hallo, good morning! Eh? What happened to you, my dear boy? Why are you keeping idle here without participating in the strike? Are you against all these strikes? If so, you are some thing strange to me. I haven't seen many others like you. That is why I have been watching you for the last half an hour. Don't be afraid, this is me, the Black Board opposite you. Today my voice is a bit rough owing to the bitter cold from which I am suffering now You wonder how I caught cold? Well, It is because the students in an agitation last week broke the windows. Now the night is very cold and nothing is there to prevent the frost from attacking me.

Excuse me if you are bored. Let me reduce the weight on my heart by telling you my story. As you know our family belongs to the species of Boards. We are unlucky when compared to Notice Boards, Drawing Boards etc. Probably this may be their belief also. All members of my family are working in schools and colleges. Though I seem to be very old, feeble and ugly, I am not so old. I am only eight years old. But I think I have got the experience of a whole life. Never have my employers been kind enough to make me clean and smart. You know I am unable to do it myself.

Though I am permanently fixed here, I know every thing happening in the college. The appointment and retirement of Principals and Lecturers, the dismissal and suspension of students— all these things are familiar to me. I was very happy in my early days. I have had chances to study every thing, arts, science and literature. At that time the students also were like me, they came

ANNUAL REPORTS

COLLEGE UNION

The functioning of the union began with the election of the office bearers. Sri J. George was elected president and Sri P. J. Simon General Secretary Sri K. P. Paul was elected university union councillor. Sri Mathew George T. and Johny Mathew were elected Arts club Secretary and Student Editor respectively. For efficent functioning of the union Secretaries and junior secretaries were elected to various associations like the Malayalam, Hindi, Science, Humanities and Commerce Associations.

Sri V. I. George M. A. and Sri K. V. Kurian M. Sc. were nominated as staff advisor and director of arts club.

The formal inauguration of the College Union was done on the 11th Sept. 1971 by Sri A. Sreedhara Menon, Registrar of the University of Kerala.

Sri Chemmanam Chacko, Director of the Publications Department of the University of Kerala, spoke on the occasion.

For efficient functioning, the Union organized various assosiations and clubs. The first meeting of the Arts Club was on the occasion of the conduct of a symposium on "Higher Education in India" which was presided over by Sri A. M. Nidiry, our Vice Principal. Sri K. V. Kurian and Sri K. M. Chacko from the staff and a few students spoke on the occasion. Under the auspicis of the same club an extra-ordinary meeting was conducted, in which the famous dramatist Sri N. N. Pillai spoke on 'Modern Drama. Professor M. K. Sanu of Maharajas College, Ernakulam gave a lecture on 'Modern Malayalam Leterature' on 13th January 1972. Another notable performance of the Arts Club was the conduct of a "Novel Seminar", in which Sri C. P. Sreedharan and Pro. Ampalapuzha Ramavarma delivered speeches. It is a matter of credit that the items for the Art festival were served by the sub groups under the Arts Club, namely the Dramatic Club, Music Club and the Dance Club. Teams were sent for the University Youth Festival for Dance, Kadhakali, Music, Elcuction etc.

Next I make a mention of the activities of the Oratory Club. The Club conducted many debates, a Mock Assembly and a one-day training camp. For the training camp the chief guests were Pro. Rajaram Menon of Basalius College, Kottayam and Sri Palai K. M. Mathew.

The villagers co-operated with our volunteers very sincerely and provided us with lunch and coffee.

2. At Kozha. During she Unit-camp period, 60 volunteers devoted their five hours work each for the construction of a small village road at Kozha. The work was inaugurated by the Panchayat President. The panchayat-member of the ward and the local pe ple extended their help warmly.

Houses For The Homeless

The first house we constructed was for Kulakantamoirappel Pappan, his mother, wife and four children. Our 46 volunteers guided by some local people went round the peace, collected some building materials, purchased 100 palm leaves and worked from 9 A. M. to 5.30 P. M. to finish the construction to the full satisfaction of the family and the local people. We built a house where there was nothing.

The House Of The Disabled Black-smith

In response to the repeated requests from many people, and some agencies, 26 of our volunteers went for the thatching of the poor disabled Iron-smith's house. We purchased and carried cadjans from a distance of one mile. The neighbouring people helped the students and gave them guidance wherever experience was to solve the problem.

House For A Widow And Her Child

A helpless poor widow from one mile away from the college accompanied by some neighbours requested our N S S. Unit to construct a house for her in her five cent plot Our 20 volunteers collected some building materials, purchased 100 palm leaves, constructed the roof and thatched it to be useful for one year. We plan to build a permanent house for this helpless poor widow next year.

Blood-donation Team

Under the auspices of the N. S. S. a voluntary blood-donation team has been formed. Students from outside the N. S. S. are also members of this team. Six students got their blood tested and grouped and one volunteer donated blood to a student of our college itself.

Hospital Sanitation

Our lady volunteers have been paying regular visits to the local Government Hospital. They have made many case studies. Same very poor patients were provided with clothes from different houses.

On the 12th Feb. 1972 our lady volunteers went to this hospital with brooms, washing powder and buckets. They washed the entire wards, verandas and the Hospital office Our 14 boys assisted the ladies in fetching water, from a distance of one furlong up the hill. The response from the patients, hospital-staff and the public who assembled has been inspiring.

Sri C. J. Mannummood of Basalius College, Kottayam talked in an extra-ordinary meeting under the auspices of the Malayalam Association. Dr. N. R. Eledem of St. Thomas College Palai addressed an extra ordinary meeting of the Hindi Assosiation. Pro. K. Ramakrishna Pillai of St. Thomas College, Palai spoke on the occasion of the an extra ordinary meeting of the Science Association. Dr. C. V. Cherian of C. M. S. College Kottayam gave a talk in a meeting of the Humanities Association.

It is a matter of credit that the team sent from this College won the second prize in Rt. Rev. Dr. Joseph Attipetti Memorial Trophy edocnation wropetins. Teams were sent for attending Rev. Dr. Theodosius Memorial Trophy Elecution Competion and P T. Chacko Memorial Trophy elecution competion.

We have contributed generously to the Bengla Desh Relief Fund and the Defence fund.

We conducted a full night Arts Festival on Saturday the 18th March 1972. Variety entertainments of the students and a professional drama 'Adima' of National Theaters Kottayam made it a success.

May I make use of this opportunity to thank all those who have helped us for the successful functioning of the Union, especially Rev. Fr. Principal, members of the staff and the students.

I must specially mention my heartful thanks to Rev Fr. Principal, Sri V. I George, the staff adviser and Sri K. V. Kurian, the director of the Arts Club, for their kind and valuable guidance and co-operations in the activities of the union.

If the union has achieved anything, it is due to the hearty co-operation of you students of this College. My most sincere thanks to you.

Thank you all.

Jai Hind

P. J. Simon II B. Com.
Secretary.

National Service Scheme

By the end of July the selection of 100 volunteers was over. Of the hundred, 80 are boys and 20 are girls.

Clothes For Bangla-Desh Refugees

Responding to the call of the nation our unit set out for a clothes collection campaign for Bangla Desh refugees. Our Director and volunteers went round the places, contacted all the neighbouring schools, churches, monasteries and most houses of the Village for this purpose. We collected nearly 2000 pieces (174 Kgs) of used clothes and sent to P. N. Luthra, the Additional Secretary to the Ministry of Rehabilitation.

Road Construction

1. At Kuriam. Sixty volunteers (boys) constructed a new road of two furlongs at Kuriam nearly two miles from the college.

Another meeting was conducted on 5th January 1972. Mr. George Mathew T. presided over the meeting and the famous actor-dramatist Sri N. N. Pillai gave a talk on 'Modern Drama'. The audience merged into the subject as he talked interestingly about acting and tickled the hearers to laughter.

A Seminar was conducted on 15th January '72. The Secretary of the Arts Club presided. Prof. Ambalapuzha Rama Varma, C. M. S. College, Kottayam, and Sri C. P. Sreedharan, a literary genius, took part in the seminar and talked about the various features of the 'Novel'.

LITERARY COMPETITION

Competitions were held in 1) Extempore speech in English, Malayalam and Hindi; 2) Essay writing in English, Malayalam and Hindi; 3) Music (single, group and instrumental); 4) Mono-act; 5) Declamation; 6) Fancy Dress and 7) Quiz One act play competition was another item, in which 29 plays were staged. Prizes were distributed on the College Day.

ARTS FESTIVAL

A full night Arts Festival was conducted on 8th March '72, in which students also were given opportunity to present their entertainments.

A two-hour orchestra was presented by the Music Club. The Dance club arranged a number of dances, both single and group. The drama "Bhranthalayam" by the Dramatic club gave relaxation to the tired eyes. Twist, instrumental [music etc. filled the intervals.

We were suffocated with laughter when the National Theaters, Kottayam, staged the drama "Adima", in which three film stars — Alummoodan, M D. Philip and Veeran — appeared. The entertainments were over by 5. 45 a. m. The Programme was a grand success.

UNIVERSITY YOUTH FESTIVAL

In the University Youth Festival, conducted in Cochin, Sri Ramam Namboori represented the college for Kathakali, Sri Joseph Parambil for elecution competition, and Miss Chinnamma Jose for dance. Competitiors were sent in a few other items also.

Besides, we have sent our teams to various other competitions. A team of two participated in the elecution competion conducted by the Information Bureau, Kottayam. Sri Joseph Parambil was sent to Calicut for 'Fr. Theodosius Memorial Trophy' elecution competition. M/s. Joseph Parambil and Joseph T. took part in Rt Rev. Dr. Joseph Attipetty Memorial Debating competition, at Ernakulam, and they brought credit to the college. They also represented the college at the P. T. Chacko Memorial Debating competition, at Changanacherry. A

We have ten big metallic dust bins beautifully painted and with the N. S. S. label, to be placed in this hospital with clear instructions for cleanliness.

Rat Eradication Campaign

We contacted the Uzhavoor Block and Kuravilangad Panchayat for the ground work of this campaign. To hold discussion regarding this, there were three conferenes in which our Director, Volunteer leaders, various group leaders, Panchayat President and staff, B D. O., A. E. O. and members of the N S. S. Advisory committee were present. We packed the 125 Kgs of Zinc Phosphate (got from the Agriculture department) in 8000 packets. On the 3rd March 1972, Mr. Eldophones, Assistant Plant Protection Officer of Kottayam gave an orientation class on the rat eradication campaign.

On 4th March 1972, the rat eradication campaign was inaugurated by the Principal, Rev Fr. Joseph Thannipara. The Panchayat President, Kottayam District Agricultural Officer, Kottayam District Plant Protection Officer and Uzhavoor Block Development Officer spoke on the occasion.

All the 100 volunteers took part actively in the campaign. They distributed poison packets and gave instructions to 3500 families of the Panchayat. All the seven wards of the Panchayat were covered. One ward of about 365 houses was given completely to our lady volunteers.

After five days, we made the follow up and evaluation also. The number of rats killed has been then 16000 and odd.

For first time the local people seem to have realised that the college students are of some great use. The response of the public to our work is tremendous indeed.

Triple Antigen Movement

The Koodlloor Primary Health Centre took the initiative in giving Triple antigen at three centres (Kuriam, Nazareth Hill and Kuravilangad.) One N. S. S. Unit took up the publicity and canvassing of it. Our volunteers, both boys and girls went round all the houses of the Panchayat, distributed notices and instructed the people about the necessity of Triple Antigen.

Dr. K. J. Joseph gave an orientation talk to our students in triple antigen on 6th March 1972.

Soil Testing Campaigns

During our unit camp for sixty volunteers, the greatest work we did was the collection of soil samples for scientific analysis 16 Volunteers from Mannanam and 13 from Aruvithura took part in the camp.

Mr. Eldophones, the Asst. Plant Protection Officer of Kottayam District gave a detailed talk about the methods of collection soil. Our volunteers collected altogether 950 packets of soil samples and sent them to

Agricultural College, Vellayini, for scientific, analysis. When the result of the analysis is received, our volunteers will take all these to agriculturists with the required instructions.

Sewing Class

Our unit has a sewing machine. Two of our lady volunteers who are skilled and trained in sewing give lessons to other students and poor girls of the neighbourhood.

Free Tution For School Students

15 of our volunteers are ready, after the orientation classes, to give tution to the school students in Mathematics, English and General Science.

Fine Arts Club

I have great pleasure to present a brief report of the activities of the Fnie Arts Club during the year 1971-'72.

Sri Mathew George T. was elected Secretary of the Arts Club. The following Clubs were formed under the auspices of the Club.

(1) DRAMATIC CLUB:-

Sri K. C. John was nominated as the leader. A selection was conducted to find out the best actors. The club staged a drama, "Bhrantalayam", in the College Arts Festival.

(2) MUSIC CLUB:-

Sri V. I. Thomas was in charge of the club. Members were selected on the basis of a music competition. The Club presented orchestras on the inauguration of the College Union and in the Arts Festival.

(3) ORATORY CLUB:-

Sri Joseph Parampil was elected Secretary of the Club. This year was one of remarkable activities for the Club. The Club conducted a Mock Assembly, Two Training Camps, and parliamentary debates on a number of topics, in addition to its weekly meetings. Sri Palai K. M Mathew and prof. P. Rajaram Menon took classes in a one-day Training camp. Sri K. M. Chacko M. A , director of the Club, was a source of energy for the Club.

(4) DANCE CLUB:-

Of the various Clubs this was the smallest in number. Miss Valsamma Pattani was in charge of the club. The club arranged dances, both single and group, for the inaugurastion of the College Union, C. S. U. etc. The club also presented dances and a twist at the Arts Festival. A dance teacher was hired to give instruction to the memebers of the club.

(5) LITERARY CLUB:-

The Literary Club also arranged Seminars, Symposia and several other extraordinary meetings. Prof. M. K. Sanu, of Maharaja's College, Ernakulam, gave an informative talk on "Modern Malayalam Literature" in an extraordinary meeting.

team of three was sent for the Quiz competition held at Changanacherry.

CONCLUSION

Concluding the report, I must put on record my protound gratitude to Rev Fr. Joseph T. Thannipara, our Principal. I am grateful to the respected teachers for their assistance in all activities of the club. Words are insufficient for me to express my thanks to the members of the club and to the whole Student Community of this College for their sincere cooperation. May I also express my thanks to Sri. K. V. Kurian M.Sc., director of the club, for his valuable guidance. I thank especially the office bearers of the various Associations who have earnestly co-operated in conducting different functions. I wish this spirit to remain in future also.

Mathew George T., III B. Sc.
(Secretary)

The Oratory Club

President: Rev. Fr. Joseph T. Thannippara, M. A; M. Ed; Ph. L; L. D.
Director: Sri. K. M. Chacko M. A.
Secretary: Sri Joseph Parampen, I B. A;

The most important quality required in a good leader is the ability to make others accept his views. Herein comes the significance of oratory. 'The Oratory Club' of this college undertakes the task of developing the oratorical talents and thereby the leadership qualities of its members by giving them training in public speaking.

A SEED GERMINATES:

It was in the academic year 1970-'71 that the seed of the oratory club germinated. There were 13 members in the beginning. But during 1971-'72, that small plant grew into a big tree There were over ninety budding orators in the club this year.

WEDNESDAY MEETINGS:

The activities of the Club started with the election of the secretary. For the efficient functioning of the club, the members were divided into six groups, each under a group leader. They met separately on every wednesday afternoon and spoke on a common topic. The speeches were followed by criticisms and suggestions for improvement.

MOCK ASSEMBLY:

The club conducted a number of educative and enlightening special functions. The first among them was an imitation of the Kerala Assembly. The Mock Assembly met on 9th December 1971. Sri. Abraham Kalayil M. A. shone like 'Cynthia's brow' in the speaker's chair. Sri. Joseph Parampan put on the garb of the Chief minister. Sri. T. Joseph led the Congress (R) party. Sri. V. M. Joseph led the Marxists and

MALAYALAM SECTION

ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഥ — ശശി പി. എ.
ജീവിതവും സംസ്കാരസമ്പാദനവും — തോമസ് പി. ജെ.
തൊഴിലില്ലായ്മ — സണ്ണി എമ്മാനുവൽ
വിദ്യാഭ്യാസ വിപ്ലവം — ജോസഫ് ററി.
സത്യൻ — ജോൺ ജോസഫ് പി.
സീനോ—അമേരിക്കൻസഖ്യം — പോരം വലിയതാഴത്ത്
മൈക്രോസ്കോപ്പിൽക്കൂടി — ജോർജ്ജ് കെ. വി.
മാജിക് കലണ്ടർ — മധുസൂദനൻ എസ്. ഡി.
ആധുനിക കവിത — ശശി എം. ജി.
താളം — അജിതൻ എൻ.
മലയാള നോവലുകൾ — യോഹന്നാൻ കെ. എം.
ഇൻഡ്യൻ ഹോക്കി — ജോസ് എം. ജെ.
വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും! — ജോസിക് സേവ്യർ
വാമനൻ — എ. എം. നിധീരി എം. എ.
പതനം — ഇന്ദുചൂഡൻ കെ.
ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചെങ്കിൽ — ജനാർദ്ദനൻ
രണ്ടുകവിതകൾ — ഗോപാലകൃഷ്ണൻനായർ കെ. എസ്.
ആത്മകർഷം കാണട്ടെ — സണ്ണി എം. ജോസഫ്
ഭഗ്നമോഹമോ?...അതോ?... — ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ
ഇരുട്ടിന്റെ സംഗീതം — ബാബു കെ. എം.
കൽപ്രതിമകൾ — തങ്കപ്പൻ വി. വി.
പരസ്യം — മാത്യു പി. കെ.
പ്രതികാരം — ജോസ് എൻ. കെ.
വേദനയുടെ ദേവത — ജോയി എബ്രഹാം
രണാങ്കണം — രാധാകൃഷ്ണൻ കെ. ആർ.
തിരള്ള് — എൽസമ്മ മാനാച്ചേരി
ഹർത്താൽ — ജോയി സിറിയക്
നടി — തോമസ് വി. ഡി.

Sri. J. George, the Kerala Congress. After the question hour, which was very interesting, a Calling Attention Motion was moved by the Marxists. A no-confidence motion, moved by Sri Joy Sebastian in the dress of Sri John Manjooran M. L. A., was voted out after hot discussions and the Chief Minister's sententious reply. The Mock Assembly won the attention and admiration of one and all.

TRAINING CAMP:

A one-day training camp was conducted for the members on 15th Jan. '72. Inaugurating the camp, the principal stressed the importance of oratory in the modern times. In the morning, Prof: P. Rajaram Menon M. A., L. L. B., handled the study class. In the afternoon Sri. Palai K. M. Mathew gave a talk on the different aspects of oratory.

Another useful study class was given by Fr. G. T. Vadakel M. A.

DEBATES:

The club organized three major debates on subjects of topical importance.

1) Modern Science — a curse: The proposition was moved by Sri. K. M. Chacko M. A. and opposed by Sri K. V. Kurian M. Sc., Sri. Abraham Kalayil M. A. was the speaker. The motion was voted in.

2) Artificial birth control— an immoral act: Sri. C. P. Kurian M. A. moved the proposition and Sri Abraham Kalayil M. A. opposed it. Sri. V. M. Mani M. A. was in the chair. The motion was voted out.

3) Gandhism— not a remedy to the problems of modern India. The proposition was moved by Sri. V. I. George M. A. Sri. K. J. Joseph M. A. led the opposition. Sri. Abraham Nidhiry M. A. was the speaker. The motion was voted in.

LAWRELS TO THE COLLEGE:

We are proud to say that the college oratorical team participated in different intercollegiate competitions and won credit to the college by winning second prize in 'Rev. Dr. Joseph Attipetty Memorial Trophy Debating Competition'. Congratulation to Sri. Joseph Parampan and Sri. T. Joseph, the members of the team.

A WORD OF THANKS

The growth of the club has been due to the paternal solicitude and timely nourishment of Fr. Principal, President of the club. The club owes its achievements to the tireless efforts of Sri. K. M. Chacko M. A., its director. I avail myself of this opportunity to place on record a word of gratitude to them. The generous co-operation of the teachers, the glowing enthusiasm of the members and the unbiased interest of the students have made the activities of the club a success. I thank them all.

I wish the club a bright career in future. "The best is yet to be".

Joseph Parampan,
Secretary.

★

Sasi P. A.
II P. D. C.

ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഥ

''ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും ഫലപ്രദമായി പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും അതിന്റെ വികാസ ഘട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്... ...''

മനുഷ്യന് എണ്ണുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് അതിന്റെ ആവശ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആഹാര സമ്പാദനവും സുരക്ഷിതത്വവും മാത്രമായി അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പരിമിതപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ കാലം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയ പരിവർത്തനങ്ങൾ വിസ്മയനീയങ്ങളാണ്. പർവ്വത പ്രദേശങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന മനുഷ്യർ ഫലപുഷ്ടമായ നദീതടങ്ങളിൽ ആവാസം ഉറപ്പിച്ചപ്പോൾ അന്നോളമില്ലാതിരുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നു. ആവശ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും പല പുതിയ വിജ്ഞാന ശാഖകളും മുളച്ചുവന്നു. അവയിൽ ജീവിത പുരോഗതിക്ക് ഏറ്റവും ഉപകരിച്ച ഒന്നാണ് ഗണിത ശാസ്ത്രം.

ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും ഫലപ്രദമായി പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും അതിന്റെ വികാസ ഘട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യ സമുദായം കടന്നുപോന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെയും കടന്നു പോകുന്നുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളേയും മനുഷ്യവംശ ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാ സമാന ഘട്ടങ്ങളുമായി യുക്തിപൂർവ്വം ബന്ധപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല. എന്നിരുന്നാലും നരവംശ ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളും വ്യക്തിജീവിതത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കാര്യം പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുവേണം നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പരിശ്രമംകൊണ്ട് നാം നേടിയ വിജ്ഞാനത്തെ വിലയിരുത്തുവാൻ.

ചരിത്രം

ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബാലപാഠം കുറിച്ചത് ബാബിലോണിയാക്കാർ ആണ്. നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഗ്രഹങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ അതിൽ പ്രധാനമാണ്. സൂര്യനും, ചന്ദ്രനും മറ്റ് അഞ്ചു ഗ്രഹ

പരം തെളിവുകളുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം മുന്നൂറു വിദ്യാർത്ഥികളുള്ള ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു പുറമെ പ്രസംഗങ്ങളും, ക്ലാസ്സുകളും നടത്തിയിരുന്നു. ഗ്രീക്ക ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ മററു ചിലരാണ് സോക്രട്ടീസ്, പ്ലേറോ എന്നിവർ. പ്ലേറോയുടെ വിദ്യാലയ കവാടത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു.

"Let No One Ignorant of Geometry Enter My doors."

മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ സ്ഥാപിച്ച അലക്സാണ്ടറിയ നഗരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവർണ്ണരായിരുന്ന ടോളമി (Ptolemy) ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രവിദ്യാലയം ആരംഭിച്ചു. B. C. 300ൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യൂക്ലിഡ് (Euclid) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ അപ്പളോനിയസ്സും പഠനം തുടർന്നതും ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിനു സംഭാവനകൾ അർപ്പിച്ചതും ഈ വിദ്യാലയത്തിൽതന്നെയാണ്. വൃത്തത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിൽ അത്ഭുതങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരുന്ന ആർക്കമെഡീസും ഇവിടത്തെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. മുററത്ത് ഒരു വലിയ വൃത്തം വരച്ച് അതും നോക്കി സ്വയം മറന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ഒരു റോമൻ പടയാളി വധിച്ചു കളഞ്ഞതായി പറയപ്പെടുന്നു.

B. C. 600ൽ തന്നെ ഭാരതം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ സാമാന്യം പുരോഗതി നേടിയിരുന്നു. A. D. 5-ാം നൂററാണ്ടു മുതൽ 12-ാം നൂററാണ്ടു വരെയും ഭാരതീയ ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പല തത്വങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന് ഭാരതീയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ അമൂല്യങ്ങളാണ്. ആര്യഭട്ടൻ I, ആര്യഭട്ടൻ II, മഹാവീരൻ, ഭാസ്കരാചാര്യൻ, ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ എന്നിവർ മുഖ്യരാണ്. അവരുടെ ഗണിതങ്ങൾ അപഗ്രഥനങ്ങളില്ലാത്ത ഉത്തരങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു തരം ബോധോദയംകൊണ്ട് ഈ തത്വങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ചതുപോലെ തോന്നും. അവർ കണ്ടുപിടിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കെല്ലാം പിന്നീട് യുക്തി കണ്ടുപിടിച്ചത് പാശ്ചാത്യ ചിന്തകരാണ്. 'ആര്യഭട്ടീകം' ആണ് ഒന്നാം ആര്യഭട്ടന്റെ കൃതി. 33 നിയമങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അതിലെ ഉള്ളടക്കം "വാനശാസ്ത്രം" ആണ്. രണ്ടാം ആര്യഭട്ടൻ സ്ക്വയർ റൂട്ട്, ക്യൂബ് റൂട്ട്, ബീജഗണിതം എന്നിവ കണ്ടുപിടിച്ചു. അദ്ദേഹം 'π'യുടെ വില 3.1416 എന്നു കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് "ബ്രഹ്മസ്ഫുടസിദ്ധാന്തം". ഇതിൽ ശ്രേണികളേയും, ത്രികോണ വിസ്തൃതിയേയും കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഗണിതസാരസംഗ്രഹം' എഴുതിയത് മഹാവീരനാണ്. ഭാസ്ക്കരാചാര്യന്റെ കൃതികളാണ് ലീലാവതി, ബീജഗണിതം, സിദ്ധാന്തശിരോമണി, ഗോളാദ്ധ്യായം മുതലായവ. അവിവാഹിതയായ തന്റെ പുത്രിയുടെ ജീവിതം രസസംപൂർണ്ണമാക്കുവാനും അവളുടെ നാമധേയത്തിനു ശാശ്വത പ്രതിഷ്ഠ നൽകുവാനുമാണ് ഭാസ്ക്കരൻ ലീലാവതി (Leelavathey) നിർമ്മിച്ചത്. തന്റെ ഗണിതത്തിൽ 'പൂജ്യം' അദ്ദേഹം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. $\frac{6}{2}=3 \quad \therefore 6 = 3\times 2$ എന്നുള്ളതത്വത്തിൽ നിന്നും $\frac{0}{0}=?$ അതുകൊണ്ട് 'പൂജ്യം' കൊണ്ട് ഒരു സംഖ്യയെ ഹരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു സമർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ $\frac{1}{0}=$ അനന്തം എന്നു ഭാസ്ക്കരൻ നിർവ്വചിച്ചു. അത് $(\frac{1}{0})$ അനന്തവും സ്ഥായിയുമായ ഈശ്വരനെപ്പോലെയാണ്. ഹൈന്ദവ സംസ്ക്കാരം സംഭാവന ചെയ്ത സംഖ്യാ ലിപികൾ ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്ക് വളരെയധികം സഹായകരമായിട്ടുണ്ട്.

ങ്ങളും അവർക്ക് പരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. അങ്ങനെ 'ഏഴി'ന് പദവിയും പ്രാധാന്യം കിട്ടി. 'ആഴ്ചയിൽ ഏഴ് ദിവസങ്ങൾ', 'സൃഷ്ടിയുടെ ഏഴ് ദിനങ്ങൾ', 'ക്ഷാമത്തിന്റെ ഏഴ് വർഷങ്ങൾ', സപ്തർഷിമാർ മുതലായവ. അക്കങ്ങളെ കുറിക്കുവാൻ Wedge shaped ലിപികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പൂജ്യ സംഖ്യ അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. സ്ഥാനവിലയും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഒരു വർഷത്തിന് 360 ദിവസങ്ങൾ എന്നവർ കണക്കാക്കി. ഒരു വൃത്തത്തെ 360° ആയി ഭാഗിച്ചതും ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. സമചതുരം, ദീർഘചതുരം, ത്രികോണം എന്നിവയുടെ വിസ്തീർണ്ണം കണക്കാക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

തുടർന്നു ഗണിത ശാസ്ത്രത്തെ മുന്നോട്ട് നയിച്ചത് ഈജിപ്റ്റുകാരാണ്. സൂര്യൻ നേരേ കിഴക്കുദിക്കുന്ന ദിവസം മുതൽ വർഷം ആരംഭിക്കുന്നതായി കണക്കാക്കി. 30 ദിവസങ്ങൾ വീതം കൂടുന്ന പന്ത്രണ്ടു മാസങ്ങൾ—5 ദിവസം ആഘോഷങ്ങൾക്കായി മാററിവയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ 365 ദിവസങ്ങൾ ഒരു വർഷമായി പരിഗണിച്ചു. നൈൽ നദിയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ കണക്കിലെടുത്ത് കൃഷിയിറക്കേണ്ട സമയം നിശ്ചയിക്കൽ, ചന്ദ്രന്റെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളെ കണക്കാക്കി മൃഗങ്ങളുടെ ഗർഭധാരണം നടത്തൽ, നിഴൽ നോക്കി സമയം കണക്കാക്കൽ എന്നിവയ്ക്ക് ഈജിപ്റ്റുകാർ അവരുടെ വിജ്ഞാനം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റിലെ പുരോഹിതന്മാർ സമയസൂക്ഷിപ്പുകാർ ആയിരുന്നുവെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.

B C. 17-ാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അഹ്മസ് (Ahmes) ആയിരുന്നു ഈജിപ്റ്റിലെ ഏററവും പ്രമുഖ ഗണിത ശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "അഹമ്മസ് പാപ്പിറസ്" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നസംഖ്യകളും സംഖ്യാശ്രേണികളും അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. അഹമ്മസിനു ശേഷം രണ്ടു സഹസ്രാബ്ദങ്ങളോളം അവർക്ക് പുരോഗതി ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായില്ല.

പിന്നീട് രംഗത്തു വന്നത് ഗ്രീക്കുകാരാണ്. ഈജിപ്റ്റുകാരെ അപേക്ഷിച്ച് അവർ പ്രായോഗിക ഗണിതത്തിലാണ് തല്പരരായത്. ഏതിനും യുക്തി കണ്ടെത്തുവാനുള്ള വ്യഗ്രത അവരിൽ കാണാം. ഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങളാണ് അവർ അക്കങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. തെയിൽസ് (Thales) വെർട്ടിക്കൽ ആംഗിൾസ് തീയറത്തിന്റെ തത്വം പ്രതിപാദിച്ചു. 'പൈതാഗൊറസ്' ആണ് ഗ്രീക്ക് ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ. സംഖ്യകളിൽ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതിരൂപം ദർശിച്ചു. '1' എന്നത് എല്ലാ സംഖ്യകളുടേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനമായും, '2' എന്നത് പുരുഷനായും '3' എന്നത് സ്ത്രീയായും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. '5' എന്നത് രണ്ടും മൂന്നും ചേർന്ന ദാമ്പത്യമാണ്. '4' എന്നത് രണ്ടു തുല്യ സംഖ്യകളുടെ തുകയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഒററസംഖ്യകളെ പുരുഷനും, ഭാഗ്യവാനും ഇരട്ടസംഖ്യകളെ സ്ത്രീയും നിർഭാഗ്യവതിയുമായി പരിഗണിച്ചു. പൈതാഗൊറസിന്റെ സുപ്രസിദ്ധ സിദ്ധാന്തത്തിന് സമർത്ഥനം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ ആഹ്ലാദപൂർവ്വം നൂറ് കാളകളെ ബലി കൊടുത്തുവെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ആ സിദ്ധാന്തത്തിന് നൂറിൽ

ഗണിത ശാസ്ത്ര പുരോഗതിക്ക് ഭാരതീയ ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞർ നല്കിയ സംഭാവനകൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് ഇനിയും വിശദമായി ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

അലക്സാണ്ട്റിയാ വിദ്യാലയത്തിന്റെ പതനത്തിനുശേഷം നാം കാണുന്നത് ഒരു ഇരുണ്ട യുഗമാണ്. അന്നോളമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭീപശിഖകളെല്ലാം കേടുകൂടാതെ സൂക്ഷിച്ചതാണ്. പുതിയ പുതിയ സംഭാവനകൾ ഒന്നുംതന്നെ നൽകിയില്ലെങ്കിൽപോലും ഇതെല്ലാം പകർത്തി സൂക്ഷിച്ചതിന് ലോകം അവരോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അസ്ട്രോണമി, ഗണിതം എന്നിവയിൽ അറബികൾ അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യംനേടി. നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ടുനിന്ന ഈ ഇരുണ്ട യുഗം എല്ലാ വിജ്ഞാനമണ്ഡലങ്ങളിലും സ്തംഭനാവസ്ഥ ഉളവാക്കി കോപ്പർനിക്കസ്സും തുടർന്നു ഗലീലിയോയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നീരാളിയിൽനിന്നും യുക്തിബോധത്തെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവരാണ്. തമോയുഗത്തെ പിന്നിട്ടുവന്ന വിജ്ഞാനയുഗം എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും നവോന്മേഷം പകർന്നുകൊടുത്തു. മഹാത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് വിജ്ഞാനതൃഷ്ണ അണമുറിഞ്ഞൊഴുകി. എല്ലാ വിജ്ഞാന മേഖലകളിലും എന്നതുപോലെ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലും വിസ്മയാവഹമായ പുരോഗതിയുണ്ടായി. '+', '—' എന്നീ ചിഹ്നങ്ങൾ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കച്ചവടക്കാർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

റോബർട്ട് റക്കാർഡേ സമം (=) എന്ന ചിഹ്നം കണ്ടുപിടിച്ചു. അദ്ദേഹം ആദ്യത്തെ ആൾജിബ്രാ പുസ്തകം ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. '+', '—' എന്നീ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് 1489-ൽ ജോൺ വൈഡ്മാൻ ഒരു ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. Oughtred 1631-ൽ ഗുണനത്തിന് '×' എന്ന ചിഹ്നം ഉപയോഗിച്ചു. 1659-ൽആണ് ഹരണത്തിന് ÷ എന്ന ചിഹ്നം ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. തുടർന്ന് ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ വളരെ വേഗം ദൃഢപ്പെട്ടു വളർന്നു വന്നു. ഇനിയും വളരട്ടെ എന്ന് നമുക്ക് ആശംസിക്കാം.

സത്യം പറയുക, കോപത്തിന് വശംവദരാകാതിരിക്കുക, ആവശ്യപ്പെടുന്നവർക്ക് യഥാശക്തി ദാനം ചെയ്യുക ഈ മൂന്നു പടികൾ നിങ്ങളെ ദേവന്മാരുടെ അടുക്കലെത്തിക്കുന്നു.

—ശ്രീബുദ്ധൻ.

ഷ്യൻ മാത്രമേ ജീവിതം ശരിയായിനയിക്കുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമാശക്തിയും, മനോധൈര്യവും, അചഞ്ചല ചിത്തതയും, ത്യാഗമനോഭാവവും കാണുകയുള്ളു. മനുഷ്യത്വത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കി കാണിക്കുന്ന ധർമ്മ വിശേഷത്തെയാണ് സാക്ഷാൽ 'സംസ്കാരം' എന്ന പദം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മനുഷ്യ വ്യക്തികളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈ പ്രത്യേകചൈതന്യമാണ് മനുഷ്യനെ ഇതര ജീവികളിൽ നിന്നും വ്യാവർത്തിച്ചു നിർത്തുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമല്ല, വ്യക്തിഗതമായ ബോധമാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടം. ഓരോ വ്യക്തിയിലും ശാരീരികമായും, മാനസികമായും, ധാർമ്മികമായും ഉളവാകുന്ന ശക്തി വികാസത്തിലാണ് സംസ്കാരം പ്രകാശിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനു നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏറ്റവും സുന്ദരമായ വസ്തു ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരമാണെന്നാണ് പ്ലേറ്റോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

മനുഷ്യനും മൃഗവും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാന വ്യത്യാസം മനുഷ്യൻ സംസ്കാരസമ്പന്നനാണ് എന്നതത്രേ. സംസ്കാരത്തിന്റെ ബീജോർവിയാണ് ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സാമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെതന്നെ നാഴികക്കല്ലുകളാണ് ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ. ആത്മാവിന്റെ ചൈതന്യമായ ഇത് ജീവിതത്തെ ആനന്ദപ്രദമാക്കുന്നു. സാമുദായിക ജീവിതത്തിൽ സമാധാനത്തിന്റെ മന്ദമാരുതനെ ആനയിക്കുന്ന ഇത് അഭംഗുരവും, അമൂല്യവും, ശാശ്വതവുമായി നിലനില്ക്കുന്നു. വ്യക്തികളിലൂടെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ. നമ്മുടെ ബാഹ്യമായ പുരോഗതി അംഗീകരിക്കണമെങ്കിൽ ആന്തരികമായും നാം പുരോഗമിക്കണം. പരിഷ്കാരം ബാഹ്യമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ സംസ്കാരം ആന്തരികമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം സുഖകരമാക്കുവാനുള്ള വിവിധ സാമഗ്രികളുടെ സമ്പാദനത്തിൽ നിന്നാണ് പരിഷ്കാരം സംജാതമാകുന്നത്. സമ്പത്ത്, പ്രൗഢി, ആടയാഭരണങ്ങൾ, വിശിഷ്ട ഭക്ഷണം, മണിമേടകൾ, വിളഭൂമികൾ മുതലായവ ആണ് പരിഷ്കാരലക്ഷണങ്ങൾ. മറ്റുള്ളവരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് പ്രധാനമായി അതിന്റെ ദൃഷ്ടി പതിയുന്നത്. എന്നാൽ സംസ്കാരം ബാഹ്യമോടികൾ കാംക്ഷിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ബാഹ്യമായ പുരോഗതി അപകടത്തിൽ ചാടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, ഒരു സമതുലിതബോധം ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ ആന്തരികമായും പുരോഗമിക്കണം. ഡോക്ടർ രാധാകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതുപോലെ വികാരപരമായ ചിന്തയുമാത്രമേ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കാനും, കർമ്മനിരതനാക്കാനും കഴിയൂ. മറ്റുള്ളവരെ തന്നെപ്പോലെ ദർശിക്കുവാനും തന്റെ വികാരങ്ങളെപ്പോലെ അവരുടെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നതിൽനിന്നുമാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരം ഉത്ഭവിക്കുന്നത്.

സംസ്കാരം ലോകാനുഗ്രഹപ്രദവും വ്യക്ത്യുൽക്കർഷ നിദാനവും ആണ്. പരിഷ്കാരമാകട്ടെ ലോകത്തെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഓരോ വ്യക്തിയേയും അധഃപതനത്തിലേയ്ക്കാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സംസ്കാരസമ്പാദനത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രത്യേക ശ്രദ്ധചെലുത്തണമെന്ന് എല്ലാ മതങ്ങളും മഹാന്മാരും ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. പുണ്യശാലികളായ ശ്രീയേശു, ശ്രീബുദ്ധൻ മുതലായവരുടെ ജീവിതചരിത്രം പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഭോഗത്തിലല്ല ത്യാഗത്തിലാണ്

P. J. Thomas
III B. Com.

ജീവിതവും സംസ്ക്കാര സമ്പാദനവും

''മനുഷ്യത്വത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കി കാണിക്കുന്ന ധർമ്മവിശേഷത്തെയാണ് സാക്ഷാൽ ''സംസ്ക്കാരം'' എന്ന പദംകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മനുഷ്യവ്യക്തികളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈ പ്രത്യേക ചൈതന്യമാണ് മനുഷ്യനെ ഇതര ജീവികളിൽനിന്നും വ്യാവർത്തിച്ചു നിർത്തുന്നത്'''.

അന്തസ്സത്ത നഷ്ടപ്പെട്ട, ചൈതന്യം നശിച്ച ഒരു ജീവിയാണ് നവീന മനുഷ്യൻ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യബോധത്താൽ വ്യാകുലമാണ് ആധുനിക ലോകം. മനുഷ്യന്റെ ജീവിത വീക്ഷണം എത്രയോ കുറച്ചു ദൂരം മാത്രമാണ് ചെന്നെത്തുന്നത്.

ജീവിതം സ്ഫടിക തുല്യമാണെന്നും, ഇരുമുന വാൾ പോലെ ക്രൂരമാണെന്നും, സന്തോഷസന്താപങ്ങളുടെ സമ്മിശ്രജല സമ്മേളന രംഗമാണെന്നും, അത് പ്രകാശമാനമാകുന്നതുപോലെ തകരുകയും ചെയ്യുമെന്നും; സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെയും, സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും, വിദ്യയുടെയും, പ്രതാപത്തിന്റെയും പ്രഭാപൂരത്തിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ജീവിതം ക്ഷണഭംഗുരമാണെന്നും, പ്രഭാതത്തിൽ വിരിഞ്ഞ് സായാഹ്നത്തിൽ കൊഴിഞ്ഞു പോകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെ താൽക്കാലികമത്രെ മനുഷ്യജീവിതമെന്നും; ലൗകിക സുഖങ്ങളിൽ ആമഗ്നനായി, ആഹ്ലാദത്തിന്റെ മത്തുപിടിച്ച ഉന്മത്തനായ യാന്ത്രിക മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. കലയുടെ കനകചിലമ്പൊലിയും, സംഗീതത്തിന്റെ അമൃത ധാരാപ്രവാഹവും, വിശ്വവശ്യമായ നൃത്തത്തിന്റെ പൊൻപുളകവും ഒരു വശത്ത്; കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ മരക്കുരിശും, ഞെരുക്കങ്ങളുടെ മുൾക്കിരീടവും, വിശപ്പിന്റെ വിളികളും കയ്പേറിയ കാസകളും മറുവശത്ത്. മരുപ്പച്ച കണ്ട് അത്യാർത്തിയോടെ കുതിച്ചു പായുന്ന മാനുകളെപ്പോലെ മനുഷ്യൻ, ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാദേറിയ മധു നുകരാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയും, ഈ ലോകത്തിൽ കുസുമ ശയ്യ വിരിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതലക്ഷ്യമെന്തെന്നോ, ജീവിതാവസാനമെന്തെന്നോ അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അറിയാൻ ശ്രമിക്കാറുമില്ല.

സംസ്ക്കാര സമ്പന്നനായ ഒരു മനു

'സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു!'

''എന്തു് ഭംഗി ...... എത്ര പവനുണ്ട്?''
''എന്തിനീ അസൂയ ...നിനക്കും സമ്പാദിച്ചുകൂടെ മനം...?''
''എങ്ങനെ?''

പരിയാനിക്കൽ ജൂവലേഴ്സ്!

സ്വർണ്ണാഭരണ സമ്പാദ്യ ബോണസ് പദ്ധതിയിൽ ഇന്നുതന്നെ അംഗമാവുക

ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള
പവൻമാററു്
സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾക്കു്

പരിയാനിക്കൽ ജൂവലേഴ്സ്

കോളജ് ജംഗ്ഷൻ,
കുറവിലങ്ങാടു്

സംസ്കാരം ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതെന്ന് കാണുവാൻ സാധിക്കും. തീവ്രമായ ത്യാഗത്തിന്റേയും, കഠിനമായ കർമ്മത്തിന്റേയും, സീമയററ സേവനത്തിന്റേയും അഗ്നിപരീക്ഷണങ്ങളിൽ തകരാതെ, തളരാതെ, തലകുനിക്കാതെ; നിർമ്മലതയുടെ ചേലചുററി, സത്യത്തിന്റെ കുങ്കുമം ചാർത്തി, നിഷ്കളങ്കതയുടെ മൂടുപടമിട്ട്, സ്നേഹത്തിന്റെ നെററിപ്പട്ടം കെട്ടി, നീതിയുടെ അരക്കച്ചകെട്ടി, വിനയത്തിന്റെ കാൽചിലങ്കകളണിഞ്ഞ്, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മകുടം ചാർത്തി ജീവിതത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടി പാറത്തിക്കൊണ്ട് മുമ്പോട്ടു പോയെങ്കിൽ മാത്രമെ സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകൂ

സംസ്കാരമില്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് എത്രമാത്രം ജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലും, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നേടാൻ കഴിഞ്ഞാലും, ഉയർന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിച്ചാലും അവയെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരും എന്നുള്ളത് തർക്കമററ സംഗതിയാണ്. മററുള്ളവരുടെ ദൂഷ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അതുഘോഷിക്കാതെ അവരുടെ ഗുണഭാഗം കണ്ടറിഞ്ഞ് അവരെ സമീപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയുള്ളു. മററുള്ളവരോട് അനുകമ്പയുള്ള മനഃസ്ഥിതി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം. സംസ്കാരം ഉണ്ടെങ്കിലേ അതു സാദ്ധ്യമാകൂ.

ലോകം ഇന്നു വലിയൊരു വിപത്തിന്റെ വക്കത്താണു നിലകൊള്ളുന്നത്. മനുഷ്യൻ കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതി അത്ഭുതാവഹമാണ്. ചന്ദ്രനെയും ശുക്രനെയും കീഴടക്കാൻ കഴിവുള്ള മനുഷ്യനു സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഏററവും വലിയ വിപത്ത്. അധമവികാരങ്ങളും, അധാർമ്മികതയും ചിറകുവച്ചു പറക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരവും നാഗരികതയുമെല്ലാം ഒച്ചിനെപ്പോലെ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്നതേയുള്ളു. ഈ അസന്തുലിതാവസ്ഥ നമ്മുടെ ഭാവിയെ മുഴുവൻ അപകടത്തിലാക്കുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ ശിക്ഷണവും സന്മനോഭാവവും വളർത്തിയെടുക്കുകയല്ലാതെ ഇതിനു മറെറാരു പ്രതിവിധിയുമില്ല. ഭൗതിക വിപ്ലവത്തിന്റെ മരുമരീചികയിൽ പെട്ട് ലോകം ഇന്നുഴലുകയാണ്. അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മാനസിക വിപ്ലവമാണ് ഇന്നാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്.

സംസ്കാരസമ്പന്നരെന്നു ധരിച്ചിരുന്ന പലരും അപ്രകാരമല്ലെന്നു അവരുമായി അടുത്തു പഴകുമ്പോൾ നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാകും. മനുഷ്യരുടെ യഥാർത്ഥ സ്വരൂപം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അവരുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെടണം. അകന്നു വസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നമുക്കുള്ളതായ അറിവ് അപൂർണ്ണവും അവാസ്തവവും ആയിരിക്കും. വിദ്വാന്മാരും, നേതാക്കന്മാരും, ഭരണകർത്താക്കളുമെല്ലാം സംസ്കാര സമ്പന്നരാണെന്നാണ് നമുക്കു പൊതുവെയുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ അടുത്തു പെരുമാറിക്കഴിയുമ്പോൾ അവർ അസൂയയുടേയും, ദുർമ്മത്സരത്തിന്റേയും, സ്വാർത്ഥതയുടേയും മൂർത്തികളാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകും. അവരുടെ വാക്കിൽ കാണുന്ന നന്മകളോ ആദർശങ്ങളോ പ്രവൃത്തിയിലില്ലെന്ന് നാം അചിരേണ മനസ്സിലാക്കും. ഇങ്ങനെ നല്ലവരെന്നു കരുതുന്ന പലരിലും സംസ്കാരത്തിന്റെ കണികപോലും കണ്ടില്ലെന്നുവരാം.

ജന്മസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതോ, ബുദ്ധിയുടെ

വികാസമോ, അറിവോ ഒന്നുംതന്നെയല്ല സംസ്കാരം. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും അടിത്തട്ടിൽനിന്ന് ഊറിവരുന്ന ഒരു പ്രകാശരശ്മിയത്രേ അത്. ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സൗന്ദര്യം മനസ്സിലാക്കുകയും, അത് ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് സംസ്കാര ലബ്ധിക്കുള്ള പ്രധാന ഉപാധി.

ഇനിയും നമുക്ക് സ്കൂളുകളിലേക്കും, കോളേജുകളിലേയ്ക്കും ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം. അവിടെ സംസ്കാരത്തിനു വല്ല പ്രാധാന്യവും കല്പിക്കുന്നുണ്ടോ? നിശ്ചയമായും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്കൂളുകളും കോളേജുകളും അഴിഞ്ഞാട്ടങ്ങളുടെയും, അട്ടഹാസങ്ങളുടെയും, കൂക്കിവിളികളുടെയും സമരധ്വനികളുടെയും കേളീരംഗമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ ഇന്നുള്ള പരിതാപകരവും ആശങ്കാജനകവുമായ സ്ഥിതി തുടർന്നാൽ ഭാവിയിലെ പൗരന്മാർ കുറ്റക്കാരോ, അപസ്മാര രോഗികളോ, അധമവികാര ജീവികളോ, കൊങ്ങിണ്ണ ബാധിതരോ, നിയമലംഘകരോ, മദ്യപന്മാരോ, രാഷ്ട്രീയതിമിരം ബാധിച്ചവരോ അങ്ങനെ ഏതു തരക്കാരായിരിക്കുമെന്ന് ഏതാണ്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ജീവിതമത്സരത്തിൽ പരിശീലനം നേടുന്നവരായ നാം, പരാജിതരാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശരിയായ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാതലായ ലക്ഷ്യം എന്താണ്? ബുദ്ധിശാലികളേയും സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരേയും സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രമല്ല, സംസ്കാര സമ്പന്നരും ആദർശശാലികളുമായ ഒരു ജനതയെ വാർത്തെടുക്കുക എന്നതുകൂടെയാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. അപാരമായ ധനവും വിപുലമായ പഠിപ്പും ഉള്ള അസംഖ്യം മാളികകൾപോലും സാംസ്കാരികമായി പാപ്പരത്തമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. വിനയമാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടം. ഒരു കോളേജിൽ ധനവാന്മാരും, ദരിദ്രരും, സൗന്ദര്യമുള്ളവരും, ഇല്ലാത്തവരും എല്ലാതരത്തിൽപ്പെട്ടവരും കാണും. എന്നാൽ അവരെ എല്ലാവരേയും ഒരേ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലെ കരുതുകയാണ് സംസ്കാര സമ്പന്നരായ യുവതീയുവാക്കന്മാർ ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാതെ, ഒരു സഹപാഠിയോട്, ബന്ധുവാണെങ്കിലുംശരി, ധനമില്ലെങ്കിൽ, പ്രൗഢിയില്ലെങ്കിൽ, സൗന്ദര്യമില്ലെങ്കിൽ ആ കുട്ടിയോടു സംസാരിച്ചാൽ തങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിന് വല്ല ഹാനിയും സംഭവിച്ചേക്കുമോ എന്നു ഭയന്ന് ഒരു വാക്കു പറയുവാൻ മടിക്കുകയോ, കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കുകയോ, ദുഷ്പ്രചാരണങ്ങൾ നടത്തുകയോ അല്ല ചെയ്യേണ്ടത്.

സംസ്കാരത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ ലോകജനതയെ പഠിപ്പിക്കാത്ത കാലത്തോളം ലോകസമാധാനം കൈവരുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സത്യം, ധർമ്മം, അഹിംസ മുതലായ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി മനുഷ്യരെ ബോധവാന്മാരാക്കുവാനും സർവ്വോപരി മനുഷ്യരാശിയെ ഒരുമയിലേയ്ക്കും സമാധാനത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുവാനും സംസ്കാരത്തിനു സാധ്യമാണ്. ഈ വസ്തുതകൾ പ്രത്യേകം സ്മരിച്ച് മാനവസമുദായം സംസ്കാര ലബ്ധിക്കായി പരിശ്രമിച്ച് അനശ്വരമായ ഐശ്വര്യവും പുരോഗതിയും പ്രാപിക്കുമാറാകട്ടെ.

വ്യവസായങ്ങളുടെമേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കർക്കശനിയമങ്ങൾ തൊഴിലും ധനവും നേടുന്നതിനു വിലങ്ങുതടിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ദേശസാൽക്കരണഭീഷണിമൂലം സ്വകാര്യമേഖലയിൽ പുതിയ പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങുവാൻ വിമുഖതയാണിന്നു കാണപ്പെടുന്നതു്. പൊതുമേഖലയും സ്വകാര്യമേഖലയും ഒരുപോലെ വികസിക്കണം എന്നതാണു ഗവണ്മെൻറിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ രണ്ടു മേഖലകളെയും ഒരേ വീക്ഷണത്തിൽ കാണുവാനുള്ള മനോഭാവം ഗവണ്മെൻറിനുണ്ടാവണം. തൊഴിലാളികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം വ്യവസായം ലാഭകരമായും സുരക്ഷിതമായും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരന്തരീക്ഷം വ്യവസായികൾക്കു ഗവണ്മെൻറു നൽകണം. എങ്കിൽമാത്രമേ കൂടുതൽ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാവുകയുള്ളു. അപ്പോൾ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടും.

തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു് ദയനീയമായ ഒരു കാരണമുണ്ടു്–സമരം. തൊഴിൽ തർക്കം, ഘെരാവോ തുടങ്ങിയ ഹീനപ്രവൃത്തികൾ നടമാടുന്ന ഒരവസരമാണിതു്. പലപല സ്ഥാപനങ്ങൾ ഈ തർക്കങ്ങൾ മൂലം അടച്ചിടേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടു്. തൊഴിലാളികളുടെ നിരുത്തരവാദപരമായ ജോലിരീതിയും മാനേജുമെൻറുമായിട്ടുള്ള ആശയക്കുഴപ്പവുമാണിതിനു മാററു കൂട്ടുന്നതു്. കേരളത്തിലും, ബംഗാളിലുമാണു് പണിമുടക്കുകൾ കൂടുതൽ നടക്കുന്നതു്. സമരങ്ങൾമൂലം നാല്പതിലധികം വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങൾ ബംഗാളിൽ നിന്നും മററു സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു മാററപ്പെട്ടു കേരളത്തിലും ധാരാളം ഫാക്ടറികൾ അടച്ചിടേണ്ടതായിവന്നു. അതിദാരുണമായ വിധത്തിൽ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്ന ഇടുക്കി പദ്ധതിയെത്തന്നെ നമുക്കൊരുദാഹരണമായിട്ടെടുക്കാം. തൊഴിലില്ലാത്ത വളരെയേറെ ആളുകൾ ഇവിടെ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പക്ഷെ ഒരു മാസം തികയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ശമ്പളം കൂട്ടിക്കിട്ടണം, ജോലി സമയം കുറയ്ക്കണം മുതലായ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ സമരം ആരംഭിച്ചു. ഒത്തുതീർപ്പുകൾ പലതുകഴിഞ്ഞെങ്കിലും കാര്യമായ ഫലങ്ങളൊന്നുംതന്നെ കിട്ടിയില്ല. 1972ൽ തീരേണ്ട ഇടുക്കി പദ്ധതി പണിമുടക്കുകാരണം 1975 ആകുമ്പോഴെങ്കിലും തീരുന്ന കാര്യം സംശയമാണു്. പണി പൂർത്തി ആയതിനുശേഷവും ഇവിടെ ധാരാളം ജോലിസാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈ രീതിയിൽ മുമ്പോട്ടുപോയാൽ പണിതീരുകയില്ല തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല.

വ്യവസായവൽക്കരണം കൊണ്ടുമാത്രമേ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നം പരിഹരിയ്ക്കൂ എന്ന ഗവൺമെൻറിന്റെ ദുർവ്യാഖ്യാനമാണു് തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ വേറൊരു കാരണം. വ്യവസായങ്ങൾക്കുമാത്രമേ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്ന ധാരണ തെററാണു്. ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങളും സേവനങ്ങളും നൽകുന്ന ഏതും തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണു്. ഇൻഡ്യയിൽ കൃഷിയും, കൃഷിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വ്യവസായവും, കൃഷിക്കാവശ്യമായ വ്യവസായങ്ങളും (വളം, കാർഷികോപകരണങ്ങൾ മുതലായവ) അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണു്. ഇൻഡ്യയിൽ വളരെയേറെ അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒന്നാണു് ഗതാഗതസൗകര്യം. ഈ ഗതാഗതസൗകര്യം വർദ്ധി

നിങ്ങളുടെ വീടാകട്ടെ
ഓഫീസാകട്ടെ

മനോഹരമായ

സ്റ്റീൽഫർണിച്ചറുകൾ

കൊണ്ടു് അലങ്കരിക്കുവിൻ!!

ഗിബ്സ്
ഇൻഡസ്ട്രീസ്

ഇൻഡസ്ട്രിയൽ എസ്റ്റേയിററ്
ഏററുമാനൂർ
ഷോറൂം, ടി. ബി. റോഡ്-കോട്ടയം

Sunny Emmanuel
I D. C.

തൊഴിലില്ലായ്മ

''സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ പിറന്നുവീണവർ, ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുവേണ്ട വക നേടുവാൻ സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദവും തലയിലേററിക്കൊണ്ട് സർക്കാർ മന്ദിരങ്ങളുടേയും, വ്യവസായശാലകളുടേയും മുമ്പിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കയാണ്''...

നമ്മുടെ യുവതലമുറയെ നേരിടുന്ന അതിപ്രധാനമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ് തൊഴിലില്ലായ്മ. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ എണ്ണം അനുദിനം ഒരു ഭാഗത്തു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മറുഭാഗത്തു തൊഴിൽരഹിതരുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ 75 ലക്ഷം അഭ്യസ്തവിദ്യരായ തൊഴിൽരഹിതരുണ്ടെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവർക്കു പുറമേയുള്ള തൊഴിൽരഹിതരുടെ എണ്ണം ഊഹാതീതമത്രെ. സ്വതന്ത്ര ഭാരതത്തിൽ പിറന്നുവീണവർ ഒരുനേരത്തെ ആഹാരത്തിനുവേണ്ട വക നേടുവാൻ സർവ്വകലാശാലാ ബിരുദവും തലയിലേററിക്കൊണ്ട് സർക്കാർ മന്ദിരങ്ങളുടെയും വ്യവസായശാലകളുടെയും മുമ്പിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുകയാണ്; ഫലമോ? നിരാശ. ഈ നിരാശയിൽനിന്നാണ് നക്സലിസവും മററു ഭീകര പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഉടലെടുക്കുന്നത്. ആണ്ടിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം അഞ്ചുലക്ഷം പേർക്കെങ്കിലും ജോലി കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള വിപുലമായ പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തുവരികയാണെന്ന് പ്രധാനമന്ത്രി അടുത്തകാലത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെത്രകണ്ടു പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാകുമെന്നു നിശ്ചയമില്ല. കാരണം, തൊഴിൽരഹിതരുടെ സംഖ്യ ലക്ഷക്കണക്കിനാണോരോവർഷവും പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ജോലി ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ള പത്ത് ഇൻഡ്യാക്കാരിൽ ഒരാൾ തൊഴിൽരഹിതനാണെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എംപ്ളോയ്മെൻറ് എക്സ്ചേഞ്ചുകളിൽ 1968 ൽ 30½ ലക്ഷം പേർ പേരു രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ '69ൽ അതു 34 ലക്ഷവും '70ൽ 40 ലക്ഷവുമായി വർദ്ധിച്ചു.

ഗവൺമെൻറിൻെറ തെററായ വ്യവസായ നയമാണ് തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ ഒരു കാരണം. സാമൂഹ്യതാൽപര്യങ്ങൾക്കു ക്രമീകരണം ആവശ്യമാണെങ്കിലും

...ിക്കണമെങ്കിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളുടെ പ്രവർത്തനം ആവശ്യമാണ്. റോഡുനിർമ്മാണത്തിൽ ചിലവഴിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ കോടി രൂപയും 10435 പേർക്ക ജോലി ലഭിക്കുന്നു. 12,59,765 ചതുരശ്ര മൈൽ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഇൻഡ്യയിൽ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ പൂർപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതുതന്നെ നല്ലൊരു ശതമാനം തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കും.

അമിതമായ ജനപ്പെരുപ്പം തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ നല്ല ഒരു പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ജനസംഖ്യയിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനമാണുള്ളത്. വേണ്ടത്ര ഉപയോഗിക്കപ്പെടാത്ത വിഭവശേഷിയിൽ ജനപ്പെരുപ്പം ഏല്പിക്കുന്ന സമ്മർദ്ദത്തിൽനിന്നാണ് തൊഴിലില്ലായ്മയും ദാരിദ്ര്യവുമൊക്കെയുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ജനപ്പെരുപ്പം തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു കാരണമായേക്കാമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും വസ്തുനിഷ്ടമായ ജനനിയന്ത്രണം മുഖേന അതു പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. 70 കോടിയിൽപരം ആളുകളുള്ള ചൈന എങ്ങനെ സാമൂഹ്യവും, സാമ്പത്തികവും, വ്യാവസായികവുമായി ഉയർന്നുവരുന്നു എന്നു നോക്കിയാൽമതി അതു തെളിയിക്കുവാൻ. ഇൻഡ്യയ്ക്കാവശ്യമുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു സാധനങ്ങൾ ഇന്നു പര രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നിറക്കുമതി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവ നിർമ്മിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ വിഭവശേഷിയും മാനുഷികശക്തിയും നമുക്കുണ്ട്. കൂടാതെ വിദഗ്ദ്ധോപദേശങ്ങൾ നൽകുവാൻ സന്നദ്ധരായ മററനേകം രാജ്യങ്ങളുമുണ്ട്. എന്നിട്ടും നാം അന്യന്റെ കലവറകളിലേക്കു കണ്ണും നട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇനി വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു 200 കോടി ആളുകൾക്ക് ഭക്ഷ്യം വിളയിക്കുവാൻ വേണ്ട കൃഷിഭൂമി നമുക്കുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ വിഭവശേഷികൾ വേണ്ടത്ര പോലെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടും.

അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് കൃഷിപ്പണിയെടുക്കുവാനുള്ള വൈമനസ്യമാണ് തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ രസകരമായ ഒരു കാരണം. കലാശാല ബിരുദം കിട്ടിയാൽപിന്നെ മണ്ണിൽ പണിയുക എന്നതു് ലജ്ജാവഹമായിട്ടാണു ചിലർ കരുതുന്നതു്. തൊഴിൽരഹിതരുടെക്കൂടെ കൃഷിക്കാരന്റെയും, ഭൂവുടമകളുടെയും, വ്യവസായികളുടെയും ഒക്കെ മക്കളുണ്ട്. ഇവർക്കെല്ലാം ആവശ്യമുള്ളതു സർക്കാരുദ്യോഗവുമാണ്. ഇന്നത്തെക്കാലത്തു സർക്കാരുദ്യോഗമാണു നല്ലതും; ലാഭവും നഷ്ടവും അറിയേണ്ട, ഒന്നാം തീയതി ആകുമ്പോൾ കൈനീട്ടിയാൽമതി. ഇതാണോരോരുത്തരുടെയും മനോഭാവം. ഉദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു റിഹേഴ്സലാണ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു ചിലർ തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ ബിരുദധാരിയായ പുത്രന് എന്തുകൊണ്ട് തന്റെ പിതാവിന്റെ കൃഷിയിൽ പങ്കുചേർന്നു അതിനെ പുരോഗമിപ്പിച്ചുകൂടാ? ഭൂവുടമകളുടെ മക്കൾക്ക വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കൂടേ? ഇവരെല്ലാം ഈ ഉദ്യോഗത്തിനു പിറകേ എന്തിനു പരക്കം പായുന്നു? കൃഷിഭൂമിയുള്ള അഭ്യസ്തവിദ്യൻ ഈ അവജ്ഞ മാററി സ്വന്തം മണ്ണിൽ പണിയെടുക്കുവാനൊരുങ്ങുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്ക് 25% മെങ്കിലും കുറവുകിട്ടും.

രാഷ്ട്രത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു അടിയന്തിര സ്വഭാവമുള്ള പ്രശ്നമായ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കുള്ള പരിഹാര

സർവ്വകലാശാലകൾ ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മ്യൂസിയങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ചരിത്രാതീത കാലത്തെ ജന്തുക്കളുടെ ഫോസിലുകൾ പ്രദർശനത്തിന് വച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, കാലഹരണം വന്ന ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഇന്ന് സർവ്വകലാശാലകളെന്ന് കഴിഞ്ഞ വർഷം മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോൺവൊക്കേഷനിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കി.

പിന്തിരിപ്പൻ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാമൂഹ്യ പുരോഗതിയെ തടയുന്ന രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളാണിന്ന് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയും ജുഡീഷ്യറിയും. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ശേഷം ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ, ഉണ്ടാകേണ്ട പരിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളും തികഞ്ഞ അശ്രദ്ധയാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. മെക്കാളെ എഴുതിവച്ച നിയമമാണ് ഒരു കൂട്ടർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അതേ മെക്കാളെ ആവിഷ്കരിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയാണ് മറെറാരു തരത്തിൽ സർവ്വകലാശാലക്കാർ സ്വീകരിച്ചു നടപ്പാക്കുന്നത്. ഇതാരുടെ കുററമാണെന്നു ചോദിക്കാം? രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ കുററമാണിതെന്നു പറഞ്ഞ് തടിതപ്പാൻ പലരും ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. വാസ്തവത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ വീക്ഷണമില്ലായ്മയാണ് ഈ ആപത്തിനു കാരണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം സമൂഹത്തെ മാററിത്തീർക്കാനുള്ളൊരുപകരണമാകണം. പ്രൈമറി മുതൽ ബിരുദാനന്തര പഠനം വരെ ഇതു് അങ്ങനെയാകണം. നമ്മുടെ നാടിന്റെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയും, അവയ്ക്ക് പരിഹാരം കാണാനുള്ള മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശം ചെയ്യുമാവണം പുതിയ തലമുറയെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നത്. അപ്പോൾ, ഇന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്തു പഠിക്കണം എന്ന് തീരുമാനിക്കണം. പണ്ടുള്ളതാണ് പഠിച്ചത് എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നാൽ പോരാ. അമേരിക്കയിലിങ്ങനെയാണ്, റഷ്യയിലങ്ങനെയാണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നാലും മതിയാവില്ല. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിൽ അക്ഷമരായ യുവാക്കളും പ്രബുദ്ധരായ വിദ്യാർത്ഥികളും, അദ്ധ്യാപകരും, സമൂഹമാകെയും വിപ്ലവപരമായ മാററങ്ങൾക്ക് തയ്യാറായി നിൽക്കുമ്പോൾ എന്തു പഠിക്കണം എന്ന് പുതിയ രീതിയിൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ന് മററാർക്കും പ്രവേശനമില്ലാത്ത അക്കാദമിക് കാര്യാലോചനയിൽ പോലും രാഷ്ട്രപുനസംവിധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം കാര്യങ്ങൾ വീക്ഷിക്കാൻ. നമ്മുടെ ബി. എ. ക്കാരും, എം. എസ്സി. ക്കാരും, പി. എച്ച്. ഡി. ക്കാരും മററും ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്ന് അകലുന്നതിനു പകരം, ജനങ്ങളുമായി അടുക്കുന്ന തരത്തിലാകണം പാഠ്യക്രമം ശരിപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തെ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹമാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള ഉപകരണമാകണം വിദ്യാഭ്യാസം. ആ പുതിയ സമൂഹത്തിനാവശ്യമായ സേവനങ്ങളാവണം വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ വഴി ലഭിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ കുറെ അഭ്യസ്തവിദ്യരെ വാർത്തെടുക്കുക, കുറെ ബിരുദധാരികളെ കോൺവൊക്കേഷൻ വേഷം കെട്ടിക്കുക എന്നതാവരുത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നമ്മുടെ വീക്ഷണം.

സോഷ്യലിസം നീതിക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തിനും, ചൂഷണത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യന്റെ മോചന

Joseph T.
II D. C.

വിദ്യാഭ്യാസവിപ്ലവം— സോഷ്യലിസ്റ്റ് കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ

''പിന്തിരിപ്പൻ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാമൂഹ്യ പുരോഗതിയെ തടയുന്ന രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളാണിന്ന്, യൂണിവേഴ്സിറ്റിയും, ജുഡീഷ്യറിയും...''

ഇന്ത്യ അതിവേഗം മാറിവരുകയാണ്. പക്ഷേ ആ വേഗതയ്ക്ക് വേഗം പോരെന്നാണ് യുവാക്കളുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും വിമർശനം. നമ്മുടെ ആശകളും അഭിലാഷങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന സമൂഹമോ വിദ്യാഭ്യാസമോ ഇവിടെയില്ല. ഒന്നുംതന്നെ കാലത്തിനുതകിയതല്ല. മൗലികമായ മാററങ്ങളും ക്രമാർഗ്ഗം സമീകൃത വികസനം മാത്രമാണ്. പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗുരുതരാവസ്ഥയെപ്പററി ബോധവാന്മാരായിക്കൊണ്ട് ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ഒരു സമീപനരീതി ഗവണ്മെൻറ് സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ സാമ്പത്തികമായും, സാമൂഹ്യമായും, രാഷ്ട്രീയമായും ഭാരതം വിസ്മയജനകമാംവിധം പുരോഗമിക്കുമെന്നത് അവിതർക്കിതമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. ഈ പ്രശ്ന പരിഹാരമാണ് ഭാരതജനത ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ടാതെ കഴിക്കാനാണ്, നിലവിലുള്ളത് നിലനിറുത്താനാണ് പഴയ തലമുറ മൊത്തത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിന്റെ വക്താക്കൾപോലും വ്യവസായത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മററും എന്തെന്തു മാററങ്ങളാണ് ഉണ്ടാകേണ്ടതെന്ന് പ്രവർത്തനത്തിൽകൂടി കാട്ടിത്തരുന്നില്ല. മാറണം മാറണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരല്ലോ? എവിടെ, എങ്ങനെ, എന്തെല്ലാം മാററംവേണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യയിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് അഭിപ്രായക്കാർക്കിടയിൽപോലും ആശയൈക്യമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അലകും പിടിയും മാറണമെന്ന് നാം ആവശ്യപ്പെടാറുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുണ്ടാക്കിയ വ്യവസ്ഥയാണിവിടെ ഇന്നും നിലവിലുള്ളതെന്നും അത് ഇന്ത്യയ്ക്ക് യോജിച്ചതല്ലെന്നും നമുക്കറിയാം. ഇക്കാര്യങ്ങളെപ്പററി ഉറക്കെ ചിന്തിക്കുവാൻ നാം തയ്യാറാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തിനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയാധികാരം ജനങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കാനും എല്ലാവർക്കും ജോലി ചെയ്ത് സുരക്ഷിതരായി ജീവിക്കാനും എല്ലാത്തരം ചൂഷണത്തിൽനിന്നും മർദ്ദനത്തിൽനിന്നും ജനങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാനും അങ്ങനെ സമാധാനപരവും സൃഷ്ടിപരവുമായ ഒരു സമൂഹം നിലവിലുണ്ടാക്കുവാനും കഴിയണം. ഇങ്ങനെ പടുത്തുയർത്തുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റു സമൂഹത്തിനുതകുന്നതാവണം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. മതേതരവും, ജനാധിപത്യപരവും ആകണം അതിന്റെ വീക്ഷണം.

പൊതുജനങ്ങളെന്നാൽ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരെന്നർത്ഥം. അവർക്കു ഗുണകരമായ വിധത്തിലാകണം സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സംവിധാനം. അല്പം ബുദ്ധിമാന്മാർക്കും, പണ്ടത്തെ പാരമ്പര്യം പറഞ്ഞ് തന്ത്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിയവർക്കും മാത്രമായി സിലബസും മറ്റു പരിഷ്കാരങ്ങളും വിട്ടുകൊടുത്തുകൂടാ. അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും സിലബസ് രൂപീകരണ പ്രക്രിയയിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കണം. ഇവർ ഈ രംഗത്തു പ്രവേശിച്ചാൽ ഇന്നുള്ള വീക്ഷണത്തിനു താനെ മാറ്റം വന്നുകൊള്ളും.

കൃഷിയുമായി, കൃഷിഗവേഷണവുമായി, വാണിജ്യവിളകളുമായി, ഔഷധങ്ങളുമായി, വനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ബോട്ടണി പഠിപ്പിച്ചാലേ, ഇന്ത്യയിലെ കാർഷിക വിപ്ലവം പൂർത്തിയാക്കുവാനും, ഇവിടേക്കാവശ്യമായ ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളും, അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളും ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കുവാനും കഴിയൂ. ഇന്ത്യയുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് പുനർനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഭാഗമായി സസ്യശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കലാണിന്നാവശ്യം. ഇതിനർത്ഥം അടിസ്ഥാനപരമായ, താത്വികവശങ്ങളും പഠിപ്പിക്കേണ്ട എന്നല്ല, അതെല്ലാം ഇന്ത്യയുടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം എന്നാണ്. കേരളത്തിലെ സസ്യങ്ങൾക്കും വിളകൾക്കും കാർഷിക-വന-വൈദ്യശാസ്ത്ര പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകിയാവണം, പ്രായോഗിക ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാകണം, ബോട്ടണി സർവ്വകലാശാല നിലവാരത്തിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്.

ഇതുതന്നെ ജിയോളജിക്കും ജന്തുശാസ്ത്രത്തിനും മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്.

ഫിസിക്സിനും കണക്കിനും ഈ അടിസ്ഥാനം പറ്റുമോ എന്നു ചോദിക്കാം. അവശ്യം ഇതുപറ്റും. താത്വികവശങ്ങളെ ഇന്ത്യയുടെ പ്രായോഗിക പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠിപ്പിക്കണം എന്നാണെന്റെ നിർദ്ദേശം. ഇന്ത്യയിലെ സ്പേസ് കേന്ദ്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഫിസിക്സ് പഠിപ്പിക്കാം. ടൈറ്റേനിയം ഫാക്ടറിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയും കെമിസ്ട്രി പഠിപ്പിക്കാം. പ്ലാനിങ്ങിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി കണക്കും ധനശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിക്കാം. ഇന്ത്യയുടെ, കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി രാഷ്ട്രതന്ത്രം പഠിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ, ഇതിനൊക്കെ നിലവിലുള്ള പല ധാരണകളും മാറേണ്ടി വരുമെന്നുമാത്രം. യൂണിവേഴ്സിറ്റി, അമേരിക്കൻ യുവജനങ്ങളിന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ മൾട്ടിവേഴ്സിറ്റി ആകേണ്ടതായും വന്നേക്കാം.

John Joseph P.
III D. C.

സത്യൻ!

അനശ്വരനായ സത്യൻ—അഭിനയകലയിലെ ഒരു [illegible].

കലാപ്രേമികളെ ആകമാനം ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്, കഴിഞ്ഞ രണ്ട് ദശാബ്ദക്കാലമായി മലയാള ചലച്ചിത്ര വേദിയിലെ കുടിചൂടാമന്നനായിരുന്ന ശ്രീ. സത്യൻ 1971 ജൂൺ മാസം 14-ാം തീയതി വെളുപ്പിന് 4.30 ന് കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. തിരുവനന്തപുരം പട്ടണം ഇതിനു മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവിധം വമ്പിച്ച ജനാവലി തങ്ങളുടെ പ്രിയംകരനായ കലാകാരനെ അവസാനമായി ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ തടിച്ചുകൂടി.

മലയാള സിനിമാ ഒരു നല്ല നായകനില്ലാതെ വഴിമുട്ടി നിന്നപ്പോഴാണ് 1950-ൽ സത്യൻ 'ആത്മസഖി'യിലൂടെ ചലച്ചിത്ര രംഗത്തേയ്ക്ക് കടന്നുവന്നത്. 'ആത്മസഖി'യിലെ സത്യൻ കലാലോകത്തിനൊരു വാഗ്ദാനമായിരുന്നു. തുടർന്ന് 'നീലക്കുയിലി'ൽ അഭിനയിക്കുവാൻ ഇടയായതോടെ മലയാള ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ പുതിയ അദ്ധ്യായം കുറിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടങ്ങോട്ട് സത്യൻ വിജയത്തിൽ നിന്നും വിജയത്തിലേക്ക് കുതിച്ചു കയറുകയായിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ ആരണ്ണാപുരം വില്ലേജിലാണ് സത്യന്റെ ജനനം. അദ്ധ്യാപകനായി ജീവിതമാരംഭിച്ച സത്യൻ മിലിട്ടറി സർവ്വീസിൽനിന്ന് പിരിഞ്ഞ് പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഉദ്യോഗം രാജിവച്ച് ചലച്ചിത്ര രംഗത്തേയ്ക്ക്

ന്നെ അടിസ്ഥാനപരമായ മാററം അനിവാര്യമാണ്. സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തിന്റെയും, ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിപ്ലവത്തിന്റെയും കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. അതിനനുസരിച്ച് വേണം വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന് രൂപം നല്കുവാൻ. അതിനുള്ള ധീരമായ നേതൃത്വം അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും സ്വയം ഏറെറടുക്കണം.

—o—

രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി തൊഴിൽ ചെയ്യുവാനും, ആശയരംഗത്ത് പുതുമയുടെ ഭാഗത്ത് നിൽക്കാനുമുള്ള താൽപ്പര്യം വിദ്യാർത്ഥികളിലങ്കുരിപ്പിച്ച് അതിനെ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കലാകണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ലോകമെങ്ങുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭരണകാര്യത്തിലും, അക്കാദമി കാര്യത്തിലും പങ്കാളിത്തം വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ സംഘടിതരായ വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാഭ്യാസ വിപ്ലവത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവർ ഭാഗികമായി ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ പ്രാതിനിധ്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലോകമെങ്ങുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ ചോദിക്കുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, ഇവിടെ ഇന്ത്യയിലും പ്രസക്തമാകും.

ലൈബ്രറികളിൽ പുസ്തകങ്ങൾ നിറച്ചുവെച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം? നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എത്ര പുസ്തകങ്ങൾ അതിലുണ്ട്?

എന്തുതരം ഗവേഷണമാണ് ഇന്ന് സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിൽ നടക്കുന്നത്? ഇന്ത്യൻ ബഹുജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിയെ ലാക്കാക്കിയാണോ?

സാമൂഹ്യ നീതിക്കും, അധഃസ്ഥിതരുടെ നില മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനും യൂണിവേഴ്സിറ്റി എന്തു ചെയ്തു?

ആർക്കു വേണ്ടിയാണ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി? എന്താണതിന്റെ ലക്ഷ്യം?

യൂണിവേഴ്സിറ്റി സമൂഹത്തിലെ ശക്തരും സമ്പന്നരുമായ ചിലരുടെ കയ്യിലൊതുങ്ങിയാൽ മതിയോ?

ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ സിലബസാകെ പരിശോധിച്ചു പരിഷ്കരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകരും മുൻകൈയെടുക്കണം.

സിൻഡിക്കേറ്റിലും, ബോർഡ് ഓഫ് സ്റ്റഡീസിലും, ഫാക്കൽറ്റികളിലും, അക്കാദമിക് കൗൺസിലിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യം നൽകണം.

ഇന്നുള്ള യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ചട്ടക്കൂട് ആകെ മാറണം.

നമ്മുടെ ഫാക്ടറികളിലും വയലുകളിലും, വിദ്യാലയങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് അവരുടെ നിത്യപരിചയത്തിലുള്ള വിഷയത്തിൽ ഡിഗ്രികളും ഡിപ്ലോമാകളും കൊടുക്കാൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി തയ്യാറാകണം.

ടൈറ്റേനിയം ഫാക്ടറിയിലെ ഒരു വിദഗ്ദ്ധ തൊഴിലാളിക്ക് താനെടുക്കുന്ന ജോലി എത്ര കെമിസ്ട്രി എം. എസ്സി.ക്കാരനേക്കാളുമറിയാം. എന്തുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് പരീക്ഷയ്ക്ക് ഇരിക്കുവാൻ സൗകര്യം നൽകുന്നില്ല?

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ധനശാസ്ത്രം, സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രതന്ത്രം എന്നിവ പ്രധാന വിഷയമായി പഠിപ്പിക്കുവാനിനിയും തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ജപ്പാന്റെ വ്യവസായിക അഭിവൃദ്ധിയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പഠനം നടത്തുവാൻ ഇന്ത്യൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റികൾ ഇതുവരെ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല.

എൻജിനീയറിംഗ് കോളേജിലും, കാർഷിക കോളേജിലും, മെഡിക്കൽ കോളേജിലും, ലാ കോളേജിലും മററും പ്രായോഗിക പഠനത്തിനും മററും കൂടുതൽ സമയം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണ്.

വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇതുവരെയായി ഒററ അക്കാദമിയ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ താൽപ്പര്യം കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പരീക്ഷകൾ, അതുപോര, പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിനെതി

JOSNA ROLLING SHUTTERS

KATTACHIRA P. O., ETTUMANOOR

KERALA

Our Features

Super Safe for Closs Up.
Extremely Elegant To Look At,
Excessively Convienient To
Push Up.

★

Comparatively Cheaper
In The Market
Servicing Timely
Turn Up

Try Once And Be Satisfied

നായകനായി കടന്നു വന്നു. നായകനായി മരിച്ചു.

താൻ അഭിനയിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുമായി അലിഞ്ഞു ചേരുവാൻ സത്യനു സാധിച്ചിരുന്നു. താനഭിനയിക്കുന്ന ഓരോ ചിത്രത്തിലും തന്റെ വ്യക്തിത്വം ചോർന്നുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നുവെന്നതാണ് സത്യന്റെ വിജയ രഹസ്യം. ജീവിതത്തിൽ "അഭിനയിക്കു"വാൻ കഴിയാത്ത സത്യൻ അഭിനയിക്കുമ്പോഴും ജീവിക്കുകയായിരുന്നു.

ഏതുതരം കഥാപാത്രങ്ങളായിരുന്നാലും അനായാസമായി സ്വാഭാവികതയോടെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സത്യനുള്ള കഴിവ് പ്രശംസനീയംതന്നെ. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ കഥാപാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് സത്യനു മാത്രമേയുള്ളൂ. കഥാപാത്രത്തെ മനസ്സിലാക്കി ഭാവം ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരൊററ നടനേ മലയാളത്തിലുള്ളൂ— സത്യൻ.

സങ്കീർണ്ണ വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു സത്യൻ. കലാകാരനായ സത്യൻ ആദരണീയനാണ്, അനുകരണീയനാണ്, ആരാധ്യനാണ്.

തന്റെ കലാജീവിതത്തിൽ അവാർഡുകളും ബഹുമതികളും സത്യനെ തേടിച്ചെന്നതല്ലാതെ സത്യൻ അവയുടെ പുറകെ പോയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് കേരള ഗവണ്മെൻറ് അവാർഡും കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറ് നാലവാർഡും നൽകി ബഹുമാനിച്ചു. താനഭിനയിച്ച 150-ഓളം ചിത്രങ്ങളിൽ തന്റെ വ്യക്തിത്വം അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച ചിത്രങ്ങളോരോന്നും മലയാള ചലച്ചിത്ര വേദിയിലെ നാഴികക്കല്ലുകളാണ്.

സൂക്ഷ്മദൃക്കായ കലാസ്വാദകനും അദ്ധ്യാനശീലനായ സാംസ്ക്കാരിക പ്രവർത്തകനും സ്നേഹശീലനായ ഒരു സുഹൃത്തുമായിരുന്ന സത്യന്റെ മരണം കലാലോകത്തിനൊരു തീരാനഷ്ടമാണ്. അനശ്വരനായ സത്യൻ കലാരംഗത്തെ അത്ഭുതമായിരുന്നു. ആ വിളക്കണഞ്ഞു. താൻ ജീവൻ കൊടുത്ത അത്യുജ്ജ്വല കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം കലാകേരളത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്നെന്നും ജീവിക്കും.

★

യുവത്വത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ 'പരാജയം' എന്ന പദമില്ല.

—ബുൾവർ ലിററൺ.

പൂവിരിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മെ വിജയത്തിലേക്കെത്തിക്കാറില്ല.

—ലാഫോണ്ടെയിൻ.

കണ്ണന്തറ

സ്റ്റോഴ്സ്

കുറവിലങ്ങാട്

★

എല്ലായിനം ജൗളിത്തരങ്ങൾക്കും, മനോഹരവും ഈടുനിൽക്കുന്നതുമായ ശീലക്കുടകൾക്കും ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

രുചികരമായ ഭക്ഷണത്തിനും,
സുഖകരമായ
താമസ സൗകര്യങ്ങൾക്കും

TIPSY HOTEL

(Boarding & Lodging)

Ettumanoor

ഓജസ് ഡെൻറൽ ക്ളിനിക്ക്

കടുത്തുരുത്തി

(പാലത്തിനുവടക്കുവശം)

എല്ലാ ആഴ്ചയിലും:—

തിങ്കൾ, ചൊവ്വാ, ബുധൻ, വ്യാഴം എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ
കടുത്തുരുത്തിയിലും
വെള്ളി, ശനി, ഞായർ എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ
കല്ലൂർക്കാട് (മൂവാറ്റുപുഴ)
പ്രവർത്തനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഡെൻറിസ്റ്റു്,
ഒ. ജോസഫ്
ഉറവുംകര, അറുനൂറ്റിമംഗലം

Paul Valiyathazhathu
III D. C.

സീനോ-അമേരിക്കൻ സഖ്യം
ഒരു അവലോകനം

അമേരിക്കൻ—ചൈനീസ് കൂടിക്കാഴ്ചകളുടെ ഫലത്തെപ്പറ്റി ഒരു അന്തിമ തീരുമാനം എടുക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അവസാന കമ്യൂണിക്കെയിൽ ചർച്ചാവിഷയങ്ങൾ മുഴുവനും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല… …

ഈയിടെയായി, പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും, മറ്റ് ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലും ചൂടുപിടിച്ച ഒരു സംവാദ വിഷയമാണ് "സീനോ അമേരിക്കൻ സംഖ്യം". അമേരിക്കയും ചീനയും ലോകത്തിലെ രണ്ട് വൻ ശക്തികളാണ്. വ്യത്യസ്ത ചേരിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ രണ്ടു വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങൾ എല്ലാം മറന്ന് യോജിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്നത് ഇന്നത്തെ വിവാദ വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഡെമോക്രസിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു കാപ്പിറ്റലിസ്റ്റ് രാജ്യമാണ് അമേരിക്ക. സാമ്പത്തികമായും ശാസ്ത്രീയമായും വ്യവസായികമായും വളരെയധികം ഉന്നതി പ്രാപിച്ച ഒരു രാഷ്ട്രമാണ്. പക്ഷെ, സാമ്രാജ്യത്വമോഹം ഇന്നും അമേരിക്കയെ തീരെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. ഇവർ ഇന്നും ലോകം രാഷ്ട്രങ്ങളുടെമേൽ ഒരു വൻ മേധാവിത്വം വച്ചു പുലർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സ്വാധീനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അമേരിക്ക ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഒരു ചേരിതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രം ലോക കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരായി സന്ധിയില്ലാത്ത സമരം നടത്തിവരികയാണ്.

അതേസമയം, ജനസംഖ്യയിലും വിസ്തീർണ്ണത്തിലും ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്ന ചൈനയിൽ, വിപ്ലവത്തിലൂടെ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത, മാവോസേതുങ് ചെയർമാനായുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗവണ്മെന്റാണ് ഭരിക്കുന്നത്. സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിന്റെ പേരുപറഞ്ഞ് മാവോയിസ്റ്റുകൾ ചൈനയിൽ നടത്തുന്ന സൈദ്ധാന്തികവും, പ്രായോഗികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ലോക കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനും സോഷ്യലിസത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും കനത്ത ഹാനിയുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ചീനയിൽ ഇരുമ്പു മറയ്ക്കുള്ളിൽ എന്തെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നുവെന്ന് മാനവ ജനതയ്ക്കറിവില്ല. മനുഷ്യത്വം ബലികഴിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കപ്പെടുന്നു, പട്ടിണികൊണ്ട് ജനങ്ങൾ മരി

ധിനായകത്വ"ത്തിനെതിരായ സമരത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുകയും മുഖ്യമായും അവരുടെ പ്രധാന പ്രഹരശക്തിയെ സോഷ്യലിസത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ജനതകളുടെ ഭദ്രതയുടെയും ഒന്നാംകോട്ടയായ യു. എസ്സ്. എസ്സ്. ആറിനെതിരായി തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുക"— ഇതാണ് ചൈനയുടെ ഇന്നത്തെ വിദേശനയസിദ്ധാന്തം. ഈ സാഹചര്യത്തിലാവണം അമേരിക്കയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ അതിന്റെ വ്യവസ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ചു പരിഗണന കൂടാതെ മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ചൈനീസ് നേതാക്കൾ തയ്യാറായത്.

അമേരിക്കയും ചീനയും ഇപ്പോൾ സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വത്തെപ്പററി പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, കുറെ നാളുകൾക്കുമുമ്പ് ബംഗ്ലാദേശിൽ നടന്ന കൂട്ടക്കൊലയെപ്പററി ഇവർക്കൊന്നുമറിയാനില്ലായിരുന്നു.

മാത്രമല്ല. പാക് സൈന്യമാകുന്ന കൊലപാതകിയുടെ കയ്യിലെ കണ്ണാകോടാലിക്ക് മൂർച്ച കൂട്ടിക്കൊടുക്കാനാണ് പരിഷ്കൃതരെന്നു നടിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ ഭരണകൂടവും, ചൈനീസ് നേതാക്കളും താൽപ്പര്യം കാണിച്ചത്. ബംഗ്ലാദേശിൽ നിന്ന് അധികാരഭ്രഷ്ടനായ ജനറൽ യാഹ്യാഖാൻ നടത്തിയ കൂട്ടക്കൊലകളിൽ യാതൊരപാകതയും തോന്നാത്ത നിക്സൺ–ചൌ പ്രഭൃതികൾ, ഇന്ത്യൻ സേന അവിടത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് സഹായത്തിനെത്തിയത് ഇന്നും കുററമായി പറയുന്നു. അവർ വിയററ്നാമിലും കമ്പോഡിയായിലും ലാവോസിലുമെല്ലാം ബോംബു വർഷിക്കുന്നതും കൂട്ടക്കൊലകൾ നടത്തുന്നതും ബഹുയോഗ്യങ്ങളായി അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തിനേറെ, അന്താരാഷ്ട്ര തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ബലപ്രയോഗം പാടില്ലെന്ന് മാവോ-നിക്സൺ സംയുക്ത പ്രസ്താവനയിൽ പറഞ്ഞ് ഏറെക്കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ വിയററ്നാമിൽ "നഗ്നമായ ബലപ്രയോഗം" നടന്നില്ലേ?

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കൂട്ടുകെട്ട് സ്വാർത്ഥതയിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്, ശത്രുരാജ്യങ്ങളോട് പകവീട്ടുന്നതിനും ലോകത്തിൽ തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് ഇവർ ഈ സഖ്യത്തിനു തയ്യാറാകുന്നതെന്നു പറയുന്നതിൽ തെററുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തരുണത്തിൽ ചീന–അമേരിക്കൻ സംയുക്ത വിജ്ഞാപനം ഇൻഡ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും പരമാധികാരത്തിനും അപകടകരമാണെന്നും ഇതു് ഇൻഡ്യാ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനെ ഉതകൂ എന്നുമുള്ള ഇൻഡ്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ പ്രസ്താവന സ്മരണീയമാണ്. അമേരിക്കയും ചീനയും അന്യരാജ്യങ്ങളുടെമേൽ മേധാവിത്വം നേടുകയെന്ന ലക്ഷ്യം കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏഷ്യയിലും മററിടങ്ങളിലും അമേരിക്ക ആക്രമണ നയം തുടരുന്നു. ചീനയാവട്ടെ "മൂന്നാം ലോക"ത്തിനുവേണ്ടി സംസാരിക്കുവാനുള്ള അവകാശം കയ്യടക്കി, അയൽ രാജ്യങ്ങൾക്കെതിരെ അട്ടിമറി നടത്തി അന്യരാജ്യങ്ങളുടെ ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ അവകാശവാദമുന്നയിച്ച് സോവിയററ് യൂണിയനും മററു സോഷ്യലിസ്ററ് രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ സംഘർഷം വളർത്തി കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠമായിത്തന്നെ, മാവോയിസ്ററുകൾ ഏഷ്യയിൽ സാമ്രാജ്യ

ഭിന്ന എന്നാൽ സാമ്രാജ്യത്വമോഹിയായ ചൈനീസ് നേതൃത്വം ഇതിലൊന്നും ശ്രദ്ധ കാണിക്കാതെ, തങ്ങളുടെ ആയുധശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. മററു വൻ ശക്തികളില്ലാത്ത ഒരു "മൂന്നാം ലോകം" ചൈന സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ട്. വൻ ശക്തികളായ റഷ്യയും അമേരിക്കയും ചൈനയുടെ നിരന്തരമായ ശകാരവർഷത്തിന് വിധേയമാകുന്നുണ്ട്. അമേരിക്കയെ "പിൻതിരിപ്പ"നെന്നും "സാമ്രാജ്യത്വമോഹി"യെന്നുമാണ് ചൈന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ സാമ്പത്തികമായും സാംസ്കാരികമായും ആശയപരമായും വിഭിന്ന ധ്രുവങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്ന, പരസ്പരം ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്ന ചൈനയും അമേരിക്കയും ഇന്ന് യോജിപ്പിലെത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

അമേരിക്കയും ചീനയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും അവയുടെ നയങ്ങളും, പ്രസിഡൻറ് നിക്സൻെറ പീക്കിങ്ങ് സന്ദർശനത്തെത്തുടർന്ന് മാറിയിട്ടുണ്ട്. വാഷിങ്ങ്ടൻെറ നയത്തിൽ ബലമായി വരുത്തിയ ഒരു മാററത്തിൻെറ പരിണത രൂപങ്ങളിൽ ഒന്നെന്ന നിലയിലാണ് നയതന്ത്രജ്ഞർ നിക്സൻെറ സന്ദർശനത്തെ കാണുന്നത്. വൈററ് ഹൗസിലേക്കുള്ള നിക്സൻെറ രണ്ടാമത്തെ പ്രയാണത്തിനുള്ള ഒരു പാതയായിട്ടും ഈ സന്ദർശനത്തെ പലരും വീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏതായാലും, അമേരിക്കൻ-ചൈനീസ് കൂടിക്കാഴ്ചകളുടെ ഫലത്തെപ്പററി ഒരന്തിമ തീരുമാനമെടുക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവസാന കമ്യൂണിക്കേയിൽ ചർച്ചാ വിഷയങ്ങൾ മുഴുവൻ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. ആ രാജ്യങ്ങളുടെ ഇനിയുള്ള ദീർഘകാല നയങ്ങളും നടപടികളും പഠിച്ചെങ്കിലേ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. എന്നാൽ, ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. ഇരു രാജ്യങ്ങളുടെയും നയങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗൗരവാവഹമായ മാററങ്ങൾക്ക് തെളിവാണ് പീക്കിങ്ങിലെ കൂടിക്കാഴ്ചകൾ. ജനകീയ ചീനാ റിപ്പബ്ലിക്കിനെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുക, ചൈനീസ് ഭീഷണിക്കെതിരെ പൊരുതുക, ഇതായിരുന്നു അനേകം വർഷങ്ങളായി അമേരിക്ക തുടർന്നു വന്ന നയം. അതിൽ നിന്നും അമേരിക്ക വ്യതിചലിച്ചിരിക്കുന്നു. ചൈനീസ് നേതാക്കളാണെങ്കിൽ, അമേരിക്കയെ മുഖ്യ ശത്രുവായും കടലാസ്പുലിയായുമൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിയോജിപ്പുകൾ നില നിൽക്കേ ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഇരുഭാഗക്കാരും ഏതോ ചില യോജിപ്പുകൾ കണ്ടെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ യോജിപ്പ് പലർക്കും സംശയ ജനകമാണ്.

ചീനയുടെ വിദേശനയത്തെപ്പററി "സോവിയററ് സമീക്ഷ സപ്ലിമെൻറി"ൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്—"ഒരു വശത്ത് യു. എസ്സ്. എസ്സ്. ആർ. അമേരിക്ക, ജപ്പാൻ, ചൈന എന്നീ ചതുഷ്കോണിനുള്ളിൽ ഉപജാപങ്ങൾ നടത്തുകയും, യു. എസ്സ്. എസ്സ്. ആറിനും അമേരിക്കയ്ക്കും ജപ്പാനുമിടയിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ, തങ്ങളുടെ മഹച്ഛക്തി വന്യമായ സ്വാർത്ഥ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇളക്കിവിടുകയും, മൂർച്ചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക; മറുവശത്ത്, വികസ്വര രാജ്യങ്ങളും മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളും ചില സോഷ്യലിസ്ററ് രാജ്യങ്ങളുമടക്കമുള്ള വിവിധ ഗ്രൂപ്പുകളെ "രണ്ട് അതിശക്തികളുടെ അ

...ത്വ നയത്തിൻെറ ശരിയായ പിന്തുണക്കാരായിട്ടുണ്ട്.

യു. എന്നിൽ ചൈനയ്ക്ക് അംഗത്വം കൊടുക്കുന്നതിനെ ശക്തിയുക്തം എതിർത്ത അമേരിക്കയെ, വിയററ്നാമിൽ ഇന്നും മറ്റുചേരിയിൽ നിന്ന് അമേരിക്കയ്ക്കെതിരെ യുദ്ധം നടത്തുന്ന ചീനയുമായി സഖ്യം ചേരുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ചേതോവികാരം എന്തെന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വത്തെ പിന്താങ്ങുന്നുവെന്നും, മേൽക്കോയ്മ ഭാവത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടായില്ല. സമാധാനവും സൗഹൃദവും വളർത്തുന്നതും അന്താരാഷ്ട്ര സഹകരണം വികസിക്കുന്നതുമായ നയങ്ങൾകൊണ്ട് പിന്താങ്ങണം. ഏതായാലും നയതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും പ്രത്യേകിച്ച് ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ശ്രദ്ധ ഈ കൂട്ടുകെട്ടിലേക്ക് ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സോവിയററ് യൂണിയനെപ്പോലെയുള്ള വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങൾപോലും സീനോ–അമേരിക്കൻ സഖ്യത്തിൽ ആശങ്കയുള്ളവരാണ്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഏഷ്യയിൽ ഒരു കൂട്ടരക്ഷാ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാകണമെന്ന സോവിയററ് യൂണിയൻെറ നിർദ്ദേശം, പുതുക്കാൻ പ്രേരകമായത്. ഏഷ്യയിൽ എല്ലാ ജനതകളുടേയും താൽപര്യങ്ങൾക്കനുഗുണമായ ഒരു കൂട്ടരക്ഷാ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെപ്പററി സോവിയററ് റഷ്യ, മററ് ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി സഗൗരവം ചർച്ച നടത്തിവരുകയാണ്. കൂട്ടരക്ഷാ വ്യവസ്ഥയെന്ന സോവിയററ് ആശയത്തിനു ഇൻഡ്യയുടെ സോപാധിക പിന്തുണ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു രാജ്യാന്തര കൺവെൻഷനിലൂടെ പരമാധികാരവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും, ഭൂപ്രദേശപരമായ അഖണ്ഡതയും ഉറപ്പുനൽകുന്നതിനുള്ള ഏതൊരു നീക്കത്തെയും ഇന്ത്യ പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട്. അതേസമയം ഈ പ്രദേശത്ത് ഏതെങ്കിലും വിദേശ ശക്തിയോ ഒരു സംഘം ശക്തികളോ ആധിപത്യം പുലർത്താൻ ഇൻഡ്യ അനുവദിക്കില്ല. ഈ ആശയത്തിൽ നിരവധി ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രാജ്യരക്ഷാ പദ്ധതി രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സൈനീക കൂട്ടുകെട്ടിനെ ഒഴിവാക്കുന്നുവെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതൊരു പുതിയ കാര്യമല്ല, നാലു വർഷം മുമ്പുതന്നെ ശ്രീമതി ഗാന്ധി മുമ്പോട്ടു വച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. അങ്ങനെ, അനതി വിദൂര ഭാവിയിൽ സീനോ–അമേരിക്കൻ കൂട്ടുകെട്ടിനെതിരായി ഏഷ്യയിൽ ഒരു "കൂട്ടരക്ഷാ വ്യവസ്ഥ"യുണ്ടാകുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് വിനയവും, ത്യാഗംകൊണ്ട് ശക്തിയും ആർജ്ജിക്കുക.

—കിപ്ലിങ്ങ്.

ARTS FESTIVAL

Kum. Ancy Jacob

Twist - Jeevan & Party

College Arts Club - Drama 'Branthalayam'.

'Sangamam' - Kalidasa Kalakendram

Kum. Chinnamma Jose
Participated in the University
Youth Festival

Kum. Valsamma Sebastian

ARTS FESTIVAL

Kum. Anniamma Joseph

'Adima' - National Theatres Kottayam

George K. V.
III D. C.

മൈക്രോസ്കോപ്പിൽക്കൂടി

സോഷ്യലിസത്തിനും സമത്വത്തിനും വേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ, വർഗ്ഗീയതക്കെതിരായി വാദിക്കുന്നവർ, പൊതുനിരത്തുകളിലും, പരിപാവനമായ കലാലയങ്ങളിൽ പോലും വച്ച് മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ആസുരമായി തമ്മിൽ തല്ലുന്ന ദയനീയ കാഴ്ചയാണ്... ...

ഡാർവിന്റെ അണുവും മതത്തിന്റെ ആദവുമായിരുന്ന മനുഷ്യൻ യുഗങ്ങളും പിന്നിട്ടതോടുകൂടി ഭൗതികവും മാനസികവുമായി വളർച്ച പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഭൗതികമായ വളർച്ച, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച അവനെ ഇന്ന് സ്വമാതൃഗോളമായ ഭൂമിയിൽനിന്നും ഇതര ഗോളങ്ങളിലേയ്ക്ക് പ്രയാണം ചെയ്യുവാൻ പോലും ശക്തനാക്കികഴിഞ്ഞു. മാനസികമായ വളർച്ച മനുഷ്യനെ സംസ്കാര സമ്പന്നനാക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ശാസ്ത്രീയമായ പുരോഗതിക്ക് അനുസൃതമായ ഒരു മാനസിക വളർച്ച അവന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവന്റെ മനസ്സ്, ഹൃദയവികാരങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം കേവലം ഒരു 'ബട്ടൺ പുഷിങ്ങ്'കൊണ്ട് അവന് നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? മിഥ്യാബോധങ്ങളും സങ്കുചിത മനസ്ഥിതിയും ഇന്നും അവന്റെ മാനസിക മണ്ഡലത്തെ കീഴടക്കിയിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യ മനസ്സ് ഇപ്പോഴും പൂർണ്ണമായി രൂപാന്തരം സംഭവിക്കാത്ത ഒരു അസംസ്കൃതസാധനമായി അവശേഷിക്കുകയാണ്.

നിസ്സാരങ്ങളായ പല അബദ്ധങ്ങളും വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും മനുഷ്യൻ ഇന്നും വച്ചുപുലർത്തുന്നുണ്ട്, സംസ്കാര സമ്പന്നന്മാർ പോലും. തത്വചിന്തകനും ബുദ്ധിജീവിയുമായിരുന്ന അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ ഒരു തെറ്റായ ധാരണ സ്ത്രീകൾക്ക് പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് പല്ലിന്റെ എണ്ണം കുറവായിരുന്നുവെന്നാണ്. വാസ്തവത്തിൽ എന്തൊരു വിഡ്ഢിത്തമാണ്! അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ ഭാര്യയുടെ വാപൊളിച്ച് പല്ല് എണ്ണിനോക്കി തന്റെ അബദ്ധം ദുരീകരിക്കാമായിരുന്നു. എന്തായാലും നിരീക്ഷിച്ച് പഠിക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രവണത വളർത്തിയെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ പല

ഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ പല പ്രതിഭാസങ്ങളിലും (ഇടിമിന്നൽ, കാററ് മുതലായവ) ഭയാക്രാന്തനായിതീർന്ന് അവയെ ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വാസ്തവത്തിൽ അവിടെയാണ് ദൈവത്തിന്റെയും മതത്തിന്റെയുമൊക്കെ ആരംഭം. അങ്ങനെ മതമെന്നുപറയുന്ന ആ പെറുപ്രാണി യുഗങ്ങളാകുന്ന പല 'മെററാമോർഫോസിസ്' കളിൽക്കൂടി കടന്ന് വർണ്ണശബളിമയാർന്ന ഒരു ചിത്രശലഭമായി തീരുകയാണുണ്ടായത്.

ഇത്തരുണത്തിൽ മതത്തിന്റേതായ ചില മാനസികവശങ്ങളും കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എല്ലാ മതത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങളായ മരണാനന്തര ജീവിതവും, സ്വർഗ്ഗവും, മോക്ഷവുമെല്ലാം മനുഷ്യന് അവന്റെ ഭയത്തിനെതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുവാനുള്ള മാന്ത്രിക ശക്തിയുള്ള ആയുധങ്ങളാണ്. മദ്ധ്യകാല ചരിത്രങ്ങളിലെ വീരസാഹസിക യോദ്ധാക്കളുടെ (KNIGHTS) രോമാഞ്ചജനകമായ കഥകൾ ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്.

ദേശീയ, സാമൂഹിക, ലൈംഗിക മണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠതാ മനോഭാവമാണ് മനുഷ്യന്റെ മറെറാരു മിഥ്യാബോധം.

“ആർഷഭാരതത്തിന്റെ അരുമസന്താനമായ ഞാൻ ചൈനാക്കാരനേക്കാളും നേപ്പാളികളെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനാണ്........ എന്റെ മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു നാററുവിമാനത്തിന് മൂന്നു സാബർജററുകളെ വീഴിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പാക്കിസ്ഥാനികളെ നിങ്ങൾ കീഴടങ്ങണം............”

എന്താണ് ഇതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം? ത്രസിക്കുന്ന മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളാണ് ഈ നാററിലും സാബർജററിലുമുള്ളത്. പരസ്പരം സംഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യോമമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു പറന്നുയരുന്ന ഇവർ ഒരു നിമിഷത്തിൽ പരസ്പരം കെട്ടിപ്പുണരുന്നതിനുവേണ്ടി താഴേക്കിറങ്ങിയാൽ........ എന്താണ് സംഭവിച്ചതു്? ഈ ഭൂമി പറുദീസയായി മാറുകയാണുണ്ടായത്. ഹാ! എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു!.

രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സമ്പദ് വ്യവസ്ഥാ ബന്ധങ്ങൾ ഇന്നു ശിഥിലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് അമേരിക്കൻ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഡോളറിന്റെ മൂല്യം കുറയ്ക്കൽ മുതലായ പല നാടകീയ പ്രക്രിയകളും നടന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഇതൊക്കെ എന്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളാണ്? ഇന്ന് എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞതയിലുള്ള ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ് സാമ്പത്തിക ദേശീയത്വം (Economic Nationalism). മാനസികമായി അപഗ്രഥിച്ചാൽ ഈ സാമ്പത്തിക ദേശീയത്വമെന്ന ഇരുമ്പുമറയുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിലെ സ്ഥിരവാസിയായ അസൂയയെന്ന ദുർഭൂതത്തിന്റെ കരുത്തുററ കരങ്ങളാണ് എന്നു ജനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

“സ്ത്രീകളായാൽ കുറെയൊക്കെ ശാലീനത വേണം”. മാനസികമായി അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കിയാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? സ്ത്രീ പുരുഷന് എപ്പോഴും വിധേയയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ഇതിന് ഉപബോദ്ബലകമായി പല ന്യായീകരണങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു കാണാറുണ്ട്.

ശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ലാതെ എല്ലാം അറിയാം എന്നു നടിക്കുന്നതു് മിക്കവരിലുമുള്ള ഒരു തെററായ വാസനയാണു്.

അടുത്തതായി താൻ വിചാരിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും എല്ലാം ശരിയാണു് എന്ന മിഥ്യാബോധത്തിനു് ഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യരും അടിമകളാണു്. ആശയങ്ങളും പ്രവർത്തികളും തമ്മിൽ സംഘട്ടനമുണ്ടാകുവാൻ സഹായിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ കുഴപ്പം. ഈ മിഥ്യാബോധത്തിൽനിന്നും രക്ഷപെടുവാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം എന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം നമ്മിൽതന്നെ രണ്ടു വ്യക്തികളായി മാറി ആ പ്രശ്നത്തെ വിമർശനാത്മകമായ രീതിയിൽ അവലോകനംചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണു്. അതിന്റെ ഫലമായി നമുക്കു് നമ്മുടെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിലെ തെററുകളെ തിരുത്തി ശരിയായ ഒരു ചിന്താസരണി വെട്ടിത്തെളിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

മനുഷ്യൻ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ സങ്കുചിത മനസ്ഥിതിയോടുകൂടിയവരാണു്. (റസ്സലിനെപോലെയുള്ള ചുരുക്കം ചില വിശാല മനസ്കരായ ബുദ്ധിജീവികളെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല) പലരും വിശാല മനസ്കതയെപ്പററി നീണ്ട പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്താറുണ്ടു്. പലർക്കും യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശാലമനസ്കതയുടെ വിശാലമായ അർത്ഥം എന്താണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. വളരെ വ്യാപകമായ ഒരർത്ഥമാണു് ഈ പദത്തിനുള്ളതു്. ഉദാഹരണമായി സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തെയെടുക്കാം. സാധാരണ ഭാഷയിൽ ഒരു വിശാലമനസ്കനേ ഒരു സ്വരാജ്യ സ്നേഹിയായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ 'അന്തസ്സുള്ള' ഒരു തരം സങ്കുചിത മനസ്ഥിതിയല്ലേ ഈ സ്വരാജ്യ സ്നേഹം? സ്വരാജ്യത്തെ അധികമായി സ്നേഹിക്കുന്നതുവഴി അയൽ രാജ്യത്തെ ശത്രുവായി കാണുവാനുള്ള ഒരു മാനസിക പ്രവണത സാധാരണ മനുഷ്യനിൽ വളർന്നു വരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. (രാഷ്ട്രത്തിനു വേണ്ടി രക്തവും മാംസവും ബലിയർപ്പിക്കുന്ന ധീരജവാന്മാരുടെ സേവനമനസ്ഥിതിയെ അപലപിക്കുകയല്ല. അവർക്കു് ആയിരമായിരം അഭിനന്ദനങ്ങളും ആദരാഞ്ജലികളും!)

അതുപോലെതന്നെ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ കലാപങ്ങളെ ഹൃദയ വേദനയോടെ സ്മരിക്കുകയാണു്. സോഷ്യലിസത്തിനും സമത്വത്തിനുംവേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ, വർഗ്ഗീയതക്കെതിരായി വാദിക്കുന്നവർ പൊതുനിരത്തുകളിലും പരിപാവനമായ കലാലയങ്ങളിൽപോലും വച്ചു് മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ അന്ധമായി തമ്മിൽ തല്ലുന്ന ആ ദയനീയമായ കാഴ്ചയാണു് ഇന്നു കാണുന്നതു്. ഇതാണോ ഇവരുടെ സോഷ്യലിസം? ഹിന്ദു-മുസ്ലീം ലഹളയും ഇതും തമ്മിൽ എന്താണു് വ്യത്യാസം?

മനുഷ്യസമുദായത്തെ, അവർ ഏതു രാജ്യക്കാരായാലും ഏതു മതക്കാരായാലും ഏതു ജാതിയോ ഏതു പാർട്ടിയോ ആയാലും, ഒന്നായി കാണുവാനുള്ള ഒരു മഹാമനസ്കതയുണ്ടാകുക – അതാണു് വിശാലഹൃദയം.

മനുഷ്യന്റെ മതപരമായ ചിന്തകൾ സമുദായികവും മാനസികവുമായ പലേ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും കാരണമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ ഭയത്തിൽനിന്നാണു് ഇതു രൂപമെടുത്തതു്. ആദിമനു

★ ദീപ്തി കോളജ് ★

(പര്യാനിക്കൽ ബിൽഡിംഗ്സ്)

കുറവിലങ്ങാട്

അദ്ധ്യാപക ലോകത്തിലെ അജയ്യരും ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞവരുമായ അനുഭവസമ്പന്നരെ അണിനിരത്തി കൊണ്ട് കൊമേഴ്സ്യൽ വിഭാഗത്തോടുകൂടി നടത്തപ്പെടുന്ന കുറവിലങ്ങാട്ടെ ഏക സ്ഥാപനം.

ക്ലാസ്സുകൾ:

1. S. S. L. C.
2. P. D. C. (Private & Regular)
3. B. A., B. Sc., B. Com.
4. Tuition Classes (School & College going)

ദീപ്തി കൊമേഴ്സ്യൽ കോളജ്

(വല്യവീട്ടിൽ ബിൽഡിംഗ്സ്)

(ഗവ: അംഗീകൃതം)

ടൈപ്പ്റൈറ്റിംഗ്, ഷോർട്ട്ഹാൻഡ്, അക്കൗണ്ടൻസി

Time: 7 a. m.—8 p. m.

N. B. കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നോട്ടുകൾ ടൈപ്പ്ചെയ്തു കൊടുക്കപ്പെടും.

PRINCIPAL

ബുദ്ധിപരവും ചിന്താപരവുമായ മറ്റെല്ലാ
മണ്ഡലങ്ങളിലും പുരുഷൻ സ്ത്രീയേക്കാൾ
മുൻപന്തിയിലാണ് എന്നാണ് പൊതുവാ
യ ധാരണ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ബലവത്താ
യ മാംസപേശികൾ മാത്രമാണ് പുരുഷ
ന് സ്ത്രീയെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള നേട്ടം.
ഇത് അവൻ തന്ത്രപരമായി മറ്റെല്ലാ
മണ്ഡലങ്ങളിലും വിനിയോഗിക്കുവാൻ
തുടങ്ങി. ഉദാഹരണമായി, ഒരു ഭാര്യ
ഭർത്താവിനെ ചോദ്യം ചെയ്താൽ അവന്
അവളെ മർദ്ദിക്കുവാൻ സാധിക്കും. സ്ത്രീ
കൾക്ക് മുൻകാലങ്ങളിൽ വോട്ടവകാശം
പോലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങ
നെ പൊതുവായ ഒരു 'Inferiority Complex'
സ്ത്രീകളിൽ വളർച്ച പ്രാപിക്കുകയാണു
ണ്ടായത്.

വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീ
യും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള ഈ അസമത്വ
താബോധം പല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും കാരണ
മായി ഭവിക്കാറുണ്ട്. വിവാഹത്തിൽ
സ്ത്രീയും പുരുഷനും തുല്യ പങ്കാളികളാകു
ന്നതിനു പകരം യജമാനനും അടിമയുമാ
യി തീരുന്ന ഒരു പ്രവണതയാണുള്ളത്.
മനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ
ഈ അസമത്വതാബോധം പുരുഷന്
'Homosexuality' എന്ന ലൈംഗിക വൈകൃ
തത്തിനുപോലും ഉത്തേജനം നൽകുകയാ
ണ് ചെയ്യുന്നത്.

അവസാനമായി, മനുഷ്യന്റെ ശാ
സ്ത്രീയമായ വളർച്ച അവനെ ഇന്ന് വിക
ലമായ ഒരു അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചിരി
ക്കുകയാണ്. ദീർഘകാലത്തെ പരിശ്ര
മത്തിന്റേയും ബുദ്ധിമുട്ടിന്റേയും ഫലമാ
യി നേടിയെടുത്ത ശാസ്ത്രീയമായ കഴിവ്
മനുഷ്യൻ ഇന്ന് നശീകരണ പ്രക്രിയയ്ക്കാ
യി, തന്റെ സഹജീവികളുടെ കഴുത്തറ
ക്കുവാനായി വിനിയോഗിക്കുകയാണ്.
രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മാത്സര്യത്തിന്
ഇന്നു വേഗത കൂടിയിരിക്കുകയാണ്.
തലയെടുപ്പുള്ള ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് ഇ
ന്ന് ആയുധീകരണത്തിലാണ് ചിന്ത മു
ഴുവൻ. ഇതിന്റെ ഫലമായി രണ്ടു ലോ
കമഹായുദ്ധങ്ങൾ, രണ്ടു ഭീകര ദുരന്തങ്ങൾ
മനുഷ്യൻ കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കേണ്ട കാലം അ
തിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവൻ സ
ത്വരമായ ഒരു നടപടി സ്വീകരിച്ചി
ല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ നാശം അടുത്തിരിക്കു
കയാണ്. ഇനി ഒരു മൂന്നാം ലോകമ
ഹായുദ്ധമുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ അതു മ
നുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുഴുവൻ നശീകരണ
മായിരിക്കും. ഈ ഭൂമിയെ മുഴുവൻ എത്ര
പ്രാവശ്യം വേണമെങ്കിലും നശിപ്പിക്കു
വാൻ കഴിവുള്ള ബോംബുകളും മറ്റു നശീ
കരണോപകരണങ്ങളും ഇന്ന് വൻ രാഷ്ട്ര
ങ്ങൾ സജ്ജമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.
ഇനി ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായാൽ മനുഷ്യന് പ
ശ്ചാത്തപിക്കുവാനുള്ള ഒരു അവസരം
ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല എന്നുള്ളതാണ് മ
റ്റൊരു പ്രത്യേകത. അമേരിക്കയിലെ
യോ റഷ്യയിലെയോ യുദ്ധോപകരണ
ശാലയിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന് നിസ്സാ
രമായ ഒരു പ്രേമനൈരാശ്യം മതി ഈ
ലോകം മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കുവാൻ എന്ന്
ഏതോ ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞത്
ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മിച്ചുപോകുക
യാണ്.

മനുഷ്യാ, നീ ചിന്തിച്ചു പ്രവർത്തി
ച്ചാൽ ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയാണ്
നിനക്കുള്ളത്. നീ 'ആധുനിക' മനുഷ്യ
നാണ്. നീ ഇന്ന് നിന്റെ വിധിയുടെ
യജമാനനാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അമൃതു
കുടിച്ചു സുഖിക്കുന്ന ദൈവങ്ങൾ നിന്റെ

WARIER'S COLLEGE–KOTTAYAM

The brilliant results for Pre–Degree with many First classes and Second classes

PRE–DEGREE: Part I English, Hindi: Part II
I) Mathematics, Physics, Chemistry
II) Physics, Chemistry, & Biology

B. Sc. (1) Mathematics Main, Physics & Statistics Sub.
(2) Physics Main, Statistics & Chemistry Sub.
(3) Chemistry Main, Statistics & Physics Sub.

B. A. & B. Com. Statistics only.

WELL EQUIPPED LAB. & HOSTELS FOR BOYS AND GIRLS

S. R. WARIER, Principal

പരിയാനിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ്

കുറവിലങ്ങാട്

(ദേവമാതാ കോളജിനു സമീപം)

ആധുനിക രീതിയിലുള്ള എല്ലാ യിനം ജൗളിത്തരങ്ങളും, കടകം, സ്റ്റേഷനറി സാധനങ്ങൾ മുതലായവ ഈടിലും, ഭംഗിയിലും, കുറഞ്ഞ വിലക്കും ലഭിക്കുന്നതിനു

പരിയാനിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ് സന്ദർശിക്കുക

Prop: പി. സി. വർക്കി

ഇനിയൊരു പരസ്യത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല

കാരണം സ്റ്റുഡൻസിനറിയാം അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം 'മത്തായിച്ചേട്ടന്റെ' കടയിൽനിന്നു കിട്ടുമെന്നു

ഹീറോ പേന നന്നാക്കാനും മത്തായിച്ചേട്ടനറിയാം.—

Madhusoodanan S. D.
II P. D. C.

മാജിക് കലണ്ടർ

1972-ലെ ഓരോ മാസത്തെ തീയതി ഏതു ദിവസമാണെന്നു കാണാൻ താഴെ കാണുന്ന പട്ടിക ഓർത്താൽ മതി.

ജനുവരി	– 7	ജൂലൈ	– 21
ഫെബ്രുവരി	– 10	ഓഗസ്റ്റ്	– 24
മാർച്ച്	– 11	സെപ്റ്റംബർ	– 27
ഏപ്രിൽ	– 14	ഒക്ടോബർ	– 29
മെയ്	– 16	നവംബർ	– 32
ജൂൺ	– 19	ഡിസംബർ	– 34

നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന തീയതിയും പട്ടിക പ്രകാരമുള്ള സംഖ്യയും കൂട്ടി 7 കൊണ്ടു ഹരിച്ചാൽ ഉദ്ദേശിച്ച തീയതി ഏതു ദിവസമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഉദാഹരണമായി നവമ്പർ 10 ഏതു ദിവസമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ 10 നോട് 32 കൂട്ടുക. കൂട്ടിയ ഫലത്തെ ഏഴ് കൊണ്ട് ഹരിക്കുക.

$$10 + 32 = 42 \div 7 = 6.$$

ഇവിടെ ശിഷ്ടം വരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ദിവസം വെള്ളി. ഹരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നു ശിഷ്ടം ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ ശനി. രണ്ടു ശിഷ്ടം വരുകയാണെങ്കിൽ ഞായർ ഇങ്ങനെ കണക്കുകൂട്ടാം.

0 – വെള്ളി
1 – ശനി
2 – ഞായർ
3 – തിങ്കൾ
4 – ചൊവ്വ
5 – ബുധൻ
6 – വ്യാഴം

ഇങ്ങനെ ഓരോ തീയതി ഏതു ദിവസമാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാം.

വളർച്ചയിൽ ഞെട്ടിവിറയ്ക്കുകയാണ്. മനുഷ്യാ, നീ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിനക്ക് ഈ ഭൂമിയിൽ വിലക്കപ്പെട്ട കനിയുടെ വൃക്ഷമില്ലാത്ത ഒരു പറുദീസാ പടുത്തുയർത്തുവാൻ സാധിക്കും. വിശ്വസാഹോദര്യത്തിൻെറ പടവാളുമേന്തി നീ കാത്തിരിക്കു — അവിടെയും സാത്താൻ കടന്നു വരാതിരിക്കട്ടെ!!

ക്കണം. ഭൂതകാലത്തിന് സാമാന്യത്തിലധികം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്, യുവ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളിൽ.

ഇനി ആധുനിക കവിതയുടെ വിവിധ മുഖങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാം. ജീവിതം വേദിക്കാനുള്ളതല്ല ആസ്വദിക്കുവാനുള്ളതാണ് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഇടശ്ശേരി,

"കരി വെട്ടിട്ടുക വേദനകൾ
കതിർകൊൾക ശക്തിയിലേക്കുനമ്മൾ"

എന്നു പാടിയിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും താളപ്പിഴകളും വളരെ മനോഹരമായി ഇടശ്ശേരി തന്റെ കൃതികളിൽ വരച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആഭിജാത്യവും യാഥാസ്ഥിതികത്വവും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് മനുഷ്യത്വത്തിനെതിരെ സാകത്യപൂർവ്വം കണ്ണടക്കുന്നവർക്കെതിരെ ഇടശ്ശേരി തന്റെ കൃതികളിൽ ശബ്ദമുയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. യുഗങ്ങളായി നാം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ആരാധിച്ചുപോന്ന അസത്യങ്ങളെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാവരണം ചെയ്യുമ്പോൾ കവി ചോദിക്കുകയാണ്

"മാപ്പെനിക്കേകുമോ ഞാനിതു
ചോദിച്ചാൽ
മാനികളായോരെൻ നാട്ടുകാരെ"

സ്വജീവിതത്തിൽ നിന്നും ആർജ്ജിച്ച അനുഭവങ്ങളെ, തന്റെ തൂലികയിലൂടെ കടത്തിവിട്ട് സുന്ദരവും വികാരാത്മകങ്ങളുമായ കവിതകൾ രചിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ കടന്നു വന്നത്. കവിതയുടെ പ്രതിപാദ്യത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും അസാധാരണത്വം പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കവിതയും ഉദിച്ചുയർന്നത്. കൃഷ്ണവാര്യർ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും ആക്ഷേപ ഹാസ്യത്തിന്റെയും മാത്രം കവിയല്ല; മനുഷ്യപ്രേമത്തിന്റെയും കൂടി കവിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത മലയാള കവിതയ്ക്ക് ഒരു അനുഭവമാണ്.

മനുഷ്യനാമെന്റെ മനോരഥത്തിന്
മനുഷ്യകൃതിയേ മനോജ്ഞമാം ലക്ഷ്യം

എന്നു പാടിക്കൊണ്ടാണ് ശ്രീ അക്കിത്തത്തിന്റെ രംഗപ്രവേശനം. സ്ത്രീ പുരുഷ സ്നേഹത്തിന്റെ ഭാവനാ മണ്ഡലത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ട്, ഗർവ്വിന്റെ പാറക്കൂട്ടങ്ങളെ തരിപ്പണമാക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിക്കുകയാണ്. സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി എഴുതി എഴുതി, കഴിഞ്ഞു പോയ നാളുകളെപ്പറ്റിയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത.

"വിത്തിറക്കിയപ്പോഴും കൊയ്തപ്പോഴും ഒരേ മേനിയിൽത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ആധുനിക ഭാഷാകവിതയുടെ നൂതനമായ പ്രവണതകളിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരിക്കുന്നവയാണ്". ഇതു് ഇന്നു് വളരെയധികം നിരൂപണ വിധേയനായ ഒളപ്പമണ്ണയെപ്പറ്റി എം. എസ്സ്. മേനോൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. താൻ നേരിടുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെപ്പോലെ പഠിച്ചു കവിതയെഴുതുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹം വളരെയധികം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാമൂഹ്യ മൂല്യവും കലാമൂല്യവും ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെ തകർത്തുകൊണ്ടാണ് ഒ. എൻ. വി. യുടെ രംഗപ്രവേശനം. വിഷാദത്തിന്റെ പരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊണ്ട് ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും ഊററിയെടുത്ത സത്തകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്ന, ഒ. എൻ. വി.യുടെ ഭാവഗാനങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ കവിതകളിൽപ്പെട്ടവയാണ്.

M. G. Sasi
II P. D. C.

ആധുനിക കവിത

തുണിമില്ലിലെ പണിമുടക്കു മുതൽ ചന്ദ്രയാത്രവരെ എല്ലാം ആധുനിക കവിതയ്ക്കു് വിഷയങ്ങളായി.

മഹാകവിത്രയത്തിനു ശേഷം എണ്ണപ്പെടാവുന്ന ഒരു കവിയെങ്കിലും മലയാളത്തിലുണ്ടാകുമോ എന്നു് ചിലർ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ആ സംശയത്തെ ദൂരീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇടശ്ശേരി, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ, ഒ. എൻ. വി. അക്കിത്തം, ഒളപ്പമണ്ണ എന്നീ കവികളുടെ പുറപ്പാടു്. അവരുടെ കവിതകൾ ഇന്നു് ഓരോ കേരളീയന്റെ കാതുകളിലും തിരയടിക്കുകയാണു്. ഇവരുടെ കവിതകളിൽ, കഴിഞ്ഞതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്ഥമായ, ഒരു യുഗത്തിന്റെ ചൈതന്യം സ്പന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്ധമായ പല സങ്കല്പങ്ങളെയും കൈവെടിഞ്ഞുകൊണ്ടും, ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടും കവിതയ്ക്കു് വളരാൻ സാധിക്കുമെന്നു് ആധുനിക കവിത തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വിധി വിശ്വാസിയായിരുന്ന മനുഷ്യനെ, തന്റെ സഹജീവികളിൽക്കൂടി വിശ്വസിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആധുനിക കവിത അനുനിമിഷം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

തുണിമില്ലിലെ പണിമുടക്കു മുതൽ ചന്ദ്രയാത്ര വരെ എല്ലാം ആധുനിക കവിതയ്ക്കു് വിഷയങ്ങളായി. ആധുനിക കവിത സങ്കൽപ ലോകത്തിൽനിന്നും യാഥാർഥ്യത്തിലേക്കു് കടന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ ആരും കൈകാര്യം ചെയ്യിട്ടില്ലാത്തതും, അമ്പരപ്പിക്കുന്നതുമായ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു് ഇന്നത്തെ കവികൾ നിർബ്ബന്ധിതരായി തീർന്നിരിക്കുകയാണു്. സ്വന്തം നിലനിൽപിന്റേതായ മൂല്യവും തേടി ഉള്ളിലേയ്ക്കു് ചുഴിഞ്ഞു നോക്കുന്ന കവി, സങ്കീർണ്ണതയിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ദുരൂഹതയിൽ കഴയുകയാണു്. ഓരോ ആധുനിക കവിതയും ഓരോ അനുഭവത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു്. വേദോപനിഷത്തുകൾ, ഇന്നത്തെ കവികൾ കവിതകൾക്കു് വീണ്ടും വീണ്ടും വിഷയങ്ങളാ

ഇന്നു മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു 'ചങ്ങമ്പുഴ'യാണ് പി. ഭാസ്കരൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കത്തിജ്വലിക്കുന്ന വിപ്ലവാവേശവും ദേശാഭിമാനവും കാണാം. ആഭിജാത്യത്തേയും അധികാര മനോഭാവത്തേയും വെല്ലുവിളിക്കുന്ന കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'രണഭേരി'യിലും മററും. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ അഭിമാന ഭാജനമായിരുന്ന ഭാസ്കരൻ ഇന്ന് വിലകുറഞ്ഞ ചലച്ചിത്രഗാനങ്ങൾ എഴുതുന്നത് കാണുമ്പോൾ ചിലർക്കെങ്കിലും ദുഃഖം തോന്നാതിരിക്കില്ല.

ഇവയിലെല്ലാംനിന്ന് നമുക്ക് ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കാം. മലയാള കവിത വളരുകയാണ്. മഹാകവിത്രയത്തോടുകൂടി ഇവിടത്തെ കവിതയുടെ വളർച്ചയൊട്ടു നിലച്ചുംമററുമില്ല. പഴയ വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും തകരുകയാണെങ്കിലും, ആധുനിക കവിക്ക് തന്റെ കവിതകളിൽ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ വികാരങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. മോഹഭംഗത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ വെന്തുരുകുകയാണെങ്കിലും ആധുനിക കവികൾ എല്ലാവരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്.

മുഖസ്തുതി, പറയുന്നവനേയും, കേൾക്കുന്നവനേയും അധഃപതിപ്പിക്കുന്നു.

—ബർക്ക്

അന്തർദൃഷ്ടി ഏകാന്തതയിലെ ആനന്ദമാണ്.

—വേഡ്സ്‌വർത്ത്

സ്വഭാവം, വിധി, ഭാഗ്യം— ഇവയെല്ലാം ഒരേ ഈശ്വരന്റെ പല പേരുകളാണ്.

—സെനെക്ക

പ്രതിഭ വികസിക്കുന്നത് ഏകാന്തതയിലാണ്. എന്നാൽ സ്വഭാവം ദൃഢമാകുന്നത് ലോകത്തിലെ തിരക്കിനിടയിൽവെച്ചാണ്.

—ഗെഥെ

ടുക്കി വച്ച് അവയിൽ മേലെനിന്ന് ഒരു സൂചി കുത്തിയിറക്കാൻ വേണ്ടി വരുന്ന സമയമായ ക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ക്ഷണത്തെ ആസ്പദമാക്കി താളനിർണ്ണയം സുഗമമാക്കുവാൻ താളത്തിന് ആറ് അംഗങ്ങളുണ്ട്. ഷഡംഗങ്ങൾ. അവ

1. അനുദ്രുതം (1 അക്ഷരം), 2. ദ്രുതം (2 അക്ഷരം), 3. ലഘു (4 അക്ഷരം), 4. ഗുരു (8 അക്ഷരം), 5. പ്ലുതം (12 അക്ഷരം), 6. കാകപാദം (16 അക്ഷരം).

ഇതിൽ ലഘു (മാത്ര) ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഭാരതീയ സംഗീതത്തിന് അതിവിപുലമായ ഒരു താള വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. അതിന് പ്രധാനമായും രണ്ടു പ്രവാഹധാരകളുണ്ട്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതവും, കർണ്ണാടകസംഗീതവും. രണ്ടും താള നിയമബദ്ധമാണ് എങ്കിലും കർണ്ണാടക സംഗീതം അക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പടി മുന്നോട്ടു നിൽക്കുന്നു.

സംഗീതത്തിന്റെ ഒരു ആധികാരിക ഗ്രന്ഥമായ 'സംഗീതരത്നാകരത്തിൽ' 120 താളങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി 108 താളങ്ങളെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുമല്ല ഇന്നത്തെ പ്രയോഗം. ഇതിൽ നിന്നും പല കാലങ്ങളിലായി, പലപല ആളുകളാൽ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ട്, പലപല മാറ്റങ്ങൾക്കും വിധേയമായ ഒന്നാണ് താളവ്യവസ്ഥ എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിൽ ഏഴ് മൂല താളങ്ങളുണ്ട്. ധ്രുവം, മഠ്യം, രൂപകം, ജംപ, ത്രിപുട, അട, ഏകം ഇവ. ലഘുവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ജതി. പേരോടു കൂടി അഞ്ചു ജതികൾ ഉണ്ട്. അവയുടെ അക്ഷര കാലം ഭിന്നമാണ്. തിശ്രം (3 അക്ഷരം), ചതുരശ്രം (4 അക്ഷരം), ഖണ്ഡം (5 അക്ഷരം), മിശ്രം (7 അക്ഷരം), സങ്കീർണ്ണം (9 അക്ഷരം) ഇവ. മേല്പറഞ്ഞ ഏഴ് താളങ്ങളെ പഞ്ചജതി (നട) കളിലൂടെ സഞ്ചരിപ്പിക്കാം. അപ്പോൾ ഏഴുതാളങ്ങളെ അഞ്ചു വീതമുള്ള നടകളെക്കൊണ്ടു സഞ്ചരിപ്പിക്കുമ്പോൾ 35 താളങ്ങളായി തീരുന്നു. പ്രാക്തനമായ 108 താളപദ്ധതി മാറ്റി ഇപ്പോഴുള്ള മുപ്പത്തഞ്ചു താള പദ്ധതി ഉണ്ടാക്കിയതിൽ കർണ്ണാടക സംഗീത പിതാമഹനായ പുരന്ദരദാസർക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ഒരു പങ്കുണ്ട്.

പ്രചുരപ്രചാരമുള്ള താളങ്ങൾ ആദി, രൂപകം, ജംപ, ത്രിപുട ഇവയാണ്. ഇതിൽ ആദിതാളത്തിന് മധ്യാദി, ദേശാദി ഇവയും ത്രിപുടയ്ക്ക് ചാപ്പ് എന്നും അതിൽ തന്നെ ഖണ്ഡ ചായ്പ്, മിശ്ര ചായ്പ്പ് എന്നീ വിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ട്. ഗായകന് രാഗം എത്രകണ്ടു വിസ്തരിക്കാമോ അത്രതന്നെ വിസ്തരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള വക താളത്തിലും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗം ചെയ്യുന്ന അവസരമാണ് സംഗീതക്കച്ചേരികളിലെ 'തനിയാവർത്തനം'

കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിലെ പ്രധാന തോൽവാദ്യങ്ങൾ മൃദംഗവും ഗഞ്ചിറയും ആണ്. മറ്റൊരു വാദ്യമാണ് ഘടം. ഇവ മൂന്നും കൂടിയ ഒരു തനിയാവർത്തനം താളത്തിന്റെ പെരുത്ത പോരിമയെ കുറിക്കുന്നതാണ്. തബല എന്ന വാദ്യം ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിലും, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ലളിത ഗാനങ്ങൾക്കും പ്രധാനം ആണ്. കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിലെ പ്രധാന തന്ത്രിവാദ്യങ്ങൾ വയലിനും, വീണയും, കുഴൽവാദ്യങ്ങൾ, നാദസ്വരം, ക്ലാരിനറ്റ്, ഓടക്കുഴൽ ഇവയുമാണ്.

Ajithan N.
II P. D. C.

താളം

പ്രകൃതിയിൽ നടക്കുന്ന എല്ലാ പ്രക്രിയയും താളാത്മകമാണ്.....സംഗീതവും താളവും അനുപൂരകമാണ്.

"ഒരു ജീവി ജനിക്കിലന്നു ദൈവം
കരുതീട്ടുണ്ടതിനുള്ള മൃത്യുകാലം
ഒരു ലേശമിതൊന്നു മാററിവയ്ക്കാന–
തരമാകാ, വിഫലം മനുഷ്യയത്നം".

എന്നാണ് മഹാകവി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതു വളരെ അന്വർത്ഥമാണ്. ശാസ്ത്രീയമായി വളരെ പുരോഗമിച്ച്, ലോകം മുഴുവൻ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലാക്കി, അന്യഗ്രഹങ്ങളിലേയ്ക്കു ജൈത്രയാത്ര നടത്തി അവയെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പോലും മനുഷ്യന് സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിൽ വരുത്താൻ സാധിക്കാത്ത ഒന്നാണ് മരണം. ഒരു ജീവി ജനിച്ചാൽ അതു മരിക്കും. ഇതു സുനിശ്ചിതമായ കാര്യമാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പോലും ഇതിനുവിധേയരാണ്. എന്നാൽ ഈ മരണത്തിന് എത്തിനോക്കാൻ പോലും പററാത്ത ഒന്നാണ് താളം. ലോകാരംഭം മുതൽ ഇത് ലോകത്തിൽ നിലനിന്നുപോരുന്നു. ഇതു ഒരു തലമുറയിൽ നിന്ന് അടുത്ത തലമുറയിലേക്കു പകരുന്നു. അതാണ് മരണത്തിന് താളത്തെ കീഴടക്കാൻ കഴിയാത്തതിൻെറ രഹസ്യം.

പ്രകൃതിയിൽ നടക്കുന്ന എല്ലാ പ്രക്രിയയും താളാത്മകമാണ്. ഇതിൽ ഒരു മാത്രക്കു മാററം വന്നാൽ ഈ ലോകം ഇല്ല; അതിലുള്ള മനുഷ്യർ ഇല്ല, യാതൊന്നുമില്ല. ഇതിൽ നിന്നും താളത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

ഈ താളമല്ല ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമായ താളം. ഇത് നമ്മുടെ സംഗീതശാസ്ത്രത്തിൽ കാണുന്ന താളമാണ്. ആദ്യം പറഞ്ഞ താളത്തിന് ഒരു നിർവ്വചനം നൽകുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ സംഗീതശാസ്ത്രത്തിലെ താളം വിശ്വവിജ്ഞാനകോശം 6-ാം വാല്യ പ്രകാരം "ഗീതവാദ്യനൃത്യ സങ്കലനമായ സംഗീതത്തിൻെറ കാലപരിമാണമാണ്". പ്രയോഗവേഗത്തിൽ വരുന്ന ഏററക്കുറച്ചിലാണ് കാലം. കാലക്കണക്ക്, നൂറു താമരദളങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ അ

Yohannan K. M.
I P. D. C.

മലയാള നോവലുകൾ

> ''ശില്പവും ചായത്തിനും നാദത്തിനും പകരം ഭാഷ ഉപാധിയായിട്ടുള്ള കലയാണു് സാഹിത്യം. അമൂർത്തമായ ഒരാശയത്തിനു് സമൂർത്തമായ രൂപം പകരുകയാണു് നോവൽ.''

മലയാളനോവലുകളുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോഴും നോവൽ എന്താണെന്നും അതു് എവിടെയാണു് മുളപൊട്ടിയതെന്നും അതിനുള്ള ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ഒരുക്കിയതു് എന്താണെന്നും അറിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

പുതിയ കഥ എന്നർത്ഥമുള്ള "നോവല്ല" (Novella) എന്ന ഇറ്റാലിയൻ വാക്കിൽനിന്നാണു് ഇംഗ്ലീഷിലെ നോവൽ എന്ന പദമുണ്ടായതു്. കഥയ്ക്കു് ഏതാണ്ടു മനുഷ്യരാശിയോളം പഴക്കമുണ്ടു്. ഒരേ അച്ചിലിട്ട വാർത്ത കഥകളുടെ സ്ഥാനത്തു് പുതിയ ഭാവരൂപങ്ങളോടുകൂടിയ പല കഥകളും വന്നപ്പോഴും പുതിയതു് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നോവൽ– എന്ന വ്യവഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

നോവൽ എന്ന പദം ഇംഗ്ലീഷിൽ ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചതു് പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്. എന്നാൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും ഇതൊരു സാഹിത്യപുഷ്ക്കലമായ പ്രസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ– 1740–ൽ 'പമീല' എന്ന തലക്കെട്ടോടുകൂടി റിച്ചാർഡ്സൺ എന്ന പുസ്തക വ്യാപാരിയാണു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു നാന്ദി കുറിച്ചതു്.

വായനക്കാരെ വളരെയധികം

സനിഷ്കർഷമായ ഉപാസന (സാധകം) കൊണ്ടേ നമുക്കു് താളജ്ഞരാകാൻ സാധിക്കൂ. അതിനു് എത്ര ഉപാസിച്ചാലും അതു് അധികപ്പറ്റല്ല. ഈ ഉപാസനയിലൂടെ മാത്രമേ ഒരാൾക്കു് മികച്ച ഒരു കലാകാരനാകാൻ സാധിക്കൂ. കാരണം സംഗീതവും, താളവും അനശ്വരമാണു്.

—

കെ. സി. ബ്രദേഴ്സ്

ഇൻസ്റ്റാൾമെൻറ് പദ്ധതി

പ്രതിമാസം 30 രൂ. 20 രൂ. 10 രൂ. വീതം അടച്ച് ആകർഷകമായ ഈ പദ്ധതിയിൽ കൂടി നിങ്ങൾക്കാവശ്യമായ താഴെപ്പറയുന്ന ഗൃഹോപകരണസാധനങ്ങൾ ഇഷ്ടാനുസരണം വാങ്ങാവുന്നതാണ്.

ഫീരാ സ്റ്റീൽ ഫർണീച്ചർ, വുഡൻ ഫർണീച്ചർ, സോഫാ-
കംബെഡ്, റബ്ബർ, ഫൈബർ, കോട്ടൺ മെത്തകൾ,
പ്രസന്റേഷൻ ആർട്ടിക്കിൾസ്, ഫാൻ,
പ്രഷർ കുക്കറുകൾ, സ്റ്റീൽ പാത്രങ്ങൾ,
പ്ലാസ്റ്റിക് ഗുഡ്സ്, ഫിലിപ്സ്
റേഡിയോ, ഉഷാ തയ്യൽ മെ
ഷീൻ, വാഷിംങ്ങ് മെഷീൻ,
റഫ്രിജിറേറർ, സൈക്കിൾ,
വാച്ച്, ക്ളോക്ക് മുതലായവ.

★

എല്ലാമാസവും അംഗങ്ങളായി ചേരാവുന്നതാണ്. വിശദവിവരങ്ങൾക്കും, അപേക്ഷാഫാറത്തിനും:

K. C. BROTHERS,
(Authorised Dealers of Khirai Steel Furniture for Kottayam Dist.)
H. O. PALAI Phone: 245
BR: KOTTAYAM Phone: P. P. 2845

ST. JOSEPH'S COLLEGE

PALAI

Estd. 1947 Phone: 32

TUTORIAL

AND

REGULAR COURSES

DEPARTMENTS

M. A. / M. Sc.
B. A. / B. Com. / B. Sc.
Pre-Degree
S. S. L. C.
S. S. L. C. (Selection)
Typewriting (English & Malayalam)
Shorthand

Accountancy
Banking
Telegraphy
Sanskrit
Wireless

Hindi Vidwan
Malayalam Vidwan

The First and The Biggest Tutorial College in Kerala.

THE LARGEST COMMERCIAL COLLEGE
(Recognised by Govt.)

THE FIRST HINDI MAHAVIDYALAYA
(Recognised by Govt.)

Highest] Percentage of Pass Over Forty Luminaries on Staff.

A Well Equipped Lab. at Your Disposal.
Very Fine Hostels.

K. J. Chandy M. Com., A. B. I. (Lond.)
PRINCIPAL

സുഖിപ്പിച്ചു രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്രസ്ഥാനം അനുനിമിഷം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സാമുദായികനോവൽ, ചരിത്രനോവൽ, രാഷ്ട്രീയനോവൽ, മനഃശാസ്ത്രപരമായനോവൽ, സാഹസികനോവൽ അങ്ങനെ പല വഴികളെ നോവൽശാഖ ചുററിപ്പടർന്നു വായനക്കാരുടെ രുചിഭേദങ്ങളെ അവസരോചിതമായി സംതൃപ്തമാക്കാൻ സഹായിച്ചു എന്നതാണ് നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനും കാരണഭൂതമാക്കിയ സംഗതികൾ.

കഥാശ്രവണാസക്തി മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ മൗലികമായസ്വഭാവമാണ്. ഇത് നാടകത്തിലൂടെയാണ് അന്നത്തെ വായനക്കാർ തൃപ്തമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വ്യാവസായിക വിപ്ലവത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ എലിസബത്തു രാജ്ഞിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നാടകശാലകളൊക്കെയും പൂട്ടിയിടേണ്ടിവന്നു. കഥകൾ ആസ്വദിക്കാനുള്ള അടങ്ങാത്ത മോഹം അപ്പോഴും ജാഗരൂകമായി തന്നെ നിലനിന്നുപോന്നു. തന്മൂലം നാടകത്തിന്റെ കാലശേഷം ജനങ്ങൾക്ക മറെറാരു പുതിയ ശാഖ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അങ്ങനെ നാടകം എരിഞ്ഞടങ്ങിയ ചിതയിൽനിന്നും നോവലിന്റെ കൈത്തിരി കൊളുത്തപ്പെട്ടു.

സാഹിത്യം ഒരു കലയാണ്. ധ്വനിയാണ് അതിന്റെ അന്തർധാര. ശിലയ്ക്കും ചായത്തിനും നാദത്തിനും പകരം ഭാഷ ഉപാധിയായിട്ടുള്ള കലയാണ് സാഹിത്യം. അമൂർത്തമായ ഒരാശയക്കൊഴുപ്പ് സമൂർത്തമായരൂപം പകരുകയാണ് നോവൽ.

ഇതിൽ സാഹിത്യകാരന്റെ കൈമുതൽ പ്രതിഭയായിരിക്കണം. ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവിനെ ശരിക്കും വിനിയോഗിക്കണം എന്നേയുള്ളൂ. പോരാ, ആർജിതാനുഭവംവേണം അതിനു വെള്ളവും വെളിച്ചവും പകരാൻ. കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകത അതിനു വളം ചേർക്കും. നോവൽക്കർത്താവിനും നാടകസ്രഷ്ടാവിനും ഭിന്നരൂപാത്മകമായ സിദ്ധിയാണാവശ്യം. കാരണം രണ്ടിന്റെയും വ്യത്യസ്തതതന്നെ.

നോവൽ എന്നാൽ– ശ്രീ എം. പി. പോളിന്റെ നിഗമനത്തിൽ– "മനുഷ്യരുടെ വികാരവിചാരാദികളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും സംഭവ്യവുമായ ഒരിതിവൃത്തത്തെ ആഖ്യാനംചെയ്തു കാവ്യാനുഭൂതി ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യഗ്രന്ഥമാണ്." എന്നാൽ ഇതിവൃത്തം സംഭവ്യം എന്നു പറയുമ്പോഴും അതിന് അല്പം വ്യാപകമായ അർത്ഥംകൂടിയുണ്ടെന്നുള്ളത് വിസ്മരിക്കരുത്.

നോവലിന് പ്രധാനമായി അഞ്ചു ഘടകങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതിനെ പഞ്ചസന്ധി അഥവാ പഞ്ചഘടകങ്ങളും എന്നാണ് പറയുക. കഥാപാത്രത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തി, അവർക്ക് കഥയിലുള്ള സ്ഥാനം വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് ആമുഖം എന്നു പേർ. പ്രധാന കഥാപാത്രത്തിന് ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നറിയാനുള്ള തൃഷ്ണ വായനക്കാരെ അടിനിവേശം കൊള്ളിക്കുന്ന അവസരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതാണ് ഉദ്വേഗഘടകം. നോവലിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പരിണാമമാണ് പ്രതീക്ഷാഘടകം. എങ്ങനെ കഥ നിർവ്വഹിക്കുന്നു എന്നുള്ള ജിജ്ഞാസ ഏറിവരുന്നഘട്ടത്തെ വിമോചനഘടകം എന്നു പറയുന്നു. അവസാനത്തിനു നിർവ്വഹണം എന്നു പേർ.

മലയാളത്തിലും നോവലുകളുടെ വളർച്ച വേഗത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷിലെപ്പോലെ അതിവേഗം ഈ പ്ര

M. J. Jose
II P. D. C.

ഇൻഡ്യൻ ഹോക്കിവേദി അധഃപതനത്തിലേക്കോ?

1960-ൽ റോം ഒളിമ്പിക്സിൽ വച്ച് ഇൻഡ്യയുടെ ഹോക്കി മേധാവിത്വം ആദ്യമായി ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഒരു കാലത്ത് ഹോക്കിയുടെ സർവ്വാധിപതിയായിരുന്ന ഇന്ത്യക്ക് കുറെ വർഷങ്ങളായി വിജയ കഥകളും വെറും സ്മരണകളും മാത്രമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. 1964-ൽ ചരൺജിത് സിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ടോക്കിയോയിൽ വെച്ച് വരിച്ച ഒരു വിജയം ഇന്ത്യ ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നൊക്കെ കനത്ത എതിരാളികളായിരുന്ന പാക്കിസ്ഥാൻ കഴിഞ്ഞ ആറു വർഷങ്ങളിലായി ഏറ്റുമുട്ടിയ എല്ലാ മത്സരങ്ങളിലും ഇന്ത്യയെ മുട്ടുകുത്തിച്ചു. 1971 ഒക്ടോബറിൽ നടന്ന ലോകകപ്പ് ടൂർണ്ണമെന്റിൽ ബാഴ്സിലോണിയയിൽ വെച്ച് ഇന്ത്യയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയതോടെ പാക്കിസ്ഥാൻ വിജയത്തിൽ ഒരു ഹാട്രിക് കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതോടെ സ്വന്തം ഗയിം എന്നു പറഞ്ഞ് അടക്കിഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മേധാവിത്വം മെല്ലെ പാക്കിസ്ഥാന്റെ കൈകളിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഒളിംബിക്സ് ഗയിംസിനോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന ടൂർണ്ണമെന്റാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഹോക്കിമേള. 1928-ൽ നടന്ന ആംസ്റ്റർഡാം ഒളിംബിക്സ് മുതൽ ഇന്ത്യ ടീമിനെ അയച്ചുവരുന്നു. അന്നുമുതൽ പരാജയം എന്തെന്നറിയാതെ 1960 വരെ ഇന്ത്യ ലോക ഹോക്കിയെ അടക്കി വാണു. ജയപാൽ സിംഗിന്റെ (ബംഗാൾ) നേതൃത്വത്തിൽ ആംസ്റ്റർഡാമിലെത്തിയ ഇന്ത്യൻ ടീം എതി

സ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ വളർന്നില്ല എന്നു വേണം പറയുവാൻ.

മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായുണ്ടായ നോവൽ അപ്പു നെടുങ്ങാടിയുടെ "കുന്ദലത"യാകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ലക്ഷണയുക്തമായ ആദ്യത്തെ നോവൽ ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോന്റെ ''ഇന്ദുലേഖ''യാകുന്നു. ഇന്ദുലേഖയോടു കൂടി നോവൽശാഖ കൂടുതൽ ശക്തിയാർജിച്ചു. ഇതിനുകാരണം അന്നുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന കഥാകന്മാരുടെ ഇതൃപ്പശീട്ട് മിക്കവാറും പുരാണകഥകൾ മാത്രമായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ചന്തുമേനോനാകട്ടെ ഒരു സാമുദായിക, ചരിത്രകഥയെ ആസ്പദമാക്കിയായിരുന്നു നോവൽ നിർമ്മിച്ചത്. ഒററവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ കഥയെഴുത്തിലും കഥ പറയുന്ന രീതിയിലും തികച്ചും പുതുമ സൃഷ്ടിക്കാൻ ചന്തുമേനോനു കഴിഞ്ഞു.

ആദ്യമാദ്യം വെറും സരസസംപുഷ്ടമായ സാഹിത്യകല മാത്രമായിരുന്നു നോവൽ. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്തു് സമുദായ പരിഷ്കരണം, ദേശീയ ഊർജ്ജ മുതലായവയെ ഉണർത്തിവിടാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി ഉപകരിച്ചു നോവൽ.

ചന്തുമേനോൻ ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ സി. വി. രാമൻപിള്ള മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, ധർമ്മരാജാ, പ്രേമാമൃതം, രാമരാജബഹദൂർ എന്നീ നോവലുകളും കൈരളിക്കു കാഴ്ചവച്ചു.

ദേശീയാവശ്യങ്ങൾ, സമുദായ പരിഷ്കരണം, സാമൂഹിക പരിവർത്തനം ഇങ്ങനെ പല പ്രശ്നങ്ങളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് നോവൽ വളരെവേഗം തഴച്ചുവളർന്നു. തകഴി, പൊററക്കാട്ട്, വി. കെ. എൻ. അയ്യനേത്തു്, പാറപ്പുറം, കാക്കനാടൻ, മുട്ടത്തുവർക്കി, കേശവദേവ് തുടങ്ങി അനേകം സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കരസ്പർശമേററ് നമ്മുടെ നോവൽപ്രസ്ഥാനം അനുദിനം വികസ്വരമാവുകയാണ്.

കാലം അനന്തമാണ്. ശാസ്ത്രീയമായുള്ള പല പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും അറിവുകളും ജീവിതത്തിൽ അനുനിമിഷം പരിണാമം വരുത്തിവരികയാണ്. ചലനാത്മകമായ ജീവിതത്തെപ്പോലെതന്നെ സാഹിത്യകലയും അനുദിനം വളർന്നു പുഷ്ടിപ്പെടുകയാണ്. മാനവരാശിയുടെ സങ്കീർണ്ണാനുഭവത്തോടു കൂടിയ ജീവിതത്തെ അവസരോചിതമായി ആനന്ദസാഗരത്തിലാറാടിക്കത്തക്കവിധം പല കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെയും ദർശിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കലാകാരന്റെ മാർദ്ദവമേറിയ കയ്യിൽ നോവൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പതിനാറുകാരിയാണ്. ക്ലാസ്സിക്ക് പ്രവാചകന്മാരുടെ കയ്യിൽ നോവൽ ഒരു പടു വൃദ്ധയായിരിക്കും.

നോവൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കലാകാരന്റെ കരവിരുതും വായനക്കാരുടെ ഉല്പതിഷ്ണുത്വവും ആണ് അതിന്റെ ഭാവിയെ നിലനിറുത്തുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ആസ്വാദ്യകലയെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയോ മതത്തിന്റെയോ പ്രചരണോപാധിയായി വിനിയോഗിച്ചാൽ അതിന്റെ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കാൻ അധികം നാൾ വേണ്ടി വരില്ല.

കളിക്കാരെ ഇന്ത്യൻ തറപറ്റിച്ചു. ഒരൊററ ഗോൾ പോലും തിരിച്ചു വാങ്ങാതെ 29 ഗോളുകൾ സ്കോർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

1932-ൽ ലോസ് ആഞ്ചൽസിൽ വെച്ചും, 36-ൽ ബെർലിനിൽ വെച്ചും, 42-ൽ ലണ്ടനിൽ വെച്ചും, 52-ൽ ഹെൽസിങ്കിയിൽ വെച്ചും, 56-ൽ മെൽബോണിൽ വെച്ചും ഇന്ത്യ വിജയം ആഘോഷിച്ചു. 36-ലെ ബർലിൻ ഒളിംബിക്സ് ഏററവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ലോക ഹോക്കി മാന്ത്രികനെന്നറിയപ്പെടുന്ന ധ്യാൻചന്ദിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കോർട്ടിലിറങ്ങിയ ടീം അഞ്ചു മത്സരങ്ങളിലായി 29 ഗോളുകൾ സ്കോർ ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

1960– റോം ഒളിംബിക്സിൽ വെച്ച് ഇന്ത്യയുടെ മേധാവിത്വം ആദ്യമായി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യ ലബ്ധിക്കു ശേഷം കരുത്തരായി റോമിലെത്തിയ പാക്കിസ്ഥാൻ, ആസ്ട്രേലിയ, ബ്രിട്ടൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളെ വളരെ ചെറിയ മാർജിനിൽ (ഓരോ ഗോൾ) പുറത്താക്കിക്കൊണ്ട് ഫൈനലിലെത്തിയ ഇന്ത്യയെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് (1–0) ആദ്യമായി സ്വർണ്ണമെഡൽ കരസ്ഥമാക്കി. "നമ്മുടെ കളിക്കാർ മികച്ച നിലവാരം പുലർത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഭാഗ്യദേവത നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചില്ല". ക്യാപ്റ്റൻ ക്ലോഡിയസ്സ് പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണിവ.

64-ൽ ഇന്ത്യ പാക്കിസ്ഥാനോട് പകരം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. ചരൺജിത് സിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ടോക്കിയോയിലെത്തിയ ഇന്ത്യൻ ടീം പാക്കിസ്ഥാനെ കെട്ടുകെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർണ്ണമെഡലിനർഹരായി. 66-ൽ നടന്ന ഏഷ്യൻ ഗെയിംസിലും ഇന്ത്യ പാക്കിസ്ഥാനെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ 60-ൽ ഏററ പരാജയത്തിന് കനത്ത തിരിച്ചടി നൽകിക്കൊണ്ട് ഒരു തിരിച്ചുവരവിന് ശ്രമിക്കയായിരുന്നു ഇന്ത്യ.

എന്നാൽ 68-ൽ ഇന്ത്യയ്ക്ക് സ്വന്തം അഭിമാനം പോലും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയാതെ പോയി. പ്രിഥിപാൽ സിംഗ്, ഗുർബക്സ് സിംഗ് (ജോയിന്റ് ക്യാപ്റ്റന്മാർ) എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മെക്സിക്കോയിലെത്തിയ ഇന്ത്യൻ ടീം പ്രഥമ മത്സരത്തിൽ തന്നെ ന്യൂസിലണ്ടിനോട് പരാജയപ്പെട്ടു (1–2). എന്നാൽ അടുത്ത മത്സരങ്ങളിലെല്ലാം വിജയിച്ചു കൊണ്ട് ഗ്രൂപ്പിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടുകയുണ്ടായി. എതിർ ഗ്രൂപ്പിലെ രണ്ടാം സ്ഥാനക്കാരായ ഓസ്ട്രേലിയയുമായിട്ടേററുമുട്ടി പരാജയപ്പെട്ടതോടെ, ഇന്ത്യ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി മൂന്നാം സ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടി കളിച്ചു. നേരത്തെ ഗ്രൂപ്പ് മത്സരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ ടീമിൽ നിന്നു പരാജയം നേരിട്ട പശ്ചിമ ജർമ്മനി ലൂസേഴ്സ് ഫൈനലിലും ഇന്ത്യയുടെ മുന്നിൽ തലകുനിച്ചു.

1970-ൽ നടന്ന ഏഷ്യൻ ഗെയിംസിലും ഇന്ത്യ പരാജയപ്പെട്ടു. ഹർബീന്ദർ സിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഏഷ്യൻ ഗെയിംസിനെത്തിയ ഇന്ത്യയെ, ഖാലിദ് അഹമ്മദിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പാക്കിസ്ഥാൻ പരാജയപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ പകരം ചോദിക്കുവാൻ ലഭിച്ച ഒരു സുവർണ്ണാവസരം ഇന്ത്യ പാഴാക്കി.

1971-ൽ ബാഴ്സിലോണിയായിൽ വെച്ചു നടന്ന ലോകകപ്പ് ടൂർണ്ണമെന്റിലും ഇന്ത്യ പരാജയപ്പെട്ടു. ടൂർണ്ണമെന്റിലേക്ക് ട്രോഫി സംഭാവന ചെയ്ത പാക്കിസ്ഥാൻ

Dramatic Club

Music Club

Oratory Club

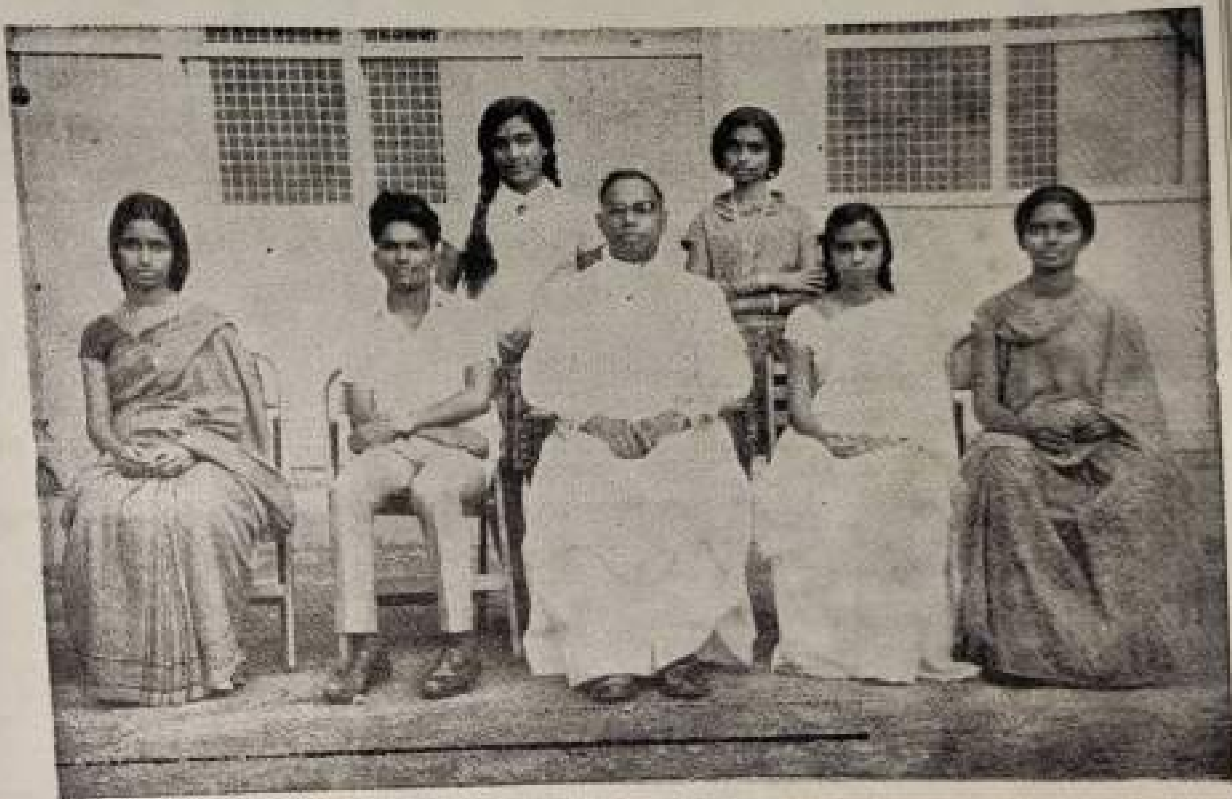

Dance Club

Joseph Parampan &
T. Joseph
II Prize in "Dr. Joseph Attipetty Memorial Trophy Debating Competition", 1971 – 72

തന്നെ അയ്യ ഫാമഫോറിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അജിത്പാൽ സിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ലോകകപ്പിനെത്തിയ ഇന്ത്യൻ ടീം 'എ' ഗ്രൂപ്പിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തെത്തി. 'ബി' ഗ്രൂപ്പിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തെത്തിയത് സ്പെയിനാണ്. ഭാഗ്യം കൊണ്ടുമാത്രം രണ്ടാം സ്ഥാനം ലഭിച്ച പാകിസ്ഥാൻ സെമിയിൽ ഇന്ത്യയെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഫൈനലിലെത്തി. സ്പെയിനിന്റെ മേൽ വിജയം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ 'സ്വന്തം' ട്രോഫിയും കൈയ്യിലാക്കി. ഇന്ത്യക്ക് മൂന്നാം സ്ഥാനം മാത്രം ലഭിച്ചു.

പാക്കിസ്ഥാനമായിട്ടേറ്റുമുട്ടിയപ്പോഴും ഇന്ത്യ ആദ്യം മുന്നിട്ടു നിന്നെങ്കിലും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. അന്താരാഷ്ട്ര മത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തുള്ള പരിചയക്കുറവുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യ പരാജയപ്പെട്ടതെന്നാണ് ക്യാപ്റ്റൻ അജിത്പാൽ പ്രസ്താവിച്ചത്.

അടുത്തു വരുന്ന മ്യൂനിച്ച് ഒളിംപിക്സ് ഈ പരാജയങ്ങൾക്ക് പകരം ചോദിക്കുവാനുള്ള ഒരു സുവർണ്ണാവസരമാണ്. വെറും മാസങ്ങൾമാത്രം ബാക്കി നിൽക്കെ ടീം സെലക്ഷൻ പോലും നടന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ഖേദകരമാണ്. എങ്കിലും മ്യൂനിച്ചിൽ വെന്നിക്കൊടി പാറിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.

ഏറ്റവും മധുരമായ ഗാനം ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ ചിന്തയെ അവലംബിച്ചു രചിച്ചതാണ്.

—ഷെല്ലി

ജീവിതം അനേകം പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഒരു പൂമാലയാണ്.

—ഗാന്ധിജി

ഏററവും ചെറിയ പക്ഷി— 'തേൻകുരുവി പക്ഷി'

ഏററവും കൂടുതൽ ആയുർദൈർഘ്യമുള്ള ജീവി— 'തിമിംഗലം' [500 വർഷം]

പ്രാണിഭക്ഷകളായ സസ്യങ്ങൾ— 1) 'ഡ്രോസിറ' 2) 'ഡയോണിയാ' 3) 'യൂട്രിക്കുലേറിയാ' 4 'നെപൻതസ്'

പറക്കാൻ കഴിവുള്ള ഏക സസ്തനജീവി— 'വവ്വാൽ'

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ കെട്ടിടം— 'ലോക വ്യാപാര കേന്ദ്രം' [ന്യൂയോർക്ക്— 110 നിലയുള്ളതും 1353 അടി ഉയരമുള്ളതുമായ ഇരട്ട ഗോപുരം]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ ഗോപുരം— ഫാർഗോ നഗരത്തിലെ 'K. T. H. I— T. V. നിലയം' [ഉത്തര ഡക്കോട്ടാ— 2063 അടി ഉയരം]

ഏററവും വലിയ കുംഭഗോപുരം— 'ഗോൾ ഗുംബാസ്' [ബിജപ്പൂർ— വ്യാസം 144 അടി]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ ഹോട്ടൽ— 'കിയോ പാളാസ്' [ടോക്കിയോ, ജപ്പാൻ— 170 മീററർ ഉയരം]

ഏററവും വലിയ കൊട്ടാരം— 'വത്തിക്കാൻ' [റോം, ഇററലി]

ഏററവും വലിയ രാജകൊട്ടാരം— 'മാഡ്രിഡിലെ കൊട്ടാരം' [സ്പെയിൻ]

ഏററവും വലിയ തീയേററർ—റേഡിയോ സിററി മ്യൂസിക് ഹോൾ [ന്യൂയോർക്ക്]

ഏററവും വലിയ ക്രൈസ്തവ ദേവാലയം— സെൻറ് പീറേറഴ്സ് ചർച്ച് [റോം, ഇററലി]

ഏററവും വലിയ കലാമ്യൂസിയം—'ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയം' [ലണ്ടൻ]

ഏററവും വലിയ ടെലസ്കോപ്പ്—'മൗണ്ട് പലോമറിൽ' സ്ഥാപിച്ചത് [കാലിഫോർണിയ—137 അടി ഉയരം 137 അടി വ്യാസം]

ഏററവും വലിയ നദി—'ആമസോൺ' [ബ്രസീൽ, തെക്കേ അമേരിക്ക—മിനിററിൽ 118230 ഘനമീററർ ജലം ഒഴുകുന്നു.]

ഏററവും നീളം കൂടിയ നദി—'നൈൽ' [ആഫ്രിക്ക–4145 മൈൽ നീളം]

ഏററവും വലിയ തടാകം—'കാസ്പിയൻ' [റഷ്യ–143550 ച: മൈൽ]

ഏററവും ആഴം കൂടിയ തടാകം—'ബൈക്കൽ [റഷ്യ]

ഏററവും വലിയ ശുദ്ധജല തടാകം—'സുപ്പീരിയർ' [വടക്കേ അമേരിക്ക]

ഏററവും ഉയരത്തിലുള്ള വലിയ തടാകം—'ററിററിക്കാക്കാ' [തെക്കേ അമേരിക്ക—12506 അടി ഉയരത്തിൽ]

ഏററവും വലിയ ജലപ്രവാഹം—'ഗായിറ' ജലപാതം [ബ്രസീലിനും പരഗ്വേയ്ക്കും ഇടയിൽ]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ വെള്ളച്ചാട്ടം— 'ഏയിഞ്ചൽ' [വെനിസ്വല—3212 അടി ഉയരം]

ഏററവും വലിയ വെള്ളച്ചാട്ടം—'നയാഗ്രാ [കാനഡ]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ അണക്കെട്ട്— 'ഇൻഗുരി' [റഷ്യ]

ഏററവും വലിയ അണക്കെട്ട്—'അസ്വാൻ' [നൈൽനദി, ആഫ്രിക്ക — 15493 കോടി ഘനമീററർ]

ഏററവും നീളം കൂടിയ അണക്കെട്ട്—'ഹിരാക്കുഡ്' [ഇൻഡ്യാ—158 മൈൽ നീളം]

Josic Xavier
P. D. C.

'വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും'

ഏറ്റവും വലിയ പ്രേമലേഖനം— 'അര ബല്ലാ വാഗൽ ടെമ്പിൾടൺ' എന്ന കാമുകിക്ക ലഭിച്ചതു്. [410000 വാക്കുകൾ—പ്രസ്തുത കാമുകിക്കു് എഴുത്തും വായനയും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പ്രേമലേഖനം ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു]

ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രേമലേഖനമെഴുതിയതു്— 'ജൂലിയററ് ഡ്രൂവെ' എന്ന നടി. [15000 കത്തുകൾ—എല്ലാ ദിവസവും കാണുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന 'വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ' എന്ന കാമുകനുവേണ്ടി]

സ്വന്തം രക്തംകൊണ്ടു പ്രേമലേഖനമെഴുതിയതു്— 'ഹഷാഹികക്കോ' എന്ന ജപ്പാൻ കാരൻ. [കവിത രൂപേണ 2000 വാക്കുകളിൽ ഒരു വർഷം കൊണ്ടു എഴുതി തീർത്തു.]

വേശ്യകൾ മാത്രമുള്ള ഗ്രാമം— പത്താരി [മധ്യപ്രദേശ്-ഗ്രാമത്തിലാകെ 407 പേരാണുള്ളതു്. അവരിൽ സ്ത്രീകളുടെ വേശ്യാവൃത്തിമൂലമുള്ള വരുമാനമാണു് ആ ഗ്രാമീണരുടെ ഏക ജീവിതമാർഗ്ഗം.]

ആണ്ടിലൊരിക്കൽ ലിംഗപരിണാമം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവി— 'ഓയിസ്റ്റർ' എന്ന ചിപ്പി.

കുളമ്പുള്ള മൃഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ബുദ്ധിയുള്ളതു്— 'പന്നി'

നട്ടെല്ലുള്ള ഏറ്റവും ചെറിയ ജീവി— 'പിഗ്മി ഗോബി' [8 മില്ലീമീറ്റർ നീളം]

മരം കയറുന്ന മത്സ്യം— 'ക്ലൈമിംഗ് പെർച്ച്' [ഈസ്റ്റ് ഇൻഡീസിൽ കാണപ്പെടുന്നു]

വാലിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുള്ള മത്സ്യം— 'ഇലക്ട്രോ ഏൽ'

ഏറ്റവും ചെറിയ മത്സ്യം— 'പിഗ്മി ഗോബി' [8 മില്ലീമീറ്റർ നീളം]

പ്രസവിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങൾ— 1) 'ഗപ്പി' 2) 'ഹെറററാൻഡ്രിയ' 3) 'ഫോർമോസ'

ഏറ്റവും വലിയ പക്ഷി— 'ഒട്ടകപക്ഷി' [300 റാത്തൽ ഭാരം]

ഏററവും നീളം കൂടിയ തൂക്കുപാലം — 'വെറസാനോ-നാരോസ്' [ന്യൂയോർക്ക് — 4260 അടി നീളം]

ഏററവും വലിയ ന്യൂക്ലിയർ കപ്പൽ — 'ഓട്ടോഹാൻ' [ജർമ്മനി]

ഏററവും വലിയ അണുഭേദിനി — 'ആൾട്ടർനേറ്റിംഗ് ഗ്രേഡിയന്റ് പ്രോട്ടോൺ സിൻക്രോട്രോൺ' [അമേരിക്ക]

ഏററവും കൂടുതൽ ഭാരം കയററാവുന്ന കപ്പൽ — ക്വീൻ എലിസബെത്ത് [ബ്രിട്ടൺ]

ആദ്യത്തെ അണുക അന്തർവാഹിനി — 'യു. എസ്സ്. എസ്സ്. നോട്ടിലസ്' [അമേരിക്ക — 1954-ൽ]

ഉത്തരധ്രുവ പ്രദേശം മറികടന്നു സഞ്ചരിച്ച ആദ്യത്തെ കപ്പൽ — 'യു. എസ്സ്. എസ്സ്. നോട്ടിലസ്' [അമേരിക്ക — 1958 ആഗസ്റ്റ് 3]

ആദ്യത്തെ സാഹിത്യഭാഷ — 'സുമേരിയൻ' [ബി. സി. 3100]

ആദ്യം ലോകം ചുററിയ കപ്പൽ — 'വിക്ടോറിയ' [സ്പെയിൻ-A. D. 1519-ൽ മഗല്ലന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ അഗ്നിപർവ്വതം — 'ചിംബൊറാഡോ' [തെക്കേ അമേരിക്ക — 6267 മീററർ ഉയരം]

ഏററവും വലിയ അഗ്നിപർവ്വതം — 'മോണാലോവ' [ഹാവായ് — 13760 അടി ഉയരം]

ഏററവും നീളം കൂടിയ റയിൽപ്പാത — 'ട്രാൻസ് സൈബീരിയൻ' [റഷ്യ — 7000 കി. മീ.]

ഏററവും വലിയ റയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ — 'ഗ്രാൻഡ് ജനറൽ ടേർമിനൽ' [ന്യൂയോർക്ക് — 47 പ്ലാററ്ഫോം]

ഏററവും വേഗതയുള്ള തീവണ്ടി — 'ഹിക്കാരി' [ജപ്പാൻ — മണിക്കൂറിൽ 106.5 മൈൽ]

ഏററവും വലിയ ധാന്യ കച്ചവടകേന്ദ്രം — 'വിനിപ്പെഗ്' (കാനഡ)

ഏററവും വലിയ സിനിമാ കേന്ദ്രം — 'ഹോളിവുഡ്' [ലോസ് ഏൻജലസ്, വടക്കേ അമേരിക്ക]

ഏററവും വലിയ ഉരുക്ക വ്യവസായ കേന്ദ്രം — 'പിററ്സ്ബർഗ്ഗ്' [വടക്കേ അമേരിക്ക]

ഏററവും വലിയ നൈട്രേററ് ശേഖരങ്ങളുടെ നാട് — 'ചിലി' [തെക്കേ അമേരിക്ക]

ഏററവും ചെറിയ പട്ടണം — 'റോം' [ഇററലി]

ഏററവും വലിയ നഗരം — 'ടോക്കിയോ' [ജപ്പാൻ]

ഏററവും ചൂട കൂടിയ നഗരം — 'അവാസി' [ഇറാൻ — 125.6° F. H.

ഏററവും കൂടുതൽ ചൂട അനുഭവപ്പെട്ട സ്ഥലം — 'സാൻലൂയി' [മെക്സിക്കോ — 1364° F. H. 1933 ആഗസ്റ്റ് 11-ാം തീയതി]

ഏററവും കൂടുതൽ തണുപ്പ് അനുഭവപ്പെട്ട സ്ഥലം — 'വൊസ്റ്റോക്' [അൻറാർട്ടിക്ക — പൂജ്യത്തിനു താഴെ 126.9° F. H. 1960 ആഗസ്റ്റ് 24-ാം തീയതി]

ഏററവും കൂടുതൽ മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന രാജ്യം — 'അമേരിക്ക' [പ്രതിവർഷം 10800000]

ഏററവും കൂടുതൽ പ്രതിവർഷ വരുമാനമുള്ള രാജ്യം 'നവ്റു' [8 ച. മൈൽ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഈ ദ്വീപ് 1968-ൽ

മരീനാ
നഴ്സിംഗ്ഹോം
&
ഡന്റൽ ക്ലിനിക്ക്

Dr. M. C. Kuruvilla D.H.M.

Dr. Molly Kuruvilla B.D.S.

ഏ-വൺ
ലേഡീസ് സ്റ്റോർ

കരിശുപള്ളിക്കവല, പാലാ

മേക്കപ്പ് സാധനങ്ങൾ, സ്റ്റഡുകൾ, റോൾഡ്ഗോൾഡ് ആഭരണങ്ങൾ, പ്രസന്റേഷൻ സെറ്റുകൾ, ലേഡീസ് ബാഗുകൾ— മുതലായവ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക

SASITEX

* TEXTILE DEALERS
* EXPERT TAILORS

Dry Cleaners

AND DYERS

KURAVILANGAD

GEO JOE BROTHERS

K. K. ROAD, KOTTAYAM

ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി

നിങ്ങളുടെ എല്ലാവിധ

സൂട്ടുകളും

കൃത്യസമയത്തു്

ഏറ്റവും മനോഹരമായി

ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നു

ഇതാണു് ഞങ്ങളുടെ

വിജയരഹസ്യം!!

Prop: GEORGE JOSEPH

MASTER TAILOR

സ്വതന്ത്ര റിപ്പബ്ലിക്കായി. ഫോസ്ഫേററ് കയററുമതി ചെയ്യുന്നു. ഒരാളുടെ പ്രതിവർഷവരുമാനം മുപ്പതിനായിരത്തിലധികം രൂപായാണ്.]

ഏററവുമധികം മഴപെയ്യുന്ന സ്ഥലം—'ചിറാപ്പുഞ്ചി' [ആസ്സാം, ഇന്ത്യ]

ഏററവും താണ സ്ഥലം—'ഭാലു' ചാവുകടൽത്തീരം [1286 അടി സമുദ്രനിരപ്പിനു താഴെ.]

സമുദ്രത്തിൽ ഏററവും ആഴം കൂടിയ സ്ഥാനം—'മരിയാനാട്രഞ്ച്' [ഫിലിപ്പൈൻ ദ്വീപുകൾക്കു സമീപം—36198 അടി ആഴം]

ഏററവും ഉയരം കൂടിയ പീഠഭൂമി—'പാമിർ' [ടിബററ്]

ഏററവും വലിയ നാഷ്ണൽ പാർക്ക്—'യെല്ലോ സ്റ്റോൺ' നാഷണൽ പാർക്ക് [അമേരിക്ക—3458 ച: മൈൽ]

ഏററവും വലിയ വജ്റം—'കല്ലിനാൻ' [3106½ കാരട്ട്]

ഏററവും വലിയ മുത്ത്—'ബെറെസ്ഫോർഡ്ഹോം' [1820 ഗ്രെയിൻ ഭാരം]

ഏററവും വലിയ ഗ്രന്ഥം—'ലോസ് എയിഞ്ചൽസിൽ' അച്ചടിച്ച ഒരു ബൈബിൾ [49½ ഇഞ്ചു നീളം, 33½ ഇഞ്ചുവീതി, 8043 പേജ്, അര ടൺ ഭാരം]

ഏററവും ചെറിയ പുസ്തകം—'പുരാതന ജപ്പാൻ കവിതകളുടെ സമാഹാരം' [ടോക്കിയോവിലെ ജപ്പാനീസ് പ്രിൻറിംഗ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്—24 പേജ് മാത്രമുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ അളവ് 4 × 2. 8 × 1 മില്ലീമീററാണ്. തൂക്കം ഒരു ഗ്രാമിൽ കുറവും]

ഏററവും കൂടുതൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകം—'ബൈബിൾ'

ഏററവും ആദ്യം അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകം—'ബൈബിൾ'

ഏററവും പ്രചാരം കൂടിയ മാസിക—'റീഡേഴ്സ് ഡൈജസ്റ്റ്' [മാസം തോറും 2 കോടി പ്രതികൾ വിററഴിയുന്നു]

ഏററവും കൂടുതൽ അനുയായികളുള്ള മതം—'ക്രിസ്തുമതം' [924274000 ജനങ്ങൾ]

അപസർപ്പകകഥകളുടെ ഉപജ്ഞാതാവ്—'എഡ്ഗർ അല്ലെൻ പോ' [അമേരിക്ക 1809—1849]

ആധുനിക റോക്കററ് ശാസ്ത്രത്തിൻെറ പിതാവ്—'റോബർട്ട് എച്ച്. ഗോഡാർഡ്' [മസ്സാച്ചുസെററ്സ് 1882—1945]

പ്രഥമ ബഹിരാകാശനീഗ്രോ—'എഡ്വേർഡ് ഡ്വൈററ്' [അമേരിക്ക]

ഏററവും പ്രസിദ്ധ ചിത്രകാരൻ—'പിക്കാസോ'

ആദ്യം ദക്ഷിണധ്രുവത്തിൽ എത്തിയതു്—'റോവൾഡ് അമണ്ഡ്സൺ' [1911 ഡിസംബർ 14-ാം തീയതി]

ആദ്യം ഉത്തരധ്രുവത്തിൽ എത്തിയതു്—'റോബർട്ട് ഇ. പിയറി' [1909 ഏപ്രിൽ 16-ാം തീയതി]

ആദ്യം പോസ്റ്റൽ സർവ്വീസ് ആരംഭിച്ചതു്—'സൈറസ് ചക്രവർത്തി' [പേർഷ്യ]

ആദ്യം കൈലേസ് ഉപയോഗിച്ചതു്—'റിച്ചാർഡ് രണ്ടാമൻ' [ഇംഗ്ലണ്ട്]

തനിക്കു തന്നെ വധശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന വിധി പത്രത്തിൽ ഒപ്പു വച്ച രാജാവ്—'തിയോഡിഷ്യസ് രണ്ടാമൻ' എന്ന റോമൻ ചക്രവർത്തി. ["തിയോഡിഷ്യസ് രണ്ടാമനു വധശിക്ഷ നൽകാൻ ഉത്തരവിടുന്നു" എന്ന പ്രമാണത്തിൽ ചക്രവർത്തി തന്നെ വായിക്കാതെ ഒപ്പു വയ്ക്കുന്നു. പ്രസ്തുത പ്രമാണം രാജാവിൻെറ സഹോദരി 'പാംഷേറിയ' രാജാവിനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴുതി വച്ചതായിരുന്നു. അതിനു ശേഷം രാജാവ് വായിക്കാതെ യാതൊന്നിലും ഒപ്പു വച്ചിട്ടില്ല]

നേരേ നിവർന്നിതകാലിൽ നിൽക്കുന്നവൻ
വേറേകരങ്ങളാം രണ്ടുണ്ടുസ്വതന്ത്രമായ്
ആരിവൻ? മർത്ത്യനെന്നുള്ള പേരുംവഹി-
ച്ചാരെയും കീഴ്പ്പെടുത്തും ബുദ്ധിയുള്ളവൻ
കണ്ടാമഹാശക്തി വിശ്വം ഭരിപ്പതും
തെണ്ടുവാൻതന്നെ യുറച്ചിതാ വാമനൻ
"പാർക്കുവാൻ മൂന്നടി ഭൂമി നൽകേണമേ"
"പാർക്കുകീവിശ്വമെല്ലാമെന്റെ കീഴിലാം
ഇഷ്ടമുള്ളേടമളന്നെടുത്തിട്ടു നീ
തുഷ്ടിയോടേ വാഴ്ക"യെന്നായ് മഹാബലി
ഏകിയനുജ്ഞാകൃതിയവനെയും
ഏകനായ് തന്റെ പ്രജാസഹസ്രങ്ങളിൽ

III

പാർക്കാനനുജ്ഞ ലഭിച്ചപാറത്ഭുതം!
വീർക്കാൻതുടങ്ങിയവന്റെ ശരീരവും
ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, കോടികളായ് മർത്ത്യ-
വംശഗാത്രം വികസിച്ചു ക്ഷണംപ്രതി
ഏറ്റമുയർച്ച പ്രാപിക്കവേയാവസ്ഥ-
മേറ്റുമുട്ടീതന്റെ ദാതാവിനോടുടൻ
മൂന്നു യുഗങ്ങളിൽ, മൂന്നടി വെയ്പ്പുമായ്
ആദ്യം ശിലായുഗം, ലോഹയുഗം പിന്നെ,
മൂന്നാമടിയാമണുയുഗമെത്തവേ
ഊന്നാനിടം തികയുന്നീലവന്നഹോ!
വിശ്വങ്ങളെല്ലാമടക്കിയാവാമനൻ
വിശ്വം നിറഞ്ഞു കാണുന്നിതവനുടൻ
"പോരാസ്ഥല,മിനിയെന്തെ"ന്ന ഭാവമായ്
വീരനാംമർത്ത്യൻ പ്രകൃതിയെ നോക്കവേ
കുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്നിതിന്നവൻ മുമ്പിലാ
വമ്പൻ മഹാബലി, മർത്ത്യനോ തൻപദം
നിർദ്ദയം വെച്ചുശിരസ്സിൽ, പ്രകൃതിയെ
മർദ്ദിച്ചടക്കി വിജയിയായ് നില്പിതാ!

A. M. Nidhiri M.A.

വാമനൻ

I

ആസുരഭാവമിയന്ന മഹാബലി-
യാകും പ്രകൃതിയുഗങ്ങളിലേകനായ്

ഉഗ്രമാം കാററും മഴയുമിടിയുമ-
ത്യുഗ്രമാം ഭൂമീചലനം കടൽക്ഷോഭ-

മിത്തരമുള്ള പ്രതിഭാസമൊത്തുചേ-
ന്നെത്രനാം നിന്നെന്നതാർക്കറിഞ്ഞീടാവൂ?

പൊന്തിവന്നു സസ്യജാലങ്ങളും, മത്സ്യങ്ങളും,
കൂർമ്മങ്ങളും, പിന്നെ നാനാ മൃഗവർഗ്ഗവും

ഭേദമില്ലൊന്നിനോടും പ്രകൃതിയ്ക്കവ-
രേവരും തൻെറ പ്രജകളെന്നെണ്ണിനാൻ

കള്ളമറിവീലവർക്ക്, ചതിയില്ല,
ചൊല്ലുമാറില്ല പൊളിയവരാരുമേ,

ഉള്ളവരില്ലാത്തവരെന്നിതുചേരി
യില്ല, സമൃദ്ധിയാം ഭൂതലമാകവേ

സ്നേഹിച്ചു ജീവികളാമഹാശക്തിയെ
പേടിച്ചിരുന്നു തൻ കോപത്തെയുമവർ.

II

കാണായി പുത്തനാം ജീവിയീഭൂമിയിൽ
കാണായവനിൽ പല വ്യതിയാനങ്ങളും

Induchoodan K.
I D. C.

പതനം

മഞ്ഞിൻെറ വെൺപുകമെല്ലെപ്പടരവേ,
ഭൂവിൽ കരുക്കത്തിമുല്ലകൾ പൂക്കവേ,
വാനിലെക്കൊങ്ങിണിപ്പൂക്കളാം താരകൾ
ഏതോ ലഹരിയിൽ മുങ്ങിനിന്നീടവേ,
കാക്കക്കറുപ്പുള്ള ധൂമലേശങ്ങളും
കാററും പരത്തിയകന്നു തീവണ്ടിയും.
സ്റ്റേഷൻ വരാന്തതൻ മൂലയിലായൊരു
വൃദ്ധൻകിടക്കുന്നു നിദ്രാവിഹീനനായ്.
മസ്തിഷ്കമാകെപ്പടരും മറവിയാൽ
പ്രായവുംകൂടി മറന്നിന്നു വൃദ്ധനും.
കണ്ടിലെക്കൺകളിൽ കന്നിക്കരുപോലെ
കണ്ണുനീർനിന്നു തളംകെട്ടിയുറന്നു.
ബോധം നശ്ശാൻ മടിച്ചതാം നാളുകളിൽ
വൃദ്ധൻ കിനാക്കണ്ടൊരുറ്റമോഹങ്ങളെ.
ഇന്നോ, കഴിമാടമാമോഹമൊക്കെയും,
വൃദ്ധൻ നിരാലംബനായിക്കിടക്കവേ—
പൊട്ടിമുളയ്ക്കുന്നു മൃത്യുവിൻ ചിന്തകൾ,
മുന്നിൽ തമോമയമാകുന്നു ജീവിതം.
ലോകം മറന്നിന്നു വൃദ്ധനെയെങ്കിലും
വൃദ്ധൻെറ ശാശ്വത നിദ്ര വിദൂരമോ?

Shuttle badminton

Ball badminton

TEAMS

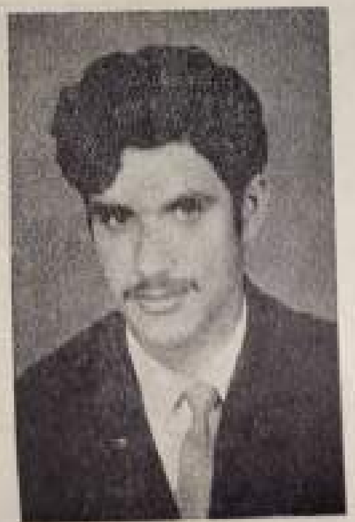

Sunny Lukose
Champion
Senior Division

Basket ball

Paulose A. D.
Champion
Senior Division

OUR TEAMS

Athletics

Volley-ball

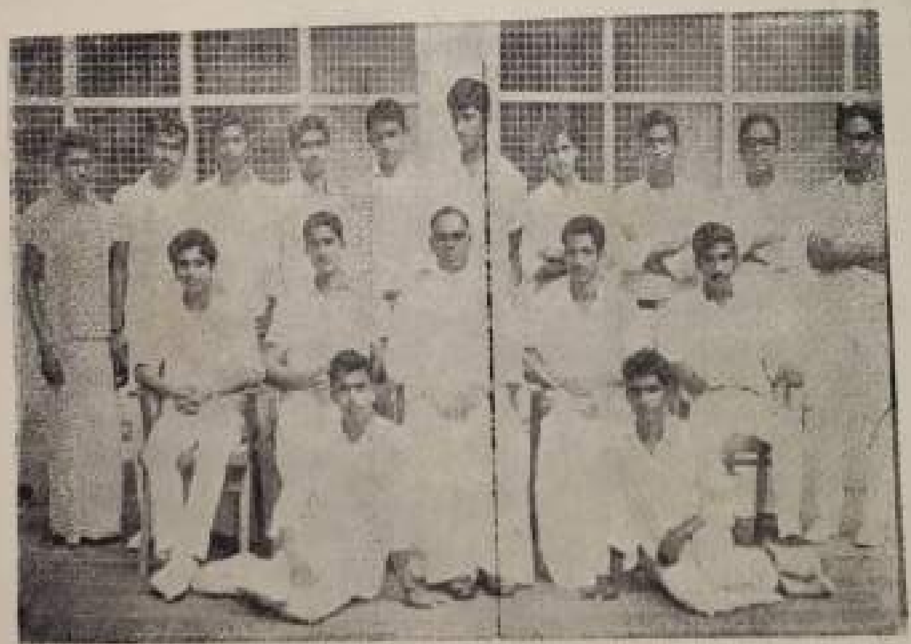

Cricket

Foot-ball

Gopalakrishnan Nair K. S.
I D. C.

രണ്ടുകവിതകൾ

പോയകാലം

നഷ്ടമായ്പ്പോയീ കഷ്ടം! ദിവ്യതം തളംകെട്ടി
നിന്നിതന്നൊരെൻ ബാല്യം—ജീവിതമധുമാസം!
അന്നുഞാൻ ലോകത്തിൻെറ ദീനതയറിയാതെ
ആമോദാൽ പാടിപ്പോയി കളകണ്ഠത്തെപ്പോലെ
അന്നെൻെറ സഹജയാം പുഴതൻ ഗീതം കേട്ടാ–
ലാർത്തു ഞാൻ ചിരിച്ചേനെപനിനീരലരെപ്പോൽ
പൈതലാമെന്നെക്കൊഞ്ചിച്ചീടുവാൻ കിതച്ചെത്തും
പൂതമാം തൈത്തെന്നലന്നെന്നററ കളിത്തോഴൻ.
പൊല്ലുതിരവന്നെന്നെ തഴുകിത്താലോലിച്ചേ
പൂർവ്വവാനിടം വിട്ടന്നയരാറുള്ളന്നും.
സന്ധ്യവന്നണയവേയമ്പിളിമാനത്തെത്തി–
ട്ടന്ധതമാററീട്ടെന്നോടങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ ചൊല്ലും.
ഹന്ത! ഞാൻ ബാല്യത്തിൻെറ
പേടകം പൊട്ടിച്ചിട്ടി–
ന്നെന്തിനു താരുണ്യത്തി–
ന്നാഴിയിൽച്ചാടിവൃഥാ!!

കണ്ണും കഴിനവള്ളത്തുമ്പത്തു നട്ടിട്ട്
വൃദ്ധൻകിടന്നു വിചാരനിമഗ്നനായ്
വൃദ്ധൻ കൊതിപ്പൂ മരിക്കുവാൻ, പിന്നിട്ട
ജീവിതം ചൊൽവൃതരിക്കാതിരിക്കുവാൻ.
(ഈ മോഹമെത്രയോ തുച്ഛം) 'മരിക്കണം'
വൃദ്ധന്റെ ചുണ്ട് പിറുപിറുത്തപ്പോഴും.
മാനവഹൃത്തിന്റെ മോഹങ്ങളെത്രയോ
വസ്തുത്തിലെത്രയോ ഭാവത്തിലെത്തുന്നു.
കാലനൊരിക്കലുമെത്തുകയില്ലയോ
കാലം മറന്നു കിടക്കുമീ വൃദ്ധനായ്!

★

എല്ലാം പ്രതീക്ഷക്കു വിപരീതമായി സംഭവിക്കുമ്പോഴും പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അസാമാന്യ വ്യക്തിയാണ്.

—വിൽകോക്സ്

സദ്ഗുണം അസ്ഥാനത്തു് പ്രകടമാക്കിയാൽ ദുർഗ്ഗുണമായിത്തീരുന്നു.

—ഷേക്സ്പിയർ

പ്രവൃത്തിയും ആഹ്ലാദവും മണിക്കൂറുകളെ ഹ്രസ്വമാക്കുന്നു.

—ഷേക്സ്പിയർ

പ്രതീക്ഷയുള്ളേടത്തേ ഉത്സാഹപൂർണ്ണമായ പരിശ്രമം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

—ജോൺസൺ

സ്നേഹമില്ലാത്ത ജീവിതം മരണമാണ്.

—ഗാന്ധിജി

Janardanan
II D. C.

ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചെങ്കിൽ...!

ഒറ്റക്കിരുന്ന ഞാനിന്നലെ മാദക-
സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തൊരുനേരം.
ഏകയായ്, ലജ്ജാവിലോലയായ് നീയൊരു
ദേവകുമാരിയെപ്പോലെ,
മഞ്ഞിൽകുളിച്ചു കുളിർകോരിനിൽക്കുന്ന-
പൊന്നുഷ:സന്ധ്യയപ്പോലെ,
താരിതൾതോൽക്കും മൃദുലാധരങ്ങളിൽ
ഇളമന്ദഹാസ്സവുമായി
എൻ മനസ്സിന്റെ മണിയറവാതിലിൽ
വന്നു നീ പോയതിൽപിന്നെ
അസ്വസ്ഥമാണെന്റെ ചിന്ത ഏതോചില
അസ്പൃഷ്ടനൊമ്പരംമൂലം.
ഓമനേ! നിന്റെ സമാഗമം കണ്ടുഞാൻ
താനേ മറന്നിരുന്നപ്പോൾ
നിന്റെയാപൂകവിൾത്തട്ടിലൊരു ചുടു-
ചുംബനത്തിന്നായ് കൊതിച്ച്
കണ്ണൊന്നിറുക്കി തുറന്നനേരത്തു നീ
വന്നവഴിയ്ക്കങ്ങുപോയി.
കുറ്റപ്പെടുത്തുകയല്ല; നിനക്കൊരു
തെറ്റും പിണഞ്ഞിരിക്കില്ല.
ദു:ഖഗീതങ്ങളുതിർക്കുമൊരുചെറു-
പുത്തൻ വിപഞ്ചികമാത്രം—
കൈമുതലായിട്ടിരിയ്ക്കുമിവനെ നീ
കണ്ടില്ലയെന്നുനടിയ്ക്കിൽ
തെറ്റല്ലതൊട്ടുമെന്നാലുമിന്നെന്തിനോ
തപ്തമാകുന്നുമൽ ചിന്ത,
തീരുമെനിയ്ക്കെന്റെ ദു:ഖം; ഒന്നൂടെ നീ-
ഉതിരുമാ പുഞ്ചിരിയെങ്കിൽ............

—ശുഭം—

ഹൃദയത്തോട്

മൂർച്ഛയേറീടും ചിന്താമുള്ളുകൾ തറച്ചെന്റെ
മാനസം മുറിഞ്ഞു ഞാൻ മൗനമായിരിക്കുമ്പോൾ
പൂത്തൊരാവനത്തിലെ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളും പൂക്കൾ
പൂതമാം പവനനിൽ പുളകം കൊണ്ടീടുന്നു.
പാകമായ്ക്കിടക്കുന്ന നെൽക്കതിർ കൊയ്തീടുവാൻ
പാടത്തേക്കിറങ്ങുന്ന നാരികൾ സംപ്രീതരായ്.
ദൂരെനിന്നാരോപാടും പ്രേമഗീതികൾ കേട്ടാൽ
ദീനതയവനിയിലാർക്കുമില്ലെന്നേ തോന്നൂ.
എങ്ങുമാനന്ദം മാത്രം,മില്ലഗദ്ഗദം; പിന്നെ
എന്തിനു നീമാത്രമായുഴലുന്നെൻചിത്തമേ
ജീവിതം വെറും സ്വപ്നസമമാണതുകൊണ്ട്
നിൻവിചാരങ്ങളെല്ലാമെത്രയോ നിരർത്ഥങ്ങൾ.

അല്ലലോടെന്നന്നേക്കു
മായിനീവിടചൊല്ലൂ
ആനന്ദദേവത തൻ
മടിയിൽ തലചായ്ക്കൂ!!

പല സങ്കീർണ്ണ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിഹാരം വിനയമാണ്.

—ഹെൽപ്സ്

സൽഗുണസമ്പന്നനായ വ്യക്തിയാണ് ഏറ്റവും ഭാഗ്യവാനായ മനുഷ്യൻ.

വേഡ്സ്വർത്ത്

ജീവിതം ചെറിയ വസ്തുക്കളുടെ വലിയ ഭാണ്ഡമാണ്.

—ഹോറസ്

Unnikrishnan
II D. C.

ഭഗ്നമോഹമോ...? അതോ...?

ചാരുമോഹിനീ നിൻ്റെയോർമ്മതന്നോളങ്ങളിൽ
ചേരുമെൻ ഹൃദയത്തിൻ വേദന പകുത്തുവാൻ
പാരമെൻ്റെയീക്കൊച്ചു തൂലികയാൽ ഞാനെത്ര
നാളുകൾ ശ്രമിച്ചാലും സാദ്ധ്യമാവുമോ, കഷ്ടം!

കരയാൻ കൊതിച്ചു ഞാനിപ്പോഴും കൊതിക്കുന്നു
കരിയുന്നൊരെൻ മോഹവല്ലരി ദർശിക്കുമ്പോൾ
കണ്ണുനീരൊഴുക്കുവാൻ, കരളിൽത്തിങ്ങും ദുഃഖ–
മൊന്നകറ്റുവാനെന്തുചെയ്‌വു ഞാൻ ഹൃദയമേ?

പൗർണ്ണമിച്ചന്ദ്രൻ ചുറ്റും പാലൊളി പ്രഭതൂകി
പുഞ്ചിരിപരത്തുമീ സുന്ദരനിശീഥത്തിൽ
നിന്നെയോർത്തെന്നോമനേ വേദനകൊൾവാൻ മാത്ര–
മെന്തിനീ ഹതാശൻ്റെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നു?

രോമാഞ്ചവർഷംതൂകും തൂവിരൽത്തുമ്പാലന്നെ–
ന്നോമനേ മീട്ടീ നീയെൻരാഗതന്ത്രികൾ മെല്ലെ
മോഹനമാകും സ്വപ്നമൊന്നിനാലന്നെൻപ്രിയ–
മോഹിനീ നിറച്ചു നീയെന്നിലെ തമോലോകം.

ചന്ദനത്തോണിയുള്ളിലെത്തി നീ ഹൃദയത്തിൻ
സുന്ദരകവാടത്തിൻ മുന്നിലാ,യെനിക്കുള്ള
മന്ദഹാസത്തിൻ മുത്തുച്ചിപ്പികൾ സമർപ്പിച്ച
സുന്ദരീ, നിന്നു, നീയ,ന്നെന്തിനെന്നറിഞ്ഞീല

Sunny M. Joseph
I D. C.

ആരുതകർക്കും കാണട്ടെ!

നവഭാരതമണിവീണയിലുതിരും
മധുഗീതങ്ങൾ നാം
വിലോലനാദസരിത്തുകൾ നമ്മൾ
വിമോചിതർ നമ്മൾ!
ഒന്നേ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ
ഒന്നേ നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ
വിശാലമീ നാട്ടുണരണമുയരണ-
മതൊന്നു നമ്മുടെ സങ്കല്പം
മഞ്ഞണിഹിമവൽശൃംഗങ്ങളിൽ നാം
കൊളുത്തിനിർത്തിയ ദീപങ്ങൾ
ജീവശ്വാസം കൊണ്ടേ നമ്മൾ
വെളിച്ചമേകിയ ദീപങ്ങൾ
ഉയർന്നുകത്തും ജ്വാലകൾ നമ്മുടെ
മനസ്സിലെല്ലാം വിരിയുമ്പോൾ
ഏതു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടതു തല്ലി
കെടുത്തുവാനായ് കാണട്ടെ!
എന്റെ മനോഹരഭാരതനാട്ടിൻ
ദീപമണയ്ക്കാനാരുണ്ട്?
എന്റെ മനോഹരനാടിൻ മണിമയ
വീണതകർക്കാനാരുണ്ട്?
പ്രാണൻ നല്കി കാത്തിടമൻപതു
കോടികൾ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം.

നീലവാനിലെക്കൊച്ചു താരമേ, യൊന്നുനാളും
നീയറിഞ്ഞില്ലെൻ നിത്യമൂകമാമാരാധന
നിന്നെയിക്കൈക്കുമ്പിളിലൊതുക്കാൻ കൊതിപ്പൂണ്ടൊ-
രെന്റെ മുഗ്ദ്ധമാം മോഹമെത്ര നിഷ്ഫലം. കഷ്ടം!

ചിന്തയിൽനിന്നെത്തിരഞ്ഞെത്രനാളലഞ്ഞു ഞാ-
നന്തമറ്റൊരാദുഃഖസാഗരതീരത്തിങ്കൽ
കണ്ടു ഞാനൊരു നിഴൽപോലെ നീയിരുളിന്റെ
മണ്ഡപത്തളത്തിങ്കലിരിപ്പൂ നിശ്ചഞ്ചലം!

അന്നുതൊട്ടു നിൻപിൻപേ സർവ്വവും മറന്നു ഞാ-
നെന്തിനോ കൊതിച്ചുകൊണ്ടേകനായലയുന്നു
ഇന്നെനിക്കജ്ഞാതമായ് നിൽക്കയല്ലതിൻസത്യം
നിന്റെ കോവിലിൻ നിത്യം പൂജചെയ്യുവാനത്രേ!

എന്റെ നഗ്നനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ ദർശിക്കുമ്പോൾ
വെണ്ണിലാവൊതുക്കിയ രൂപശില്പത്തെപ്പോലെ
സുന്ദരീ, തമസ്സിന്റെ വീഥിയിൽ നിൽക്കും നീയി-
ന്നെന്തിനായ് മറഞ്ഞുപോയിരുളിൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ?

എങ്കിലും, ദേവീ! നിന്റെരൂപമെൻമനസ്സിങ്ക-
ലെന്നുമുജ്ജ്വലപ്രഭാപൂർണ്ണമായ് പ്രശോഭിക്കും
ഇന്നതുചിന്തിച്ചു ഞാനാശ്വസിക്കുവാൻനോക്കു-
മെന്നതല്ലാതെന്തുണ്ടെൻ ചിതുമ്പും മനസ്സിനായ്?

മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ജനിച്ചു. എന്നാൽ എല്ലായിടത്തും അയാൾ ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

—റൂസ്സോ

Visit!

METAL LAND

KURAVILANGAD

ഈടാർന്ന സ്റ്റെയിൻലസ് സ്റ്റീൽപാത്രങ്ങൾ, ഹാർഡ്‌വെയർ ഗുഡ്സ്, പെയിന്റ്സ്, കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള എല്ലാവിധ നോട്ടുബുക്കുകൾ സ്റ്റേഷനറി സാധനങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

Prop: Mrs. P. K. RAGHAVAN

Phone No. 41

മനുഷ്യൻ മരിക്കുന്നു!

പക്ഷേ ഫോട്ടോകൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു!!

കലാവൈഭവമാർന്ന മേന്മയേറിയ ഫോട്ടോകൾക്ക്

ഒരു വിശ്വസ്ത സ്ഥാപനം!

റോയൽ സ്റ്റുഡിയോ

കുറവിലങ്ങാട്ട്

(വല്യവീട്ടിൽ ജംഗ്ഷൻ)

Manager

Babu K. M
II P. D. C.

ഇരുട്ടിന്റെ സംഗീതം

വീണ്ടും ഞാൻ ആ ടാറിട്ട റോഡിലേക്കു നോക്കി. അവിടെ ഇപ്പോഴും രക്തം വീണുണങ്ങിയ പാടുകൾ ഉണ്ടാവും, ആഷ എന്ന പന്ത്രണ്ടുകാരിയുടെ. ചിലപ്പോൾ കാണില്ലായിരിക്കാം. അതുകഴിഞ്ഞ് എത്രയോ മഴകൾ പെയ്തു. ആ പാടുകളെ വെള്ളത്തുള്ളികൾ കഴുകി കളഞ്ഞിരിക്കും. എന്നാൽ, എന്റെ ഹൃദയത്തിലേററ മുറിവുകളോ? അവ എന്നെങ്കിലും കരിയുമോ?

ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഈവീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ വരാതിരുന്നെങ്കിൽ! അല്ലെങ്കിൽ, ആഷയുമായി ഒരിക്കലും ഞാൻ പരിചയപ്പെടാതിരുന്നെങ്കിൽ! സ്വയം ഇരുട്ടിൽ ജീവിച്ച അവൾ, എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ നെയ്ത്തിരി കൊളുത്താതിരുന്നെങ്കിൽ! എങ്കിൽ എന്റെ മനസ്സ് ഇത്രമാത്രം തപ്തമാവുകയില്ലായിരുന്നു.

റോഡിനിരുവശത്തുമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ വീടുകൾ. പുതിയ വീട്ടിൽ താമസത്തിനെത്തിയപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല, അടുത്ത വീട്ടിൽ അന്ധയായ ഒരു കുട്ടിയുണ്ടെന്ന്. അന്നവൾ തലസ്ഥാന നഗരിയിലെ അന്ധവിദ്യാലയത്തിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. അവധിക്കു വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ, അവൾ അമ്മയുമൊത്തു വന്നു, ഞങ്ങളെ പരിചയപ്പെടാൻ.

കണ്ടപ്പോൾ ദുഃഖം തോന്നി. എത്ര സുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടി. അന്ധയാണെന്നു തോന്നില്ല. ആ നീണ്ട നേത്രങ്ങൾപോലും ചേതോഹരങ്ങളായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവയിൽ കാഴ്ചയുടെ പ്രകാശം മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എത്ര പെട്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ സുഹൃത്തുക്കളായി. അവൾ എന്നെ 'ഏട്ട'നെന്നു വിളിച്ചു.

ആ നീണ്ട വിരലുകൾ കൊണ്ട് അവൾ എന്റെ മുഖം തടവി, "ഏട്ടനെങ്ങിനെയെന്നു നോക്കട്ടെ". എന്റെ മുടിയിൽ നെററിയിൽ കവിളിൽ എല്ലാം. മേൽചുണ്ടിനു മുകളിൽ വളർന്നു തുടങ്ങിയിരുന്ന നനുത്ത രോമങ്ങളിൽ, വിരലുകൾ സ്പർശി

ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള
സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾക്ക്

വടയാററു ജൂവലറി

പാലാ

Ested: 1937

Phone: Shop: 222
Res: 221

ROZARIOS

The makers of fine foods and Catering Specialists Since 1852

Rozarios' Bakery & Hotel

KOTTAYAM.
(Phones: 3519 & 3653)

വീട്ടിൽ പോയിട്ടുണ്ട്". മുററത്തു കാൽ കുത്തുമ്പോഴേ അവരും അറിഞ്ഞുകഴിയും.

"അമ്മേ! ഏട്ടൻ വരുന്നുണ്ടേ" എല്ലാവരുടേയും കാലൊച്ചകൾ അവൾക്കു പ്രത്യേകമറിയാം.

ഓണക്കാലം വന്നു. ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നു ഓണം വരാതിരുന്നെങ്കിൽ! എങ്കിൽ?....

ഓണാവധിക്ക് ഏട്ടനും ഏട്ടത്തിയും അജയനും വീട്ടിൽ വന്നു. എനിക്കു സന്തോഷമായി. ആഷക്കും.

ആഷ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. "ഓണക്കോടി അവൾക്ക് ചുവന്ന പൂക്കളുള്ള സ്കേർട്ടും ബ്ലൗസുമായിരിക്കണമെന്ന് അമ്മയോടും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന്, ഞാനും ചുവന്ന ഷർട്ടിടണമെന്ന്".

ആഷക്കു അജയനെ വളരെഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അവനെ എടുക്കുവാനും മററും ഏട്ടത്തിയമ്മ സമ്മതിച്ചില്ല. ആഷയുടെ കഴിവിൽ ഏട്ടത്തിയമ്മയ്ക്കു സമ്മതം പോരാ.

അല്ലെങ്കിലും ഏട്ടത്തിയമ്മയ്ക്കു ആഷയെ ഇഷ്ടമായില്ല എന്നുതോന്നി. അവരുടെ മനസ്സിൽ ഇരുട്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അമ്മയോടുപറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു,

"ആ പെണ്ണെന്തിനാ സുധീറിനോട് ഇത്ര വിളയുന്നതു്? എനിക്കു പിടിക്കുന്നില്ല".

"കണ്ണില്ലാത്ത പാവം കുട്ടിയല്ലെ" അമ്മ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

ഓണദിവസം ഊണുകഴിഞ്ഞു് ഞാൻ മുൻവശത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു, അജയനെന്ന ഒന്നരവയസ്സുകാരനും.

ആഷ അപ്പോഴാണു വന്നതു്, അവളുടെ അമ്മയോടൊപ്പം. അമ്മ അകത്തേയ്ക്കു പോയി. "മോൾ സുധേട്ടന്റെ അടുത്തിരുന്നോ".

അവൾ അടുത്തു വന്നു, ഓണക്കോടി ധരിച്ചും സുന്ദരിയായി അജയനും അവളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു തോന്നി. അവർ തമ്മിൽ കളിയും ചിരിയുമായി.

ഞാൻ എന്തോ എടുക്കാനായി തിരിഞ്ഞതാണു്. പെട്ടെന്ന് അജയന്റെ ഉറക്കെയുള്ള നിലവിളി. ഏട്ടത്തിയമ്മയും മററും ഓടിയെത്തി.

അജയൻ എങ്ങിനെ വീണു? ആഷയുടെ കയ്യിൽ നിന്നാവുമോ. എന്തോ?

ഏട്ടത്തിയമ്മ കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. അവന്റെനെററി പൊട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഉറക്കെയുള്ള കരച്ചിലും.

ഞാൻ ആഷയെ നോക്കി. അവൾ ആകെ വിളറിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിഷണ്ണയായി അവളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

"ഞാൻ വീഴിച്ചതല്ല" അവൾ മെല്ലെപ്പറഞ്ഞു.

കുട്ടിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഏട്ടത്തിയമ്മ പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "ഓരോ നാശമൊക്കെ വന്നോളും കളിക്കാനെന്നും പറഞ്ഞു്".

അവർ അങ്ങനെ പറയരുതായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുണ്ടാവും.

ഈ വാക്കുകൾ ആഷയെ ഇത്രമാത്രം വേദനിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഓർത്തില്ല.

"എന്റെ അമ്മേ!" അവൾ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടോടി. അതോർക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ഞാൻ ഞെട്ടുന്നു. അവൾക്കു കാഴ്ചയില്ലെന്ന് ആരും പറയുമായിരുന്നില്ല ആ ഓട്ടം കണ്ടാൽ.

തുറന്നു കിടന്ന ഗേററു കടന്ന് റോഡിലെത്തിയതും ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞു വന്ന ഒരു കാർ................

എല്ലാം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ..... ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചു.

പനിനീർ പൂവുപോലെ പരിശുദ്ധമായ ആ കുട്ടിയുടെരക്തംവീണു് റോഡിൽ കറുത്ത പാടുകളുണ്ടായി.

ഇപ്പോൾ ആ പാടുകൾ മാഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ എന്റെ മനസ്സിലെ മായാത്ത പാടുകളോ? അവ ഒരിക്കലും മായില്ല.

ഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾ ചിരിച്ചുപോയതു് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. അതറിയിട്ടും അമർത്താത്ത ചിരി.

"ഏട്ടന്റെ നിറം വെളുപ്പാണോ?"

അവൾ ചോദിക്കും. അവളെ ഞാനെങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കും നിറങ്ങളെപ്പററി. എന്നിൽ ദുഃഖം വളർത്താൻ ഉതകുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ. എങ്കിലും ഞാൻ പറയും.

"ആഷയോളം വെളുത്തതല്ല"

"ഓഹോ", അവൾ മന്ദഹസിക്കും.

"ആഷാ എന്തൊരു സുന്ദരിയാണെന്നോ" ആ ചിരി കാണുവാൻ ഞാൻ പറയും.

പക്ഷെ, ആ മുഖത്തു് വിഷാദച്ഛായ പരക്കും. പിന്നെ ആ വിരലുകൾ ആ കണ്ണുകളെ അറിയാതെ തഴുകും.

"ഞാൻ കുട്ടിയെ ഒരു നല്ല പാട്ടു കേൾപ്പിക്കാം". അവളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ റേഡിയോ ഓൺ ചെയ്യും. അവൾ പാട്ടുകൾ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ അനായാസേന സഞ്ചരിക്കുവാൻ പോലും അവൾ പഠിച്ചു; അല്പദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു്. ഞാൻ വീട്ടിലുള്ളപ്പോൾ റോഡു കുറുകെ കടന്നും അവൾ തനിയെ വരുമായിരുന്നു. വാഹനങ്ങൾ പോവുന്ന റോഡാണു്. എന്നാൽപ്പോലും അവൾക്കു ഭയമില്ല. അന്ധർക്കു് ഈശ്വരൻ അസാമാന്യമായ പല കഴിവുകളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ഒരിക്കൽ, മുററത്തെ വെള്ളപ്പനിനീർപ്പൂക്കളെ ഓമനിക്കുമ്പോഴാണവൾ വന്നതു്. അവളെ ഞാൻ പൂക്കൾ മണപ്പിച്ചു.

"ഈ പൂക്കൾ എന്തു സുന്ദരമാണല്ലേ". ഞാൻ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

"നല്ല വാസന" അവൾ സമ്മതിച്ചു.

"അവ കാണാനും സുന്ദരമാണു്, ആഷയേപ്പോലെ" ഞാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

"എന്നാൽ ഏട്ടനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പൂവു കാട്ടിത്തരു" അവൾ പറഞ്ഞതു ഞാനോർക്കുന്നു.

"ഏട്ടനെപ്പോലെയുള്ളപൂവുകൾ ഉണ്ടാവില്ല കുട്ടീ" ഞാൻ പറഞ്ഞു. പിന്നീടു ഞാനവളെ തോട്ടത്തിന്റെ മറെറാരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. പൂത്തുലഞ്ഞ ഹൈഡ്രാഞ്ചിയാകളിൽ കൈതൊടുവിച്ചു. അവൾ ആ പൂക്കളെ തഴുകി നോക്കി.

ചെടികൾക്കിടയിൽ വിഹരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു തേൻകുരുവികൾ ചിലച്ചുകൊണ്ടു പറന്നു പോയി.

"അതെന്തു പക്ഷ്യാ" അവൾ ആ ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു.

"അതോ, തേൻകുരുവി" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതു വല്ല്യ കുരുവിയാണോ?"

"ഏയ്, അല്ല" ഞാൻ അവളുടെ കൈവെള്ളയിൽ ഒരു ചെറിയ വൃത്തം വരച്ചു.

"ഇത്രേയുള്ള പക്ഷി"

"അതിന്റെ നിറമെന്താണേട്ടാ?"

"നീല" ഞാൻ പറയും.

"എനിക്കേററം ഇഷ്ടമുള്ള നിറം ചുവപ്പാ".

നിറങ്ങളെ മനസ്സിൽ മാത്രം കാണുന്ന പെൺകുട്ടി. ആദ്യമെല്ലാം എന്നിൽ ദുഃഖമുളവാക്കിയിരുന്നു ഈ ഭാഷണമെല്ലാം.

അവളുടെ അമ്മ പറയാറുണ്ടു്, "ആഷയ്ക്കു് സുധീറിനെ എന്തിഷ്ടമാണെന്നോ? എപ്പോഴും സുധേട്ടന്റെ വർത്തമാനമേയുള്ളു".

ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ സിനിമയ്ക്കു പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരിക്കലും കരഞ്ഞുകണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞതു് ഞാനോർക്കുന്നു.

ഞാനന്നു പോയില്ല.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അവളുടെ

വീട്ടിൽ പോയിട്ടുണ്ട്". മുററത്തു കാർ കണ്ടപ്പോഴേ അവരും അറിഞ്ഞുകഴിയും.

"അമ്മേ! ഏട്ടൻ വരുന്നുണ്ടേ" എല്ലാവരുടെയും കാലൊച്ചകൾ അവൾക്കു പ്രത്യേകമറിയാം.

ഓണക്കാലം വന്നു. ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നു ഓണം വരാതിരുന്നെങ്കിൽ! എങ്കിൽ?....

ഓണാവധിക്കു് ഏട്ടനും ഏട്ടത്തിയും അജയനും വീട്ടിൽ വന്നു. എനിക്കു സന്തോഷമായി. ആഷക്കും.

ആഷ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. "ഓണക്കോടി അവൾക്കു് ചുവന്ന പൂക്കളുള്ള സ്കേർട്ടും ബ്ലൗസുമായിരിക്കണമെന്നു് അമ്മയോടും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു്, ഞാനും ചുവന്ന ഷർട്ടിടണമെന്നു്".

ആഷക്കു അജയനെ വളരെഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അവനെ എടുക്കുവാനും മററും ഏട്ടത്തിയമ്മ സമ്മതിച്ചില്ല. ആഷയുടെ കഴിവിൽ ഏട്ടത്തിയമ്മയ്ക്കു സമ്മതം പോരാ.

അല്ലെങ്കിലും ഏട്ടത്തിയമ്മയ്ക്കു ആഷയെ ഇഷ്ടമായില്ല എന്നുതോന്നി. അവരുടെ മനസ്സിൽ ഇരുട്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അമ്മയോടുപറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു,

"ആ പെണ്ണെന്തിനാ സുധീറിനോടു് ഇത്ര വിളയുന്നതു്? എനിക്കു പിടിക്കുന്നില്ല".

"കണ്ണില്ലാത്ത പാവം കുട്ടിയല്ലേ" അമ്മ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

ഓണദിവസം ഊണുകഴിഞ്ഞു് ഞാൻ മുൻവശത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു, അജയനെന്ന ഒന്നരവയസ്സുകാരനും.

ആഷ അപ്പോഴാണു വന്നതു്, അവളുടെ അമ്മയോടൊപ്പം. അമ്മ അകത്തേയ്ക്കു പോയി. "മോളു സുധേട്ടന്റെ അടുത്തിരുന്നോ".

അവൾ അടുത്തു വന്നു, ഓണക്കോടി ധരിച്ചും സുന്ദരിയായി അജയനും അവളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു തോന്നി. അവർ തമ്മിൽ കളിയും ചിരിയുമായി.

ഞാൻ എന്തോ എടുക്കാനായി തിരിഞ്ഞതാണു്. പെട്ടെന്നു് അജയന്റെ ഉറക്കെയുള്ള നിലവിളി. ഏട്ടത്തിയമ്മയും മററും ഓടിയെത്തി.

അജയൻ എങ്ങിനെ വീണു? ആഷയുടെ കയ്യിൽ നിന്നാവുമോ, എന്തോ?

ഏട്ടത്തിയമ്മ കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. അവന്റെനെററി പൊട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഉറക്കെയുള്ള കരച്ചിലും.

ഞാൻ ആഷയെ നോക്കി. അവൾ ആകെ വിളറിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിഷണ്ണയായി അവളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

"ഞാൻ വീഴിച്ചതല്ല" അവൾ മെല്ലെപ്പറഞ്ഞു.

കുട്ടിയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഏട്ടത്തിയമ്മ പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "ഓരോ നാശമൊക്കെ വന്നോളും കളിക്കാനെന്നും പറഞ്ഞു്".

അവർ അങ്ങനെ പറയരുതായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നുണ്ടാവും.

ഈ വാക്കുകൾ ആഷയെ ഇത്രമാത്രം വേദനിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഓർത്തില്ല.

"എന്റെ അമ്മേ!" അവൾ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടോടി. അതോർക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ഞാൻ ഞെട്ടുന്നു. അവൾക്കു കാഴ്ചയില്ലെന്നു് ആരും പറയുമായിരുന്നില്ല ആ ഓട്ടം കണ്ടാൽ.

തുറന്നു കിടന്ന ഗേററു കടന്നു് റോഡിലെത്തിയതും ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞു വന്ന ഒരു കാർ...............

എല്ലാം ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ..... ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചു.

പനിനീർ പൂവുപോലെ പരിശുദ്ധമായ ആ കുട്ടിയുടെരക്തംവീണു് റോഡിൽ കറുത്ത പാടുകളുണ്ടായി.

ഇപ്പോൾ ആ പാടുകൾ മാഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ എന്റെ മനസ്സിലെ മായാത്ത പാടുകളോ? അവ ഒരിക്കലും മായില്ല.

Thankappan V. V.
II D. C.

കൽപ്രതിമകൾ!

കാപ്പികുടിയും കഴിഞ്ഞ് ഒരു സിഗററിന് തീയും പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മുറിയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്ക് കയറി. കിഴക്കോട്ടുള്ള ജനൽപാളികൾ തുറന്നിട്ടുകൊണ്ട് കസേരയിൽ ചാഞ്ഞുകിടന്നു. ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ മുറിയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവന്ന കുളിർകാറേററപ്പോൾ ഒരു സുഖം തോന്നി. പാലപ്പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം ഉള്ള കുളിർകാററ്! ഓ............ എത്രമാത്രം കൊതിച്ചാണ് ഇവിടെയെത്തിയത്. വർഷങ്ങളായി തിരക്കൊഴിഞ്ഞ സ്വന്തം നാട്ടിൽ, പാലപ്പൂക്കളുടേയും, സർപ്പക്കാവുകളുടേയും നാട്ടിൽ ഒന്നു തിരിച്ചെത്താനുള്ള ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയിട്ട്!

നാടും, വീടും വിട്ട് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചപ്പോൾ ഒരൊററ ചിന്തയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജീവിക്കണം! എങ്ങനെയെങ്കിലും ജീവിക്കണം. എന്തുജോലി ചെയ്തായാലും ജീവിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ ആരുടേയും സഹതാപം തനിക്ക് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും സഹതാപം നിറഞ്ഞ നോട്ടങ്ങൾ, സംസാരങ്ങൾ! ഓ...., അതുകേൾക്കുമ്പോൾ താൻ പൊട്ടിത്തെറിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു! എല്ലാമായിരുന്ന അമ്മ മരിച്ചപ്പോഴും സഹതാപം ചൊരിയാൻ ബന്ധുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പട്ടിണികൊണ്ട് തളർന്നു കിടന്ന രാവുകളിൽ അമ്മയുടെ പതിനാറടിയന്തിരത്തിനും സദ്യയുണ്ണാൻ വന്നിരുന്ന് സഹതാപം ചൊരിഞ്ഞ ബന്ധുക്കളാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല! എല്ലാം സഹിച്ചു. വിധിയാണെന്നു കരുതി സ്വയം സമാധാനിച്ചു. വെള്ളിലംകാവിലെ ഭഗവതിയെ അപ്പോഴും വിളിച്ചു. ആ ഭഗവതി കാരണമായിരുന്നു താനും അമ്മയും ജീവിച്ചു പോന്നിരുന്നത്.................

എഴര വെളുപ്പുള്ളപ്പോൾ അമ്മ കിടക്കപ്പായിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റുപോകും. കാവും പരിസരവും തൂത്തു വൃത്തിയാക്കുന്നത് അമ്മയാണ്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നുമുള്ള തുച്ഛമായ വരവുമാത്രമായിരുന്നു അർദ്ധപട്ടിണിക്കാരായി കഴിഞ്ഞു കൂടാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചിരുന്നത്. അമ്മയും ഞാനും ഒരു ദിവസം പോലും വെള്ളിലംകാ

ള്ളപ്പോൾ, അവൾ ചിരിച്ചുപോയത് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. അമർത്തിയിട്ടും അമരാത്ത ചിരി.

"ഏട്ടന്റെ നിറം വെളുപ്പാണോ?"

അവൾ ചോദിക്കും. അവളെ ഞാനെങ്ങനെമനസ്സിലാക്കും നിറങ്ങളെപ്പററി. എന്നിൽ ദുഃഖം വളർത്താൻ ഉതകുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ. എങ്കിലും ഞാൻ പറയും.

"ആഷയോളം വെളുത്തതല്ല"

"ഓഹോ", അവൾ മന്ദഹസിക്കും.

"ആഷാ എന്തൊരു സുന്ദരിയാണെന്നോ" ആ ചിരി കാണുവാൻ ഞാൻ പറയും.

പക്ഷെ, ആ മുഖത്ത് വിഷാദഛായ പരക്കും. പിന്നെ ആ വിരലുകൾ ആ കണ്ണുകളെ അറിയാതെ തഴുകും.

"ഞാൻ കുട്ടിയെ ഒരു നല്ല പാട്ടു കേൾപ്പിക്കാം". അവളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ റേഡിയോ ഓൺ ചെയ്യും. അവൾ പാട്ടുകൾ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ അനായാസേന സഞ്ചരിക്കുവാൻ പോലും അവൾ പഠിച്ചു; അല്പദിവസങ്ങൾ കൊണ്ട്. ഞാൻ വീട്ടിലുള്ളപ്പോൾ റോഡു കുറുകെ കടന്നും അവൾ തനിയെ വരുമായിരുന്നു. വാഹനങ്ങൾ പോവുന്ന റോഡാണ്. എന്നാൽപ്പോലും അവൾക്കു ഭയമില്ല. അന്ധയ്ക്ക് ഈശ്വരൻ അസാമാന്യമായ പല കഴിവുകളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ഒരിക്കൽ, മുററത്തെ വെള്ളപ്പനിനീർപ്പൂക്കളെ ഓമനിക്കുമ്പോഴാണവൾ വന്നത്. അവളെ ഞാൻ പൂക്കൾ മണപ്പിച്ചു.

"ഈ പൂക്കൾ എന്തു സുന്ദരമാണല്ലേ", ഞാൻ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

"നല്ല വാസന". അവൾ സമ്മതിച്ചു.

"അവ കാണാനും സുന്ദരമാണ്, ആഷയേപ്പോലെ" ഞാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

"എന്നാൽ ഏട്ടനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പൂവു കാട്ടിത്തരൂ" അവൾ പറഞ്ഞതു ഞാനോർക്കുന്നു.

"ഏട്ടനെപ്പോലെയുള്ളപൂവുകൾ ഉണ്ടാവില്ല കുട്ടീ" ഞാൻ പറഞ്ഞു. പിന്നീട് ഞാനവളെ തോട്ടത്തിന്റെ മറെറാരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. പൂത്തുലഞ്ഞ ഹൈഡ്രാഞ്ചിയാകളിൽ കൈതൊടുവിച്ചു. അവൾ ആ പൂക്കളെ തഴുകി നോക്കി.

ചെടികൾക്കിടയിൽ വിഹരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു തേൻകുരുവികൾ ചിലച്ചുകൊണ്ടു പറന്നു പോയി.

"അതെന്തു പക്ഷ്യാ" അവൾ ആ ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു.

"അതോ, തേൻകുരുവി" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതു വല്ല്യ കുരുവിയാണോ?"

"ഏയ്, അല്ല" ഞാൻ അവളുടെ കൈവെള്ളയിൽ ഒരു ചെറിയ വൃത്തം വരച്ചു.

"ഇത്രേയുള്ളു പക്ഷി"

"അതിന്റെ നിറമെന്താണേട്ടാ?"

"നീല" ഞാൻ പറയും.

"എനിക്കേററം ഇഷ്ടമുള്ള നിറം ചവപ്പാ".

നിറങ്ങളെ മനസ്സിൽ മാത്രം കാണുന്ന പെൺകുട്ടി. ആദ്യമെല്ലാം എന്നിൽ ദുഃഖമുളവാക്കിയിരുന്നു ഈ ഭാഷണമെല്ലാം.

അവളുടെ അമ്മ പറയാറുണ്ട്, "ആഷയ്ക്ക് സുധീറിനെ എന്തിഷ്ടമാണെന്നോ? എപ്പോഴും സുധേട്ടന്റെവർത്തമാനമേയുള്ളു".

ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ സിനിമയ്ക്കു പോകാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരിക്കലും കരഞ്ഞുകണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞതു് ഞാനോർക്കുന്നു.

ഞാനന്നു പോയില്ല.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അവളുടെ

Thankappan V. V.
II D. C.

കൽപ്രതിമകൾ!

കാപ്പികുടിയും കഴിഞ്ഞു് ഒരു സിഗററിനു് തീയും പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മുറിക്കുള്ളിലേയ്ക്കു് കയറി. കിഴക്കോട്ടുള്ള ജനൽപാളികൾ തുറന്നിട്ടുകൊണ്ടു് കസേരയിൽ ചാഞ്ഞുകിടന്നു. ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ മുറിക്കുള്ളിലേയ്ക്കു് കടന്നുവന്ന കുളിർകാറേററപ്പോൾ ഒരു സുഖം തോന്നി. പാലപ്പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം ഉള്ള കുളിർ കാററു്! ഓ............ എത്രമാത്രം കൊതിച്ചാണു് ഇവിടെയെത്തിയതു്. വർഷങ്ങളായി തിരകൊഴിഞ്ഞ സ്വന്തം നാട്ടിൽ, പാലപ്പൂക്കളുടേയും, സർപ്പക്കാവുകളുടേയും നാട്ടിൽ ഒന്നു തിരിച്ചെത്താനുള്ള ആഗ്രഹം തുടങ്ങിയിട്ടു്!

നാടും, വീടും വിട്ടു് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചപ്പോൾ ഒരൊററ ചിന്തയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു, ജീവിക്കണം! എങ്ങനെയെങ്കിലും ജീവിക്കണം. എന്തുജോലി ചെയ്തായാലും ജീവിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ ആരുടേയും സഹതാപം തനിക്കു് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും സഹതാപം നിറഞ്ഞ നോട്ടങ്ങൾ, സംസാരങ്ങൾ! ഓ.... അതുകേൾക്കുമ്പോൾ താൻ പൊട്ടിത്തെറിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു! എല്ലാമായിരുന്ന അമ്മ മരിച്ചപ്പോഴും സഹതാപം ചൊരിയാൻ ബന്ധുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പട്ടിണികൊണ്ടു തളർന്നു കിടന്ന രാവുകളിൽ അമ്മയുടെ പതിനാറടിയന്തിരത്തിനും സദ്യയുണ്ണാൻ വന്നിരുന്നു് സഹതാപം ചൊരിഞ്ഞ ബന്ധുക്കളാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല! എല്ലാം സഹിച്ചു. വിധിയാണെന്നു കരുതി സ്വയം സമാധാനിച്ചു. വെള്ളിലംകാവിലെ ഭഗവതിയെ അപ്പോഴും വിളിച്ചു. ആ ഭഗവതി കാരണമായിരുന്നു താനും അമ്മയും ജീവിച്ചു പോന്നിരുന്നതു്................

ഏഴര വെളുപ്പുള്ളപ്പോൾ അമ്മ കിടക്കപ്പായിൽനിന്നും എഴുന്നേററുപോകും. കാവും പരിസരവും തൂത്തു വൃത്തിയാക്കുന്നതു് അമ്മയാണു്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നുമുള്ള തുച്ഛമായ വരവുമാത്രമായിരുന്നു അർദ്ധപട്ടിണിക്കാരായി കഴിഞ്ഞു കൂടാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചിരുന്നതു്. അമ്മയും ഞാനും ഒരു ദിവസം പോലും വെള്ളിലംകാ

വിൽ കളിച്ചതൊന്നും ഓർത്തിട്ടില്ല. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ കാവിലെ നടയിൽ നിന്നും മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ള അമ്മയുടെ ചിത്രം മനസ്സിലിപ്പോഴും തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. വിളിച്ചാൽ വിളികേൾക്കുന്ന ദേവിയാണു പോലും വെള്ളിലംകാവിലമ്മ? പക്ഷെ താനെത്രമാത്രം വിളിച്ചു? അനുകമ്പയുടെ ഒരു കണിക പോലും ആ ദേവിയിൽ നിന്നും തനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

ഓർമ്മ വെച്ച കാലം മുതൽ ആ ദേവിയും, ക്ഷേത്രവും, സർപ്പക്കാവും എല്ലാം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു! കാവിലെ പൂരപ്പറമ്പിൽ മാത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുമായി തുള്ളിച്ചാടി നടന്നിരുന്ന ആ ബാല്യകാലം എത്ര ആനന്ദകരമായിരുന്നു! ബാല്യം യൗവനത്തിന് വഴിമാറികൊടുത്തപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ വേദനയെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു വലിയ ചോദ്യചിഹ്നമായി ജീവിതം തന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു. എല്ലാവേദനകൾക്കും പരിഹാരമുണ്ടാകുന്ന വെള്ളിലംകാവിലെ ഭഗവതി പോലും തന്റെ പ്രാർത്ഥന കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി കയറിയിറങ്ങിയ പടിവാതിലുകൾ എത്രയാണെന്നുകൂടി ഓർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

എന്നാൽ എല്ലാ വേദനകൾക്കും ആശ്വാസം പകരാൻ ഒരാൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. മാത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി? വെള്ളിലംകാവിലെ ഹൃദയമില്ലാത്ത ആ കൽപ്രതിമയേക്കാൾ തനിക്കാശ്വാസം പകർന്ന ദേവി അവളായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ ദേവിയും തന്നെ കൈവെടിയേണ്ടി വന്നപ്പോൾ............

വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം തുളസിത്തറയിൽ അന്തിത്തിരി കൊളുത്താൻ വന്നപ്പോൾ ഇന്നലെ താൻ അവളെക്കണ്ടു. ആള്ളതപ്പെട്ടുപോയി! ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി തന്നെയാണോ അതെന്നു തോന്നിപ്പോയി! ഇടുത്തു ചുവന്നിരുന്ന ആ കവിളുകളിൽ ചുളിവുകൾ വീണുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ആ തിളക്കമാർന്ന കണ്ണുകളുടെസ്ഥാനത്ത് ഇപ്പോൾ രണ്ടു കുഴികൾ മാത്രം! ഒരു ചലിക്കുന്ന കൽപ്രതിമ!

"........എപ്പോൾ വന്നു ....?"

"രാവിലെ............"

"........ഇനിപ്പോകുന്നുണ്ടോ........?"

"ഒന്നും തീരുമാനിച്ചില്ല........"

കാവിൽ നിന്നും ശംഖുവിളി ഉയരുന്നു. ദീപാരാധനയാണ്! വടക്കേക്കാവിൽപുറത്തെ മാരാരാണെന്നു തോന്നുന്നു ശംഖു വിളിച്ചത്. വർഷങ്ങളായി ആ മനുഷ്യൻ ഇതു തുടരുന്നു. നീണ്ടു മെലിഞ്ഞ് മുറുക്കി ചുവപ്പിച്ച് ഭസ്മക്കുറിയും തൊട്ട് ആ മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും കാവിൽ കാണാം.

"ഞാൻ പോകട്ടെ ...."

അവൾ നടന്നു നീങ്ങി............ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് താൻ ആരാധിച്ചിരുന്ന ദേവിയാണവൾ! ഇന്ന് ആ ദേവിയുടെ ചൈതന്യവും സൗന്ദര്യവും എല്ലാം എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ് ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു ശ്രീകോവിലിലെ ചൈതന്യമറ്റ ഒരു കൽപ്രതിമ! ആ പ്രതിമയിൽ പൂവിട്ടു പൂജിച്ചിരുന്ന പൂജാരി ഇന്നു മാറിയിരിക്കുന്നു. പകരം മറ്റൊരു പൂജാരി!

വെള്ളിലംകാവിലെ പൂജാരി ഇപ്പോൾ ആരാണോ ആവൊ? ആരെങ്കിലും ആവട്ടെ തനിക്കെന്ത്. ജോലി സ്ഥലത്തു നിന്നും വന്നപ്പോൾ തോന്നിയതാ

വിൽ കളിച്ചുതൊഴുതിരുന്നിട്ടില്ല. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ കാവിലെ നടയിൽ നിന്നും മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ള അമ്മയുടെ ചിത്രം മനസ്സിലിപ്പോഴും തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. വിളിച്ചാൽ വിളികേൾക്കുന്ന ദേവിയാണു പോലും വെള്ളിലംകാവിലമ്മ? പക്ഷെ താനെത്രമാത്രം വിളിച്ചു? അനുകമ്പയുടെ ഒരു കണിക പോലും ആ ദേവിയിൽ നിന്നും തനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

ഓർമ്മ വെച്ച കാലം മുതൽ ആ ദേവിയും, ക്ഷേത്രവും, സർപ്പക്കാവും എല്ലാം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു! കാവിലെ പുറമ്പറമ്പിൽ മാത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുമായി തുള്ളിച്ചാടി നടന്നിരുന്ന ആ ബാല്യകാലം എത്ര ആനന്ദകരമായിരുന്നു! ബാല്യം യൗവനത്തിന് വഴിമാറികൊടുത്തപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ വേദനയെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു വലിയ ചോദ്യചിഹ്നമായി ജീവിതം തന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു. എല്ലാവേദനകൾക്കും പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്ന വെള്ളിലംകാവിലെ ഭഗവതി പോലും തന്റെ പ്രാർത്ഥന കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി കയറിയിറങ്ങിയ പടിവാതിലുകൾ എത്രയാണെന്നുകൂടി ഓർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

എന്നാൽ എല്ലാ വേദനകൾക്കും ആശ്വാസം പകരാൻ ഒരാൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. മാത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി? വെള്ളിലംകാവിലെ ഹൃദയമില്ലാത്ത ആ കൽപ്രതിമയേക്കാൾ തനിക്കാശ്വാസം പകർന്ന ദേവി അവളായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ ദേവിയും തന്നെ കൈവെടിയേണ്ടി വന്നപ്പോൾ............

വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം തുളസിത്തറയിൽ അന്തിത്തിരി കൊളുത്താൻ വന്നപ്പോൾ ഇന്നലെ താൻ അവളെക്കണ്ടു. അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി! ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി തന്നെയാണോ അതെന്നു തോന്നിപ്പോയി! തുടുത്തു ചുവന്നിരുന്ന ആ കവിളുകളിൽ ചുളിവുകൾ വീണുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ആ തിളക്കമാർന്ന കണ്ണുകളുടെസ്ഥാനത്ത് ഇപ്പോൾ രണ്ടു കുഴികൾ മാത്രം! ഒരു ചലിക്കുന്ന കൽപ്രതിമ!

"........എപ്പോൾ വന്നു ....?"

"രാവിലെ..........."

"........ഇനിപ്പോകുന്നുണ്ടോ ....?"

"ഒന്നും തീരുമാനിച്ചില്ല........"

കാവിൽ നിന്നും ശംഖുവിളി ഉയരുന്നു. ദീപാരാധനയാണ്! വടക്കേക്കാവിൽപുറത്തെ മാരാരാണെന്നു തോന്നുന്നു ശംഖു വിളിച്ചത്. വർഷങ്ങളായി ആ മനുഷ്യൻ ഇതു തുടരുന്നു. നീണ്ടു മെലിഞ്ഞ് മുറുക്കി ചുവപ്പിച്ച് ഭസ്മക്കുറിയും തൊട്ട് ആ മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും കാവിൽ കാണാം.

"ഞാൻ പോകട്ടെ ...."

അവൾ നടന്നു നീങ്ങി............ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് താൻ ആരാധിച്ചിരുന്ന ദേവിയാണവൾ! ഇന്ന് ആ ദേവിയുടെ ചൈതന്യവും സൗന്ദര്യവും എല്ലാം എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ് ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു ശ്രീകോവിലിലെ ചൈതന്യമറ്റ ഒരു കൽപ്രതിമ! ആ പ്രതിമയിൽ പൂവിട്ടു പൂജിച്ചിരുന്ന പൂജാരി ഇന്നു മാറിയിരിക്കുന്നു. പകരം മറ്റൊരു പൂജാരി!

വെള്ളിലംകാവിലെ പൂജാരി ഇപ്പോൾ ആരാണോ ആവോ? ആരെങ്കിലും ആവട്ടെ തനിക്കെന്ത്. ജോലി സ്ഥലത്തു നിന്നും വന്നപ്പോൾ തോന്നിയതാ

ന്നു് കാവിലൊന്നു് കളിച്ചുതൊഴാൻ പോകണമെന്നു്. പക്ഷെ വിസ്മൃതിയിലാണ്ടു കഴിഞ്ഞകാല വേദനകളുടെ അസ്ഥികഷണങ്ങൾ പെറുക്കാൻ മനഃസാക്ഷി അനുവദിച്ചില്ല. എല്ലാം എല്ലാം വിസ്മൃതിയിൽ തന്നെ നടക്കണമെന്നു് നിർബ്ബന്ധം പിടിച്ചതാണു്. പക്ഷെ സാധിക്കുന്നില്ല. പരാജയം മനുഷ്യന്റെ കൂടപ്പിറപ്പാണു്!

താൻ ഈ നാടു വിട്ടതിനു ശേഷം എന്തെല്ലാം മാററങ്ങൾ ഇവിടെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇരുട്ടുപിടിച്ചു് കെട്ടുപിണഞ്ഞു് സർപ്പങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുമാറു് കിടന്നിരുന്ന സർപ്പക്കാവു് ഇരുന്നസ്ഥലത്തു് ഒന്നാംതരം കെട്ടിടങ്ങൾ പണിതീർത്തിരിക്കുന്നു! എണ്ണത്തിരികൾ മാത്രം കണ്ടിരുന്ന ആ സർപ്പക്കാവുകളുടെ സ്ഥാനത്തു് ആലക്തികദീപങ്ങൾ കൊണ്ടലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. സർപ്പങ്ങൾക്കു മാത്രമായി മാററി വച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ താവളമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടു്, ഫാനുണ്ടു്, ലൈററുണ്ടു്, ഡൺലപ്പ് മെത്തകളും!

നൂറും പാലും കൊടുത്തു് സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ വിഷസർപ്പങ്ങളെ മനുഷ്യൻ ഇന്നു വെറുക്കുന്നു. കണ്ടാൽ തല്ലിക്കൊല്ലാൻ പോലും മടി കാണിക്കാറില്ല. പരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യർ ഇപ്പോഴും ആ കാവിനെ ചുററിപ്പററി— അധഃപതനത്തിന്റെ നീർച്ചുഴിയിലേയ്ക്കു് ആഴ്ന്നിറങ്ങുകയാണു്.

ഒരിക്കൽ കാവിലെ സർപ്പംപാട്ടിനു് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി കളിച്ചൊരുങ്ങി കോടിയുമുടുത്തു് പൂക്കുലയും പിടിച്ചു്, മഞ്ഞപ്പൊടിയും വാകപ്പൊടിയും കൊണ്ടെഴുതിയ കളത്തിൽതുള്ളാനിരുന്നതു് ഓർമ്മയിൽ ഓടിയെത്തുന്നു. ഓ.... എത്ര മനോഹരിയായിട്ടാണു് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി അന്നു കാണപ്പെട്ടതു്! പുള്ളുവൻ പാട്ടിന്റെ താളത്തിനൊത്തു് ആ സർപ്പദേവത ആടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി നീ....... നീ എന്റേതാണു്. എന്റേതു മാത്രം".

ആരും കാണാതെ സർപ്പപ്പാലയുടെ ചുവട്ടിൽ വച്ചു് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ തന്റെ ശരീരത്തോടു ചേർത്തു് ആ കവിളുകളിൽ ചുംബിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടപ്പോൾ അവൾ വിലക്കിയതു് ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

"ഇതെന്താ ചേട്ടാ........ ഞാൻ നോയമ്പാണു്. സർപ്പംപാട്ടിന്റെ കാര്യം ഏട്ടൻ മറന്നെന്നു തോന്നുന്നു. സർപ്പം കോപിച്ചാലുണ്ടല്ലോ........ ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം" അവൾ ഓടിമറഞ്ഞു.

അന്നു ഞാനും ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുമുൾപ്പെടെ എല്ലാവരും ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ സർപ്പക്കാവു് ഇന്നെവിടെ? വിരിഞ്ഞ അഞ്ചു പത്തികളുമായി എണ്ണത്തിരികളുടെ പിന്നിൽ ഉയർന്നു നിന്നിരുന്ന ആ കരിങ്കൽ പ്രതിമ ഇന്നു് നടവഴിയിൽ കിടപ്പുണ്ടു്. ഏതോ കുസൃതികൾ അതിൽ ചുണ്ണാമ്പു കൊണ്ടു് 'അപകടം' എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നു! അതുകണ്ടപ്പോൾ മനസ്സിൽ ചിരിയാണു് തോന്നിയതു്.

"എല്ലാം മുടിച്ചു വെണ്ണീറാക്കി........ എന്റെ വെള്ളിലംകാവിലമ്മേ നീ ഇതൊക്കെ കാണുന്നില്ലയോ............?"

പരിചയം ഉള്ള ശബ്ദം ഓ............ കുട്ടൻ നമ്പൂതിരിയാണു്. പാവം മനുഷ്യൻ! കാവിൽ തൊഴുതിട്ടു് ഇല്ലത്തേയ്ക്കു് മടങ്ങുകയാണു്. നടവഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ആ സർപ്പപ്രതിമ കണ്ടിട്ടാവാം ആ

തക്കവണ്ണം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ എന്തോ ഒരു കുറവ്..... ആ കുറവ് നികത്താൻ ഇനി സാധിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യത്തേതും, അവസാനത്തേതുമായി താൻ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവൾ തനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇനി അതിനെപ്പററി ഓർമ്മിച്ച് വേദനിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല.

"ഏട്ടൻ ഉറങ്ങുവാണെന്ന് തോന്നുന്നു..." ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയാണ്! നെററിയിൽ ചന്ദനക്കുറിയും, കൈയ്യിൽ ഒരു ഇലയിൽ പ്രസാദവുമായി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി വരാന്തയിൽ നിൽക്കുന്നു! എന്തു പറയണമെന്ന് അറിയാതെ കുഴങ്ങിനിന്നു.

"ഇതാ പ്രസാദം.... ഏട്ടനെന്താ അമ്പലത്തിൽ പോകാതിരുന്നതു്...... ഇന്നു പിറന്നാളല്ലേ ?"

"ഓ.... ഞാൻ ആ കാര്യം മറന്നുപോയി... "

സത്യം അതായിരുന്നു. നാടുവിട്ടതിനുശേഷം പിറന്നാളിനെപ്പററി ചിന്തിക്കാൻ കൂടി സമയം കിട്ടിയിട്ടില്ല. പ്രസാദം വാങ്ങിയപ്പോൾ കൈകൾ വിറച്ചിരുന്നു.

"ഏട്ടൻ മറന്നാലും ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. കാർത്തികയ്ക്ക് വെള്ളിലം കാവിൽ ഞാൻ പ്രത്യേകം നിർമ്മാല്യം നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു.. "

അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ വെള്ളം നിറയുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

"ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി എന്തേ നില്ക്കുന്നു. അവിടിരിക്കു.. "

"വേണ്ട.... കുട്ടികൾക്ക് കഞ്ഞികൊടുക്കാൻ സമയമായി.... എനിക്കു പോകണം."

ഉന്തിയ വയറും, ചെളിപുരണ്ട പട്ടകോണവുമായി മഠത്തിലെ മുററത്തുകൂടി ഇന്നലെ ഓടി നടന്ന ആ കുട്ടികൾ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുടെതായിരിക്കുമെന്ന് പെട്ടെന്നൂഹിച്ചു. നാലുകുട്ടികളുടെ മാതാവാണോ തന്റെ മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതെന്ന് സംശയിച്ചുപോയി. അത്രകൊണ്ട് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു!

"ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിക്ക് എന്താ ഇത്ര ക്ഷീണം....? വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു."

"ഞാൻ ആരു കാണാനാണേട്ടാ ഇനി നന്നാകുന്നതു്....? വീട്ടിൽ പട്ടിണിയാണ്. കുട്ടികളുടെ അഛനാണെങ്കിൽ സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പാണ്. ചിലപ്പം തോന്നാറുണ്ട് മരിച്ചുകളയാമെന്നു. പിള്ളേരുടെ കാര്യമോക്കുമ്പം...." അവളുടെ ശബ്ദം തൊണ്ടയിൽ തടഞ്ഞു.

അങ്ങനെ പറയേണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോയി. മനഃപൂർവ്വം വേദനകളെ മാടിവിളിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു.

"ഏട്ടൻ അറിഞ്ഞോ...... അരി വാങ്ങിക്കാൻ കാശില്ലാതായിട്ട് പറമ്പിന്റെ മൂലയ്ക്കുനിന്നിരുന്ന സർപ്പപ്പാല വിററിരിക്കുകയാണ്........''

ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ തളർന്നുപോയി! ജീവിതക്ലേശങ്ങൾ എത്ര വർദ്ധിച്ചിരുന്നാലും അവളൊരിക്കലും അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ല. അത്രകണ്ട് അവൾക്ക് വിശ്വാസമായിരുന്നു സർപ്പ ദൈവങ്ങളെ! പക്ഷെ കുട്ടികൾ പട്ടിണികൊണ്ട് കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ കാററിൽ പറന്നിരിക്കുന്നു.

"ഞാൻ പോണു....'' വേദനകളുടെ പ്രതീകം കണക്കെ അവൾ നടന്നുനീങ്ങി. തളർന്നഹൃദയവുമായി മുറിയിലെ കട്ടിലിൽ

മനുഷ്യൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതു്"! ദേവിയെ പൂജിച്ചും ആരാധിച്ചും, ഉത്സവം നടത്തിയും, സ്വന്തം കുടുംബം നശിച്ചതിൽ അയാൾക്കു പരാതിയില്ല. പിന്നെയോ? ഒരു കഷണം കരിങ്കല്ല്"—അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ ഒരു ഭാണ്ഡക്കെട്ട്"—അതെടുത്തു് ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞതു് അയാൾക്കു് സഹിക്കുന്നില്ല പോലും!

അവിയലും, പുളിശ്ശേരിയും, വറുത്തുപ്പേരിയും, വലിയ പപ്പടവും ഒക്കെ കൂട്ടി സദ്യ നടത്തിയിരുന്ന ആ ഇല്ലത്തു് ഇന്നു് ഒരു നേരം കഞ്ഞിമാത്രമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണു്. കുട്ടൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കുഞ്ഞുമകൻ അരയിൽ പൊന്നരഞ്ഞാണവും, കസവുനൂല്‌ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ച കുഞ്ഞുമുണ്ടും ഉടുത്തു് നടക്കുമ്പോൾ താൻ കൊതിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അതുപോലെ കസവുനൂല്‌ ഇല്ലെങ്കിലും ഒരു വെളുത്ത മുണ്ടു് ഉടുക്കാൻ. പക്ഷേ അന്നു തനിക്കതിനു് കഴിഞ്ഞില്ല!

ഇന്നലെ വായനശാലയിൽ വച്ചു് കുട്ടൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മകനുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ വിടർന്ന കണ്ണുകൾ തന്റെ ടർലിൻ ഷർട്ടിൽ ആശയോടെ പരതിനടന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ തനിക്കു് സഹതാപമാണു തോന്നിയതു്! ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇന്നും ആ നാട്ടിൻ പുറത്തു് വെള്ളിലംകാവിൽ പററിപ്പിടിച്ചു് ജീവിക്കുന്നതു് വളരെശോചനീയം തന്നെയാണു്.

"അമ്മിണിക്കുട്ടൻ ഇപ്പോൾ എന്തെടുക്കുന്നു?"

"എന്തെടുക്കാനാണു്.... ....അങ്ങനെയൊക്കെയങ്ങു ജീവിക്കയാ........ എന്തായാലും മരിക്കാൻ ഉദ്ദേശമില്ല........"

"ഉം എന്തുപററി...." ഒന്നുമറിയാത്തവനെപ്പോലെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"എന്തു പററാൻ.... ഇല്ലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഒക്കെ മുടിഞ്ഞു. ഇപ്പം ചിതലുതിന്ന ഒരു നാലുകെട്ടുമാത്രമുണ്ടു്. അതിനകത്തു് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന കാര്യം ഓർത്താൽ...." അയാൾ തുടരാൻ വിഷമിച്ചു.

"എല്ലാം സഹിക്കാമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അച്ഛൻ പറയുന്നതു് എന്താണെന്നോ ഒക്കെ വിധിയാണെന്നു്. ഈ നശിച്ച അമ്പലം കാരണമാണു് ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം തകർന്നതു്. അല്ലാതെ വിധിയല്ല...." അയാൾ വികാരാധീനനായി കാണപ്പെട്ടു.

"ഒക്കെ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു കളഞ്ഞിട്ടു് വല്ല കൃഷിയും ചെയ്താൽ ജീവിക്കാം...."

ചന്ദനവും, പുഷ്പവും മാത്രം എടുത്തു് ശീലിച്ച ആ പൂജാരിയുടെ മകന്റെ കയ്യിൽ തൂമ്പപിടിച്ച തഴമ്പുകൾ തെളിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു!

എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങളിലും മാററങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് ദാരിദ്ര്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ കാര്യം തന്നെ ഒന്നു് ഓർത്തു് നോക്കൂ....

അന്നു പട്ടിണിയും ജീവിതക്ലേശവും കാരണമല്ലേ താൻ ഈ നാടും, ഈ കാവും എല്ലാം എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചതു്. അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മകനു് സംഭവിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ തനിക്കു് സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. ഇന്നു് തനിക്കു് പണമുണ്ടു്. നല്ല ഒരു ഉദ്യോഗവും! ജീവിതം ഇന്നു് വലിയ ഒരു പ്രശ്നം അല്ല. ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചാൽ തന്നെയും ജീവിക്കാൻ

Mathew P. K.
I P. D. C.

പരസ്യം

രാക്കുയിലുകൾ പാടിത്തുടങ്ങി. അസ്തമന സൂര്യൻ ഒന്നു പൊങ്ങിത്താണു. കടൽക്കരയിലെ വാകമരച്ചുവട്ടിൽ രാജൻ നിശ്ചലനായി ഇരുന്നു. അവൻ കൂടെക്കൂടെ ആഴിയുടെ വിരിമാറിലൂടെ കണ്ണുകളെത്തിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ട്; വള്ളങ്ങൾ വരുന്നുണ്ടോയെന്ന്.

ആർത്തലയുന്നതിരനുരകളിൽ ഓരോ പിടി മണ്ണ് അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതും നോക്കി അവനിരുന്നു.

കടലിന് എന്തിനീ മണ്ണ് അവളുടെ കഴിഞ്ഞകാല ഓർമ്മകളുടെ ശവക്കുഴി നികത്താനോ?

സാധിക്കുകയില്ല—

എനിക്കു പോലും എന്റെ ഓർമ്മകളെ മറക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

തിരകൾ കൊണ്ടുവരുന്ന കക്കകളെപ്പോലും മണലിൽ താഴ്ത്താൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നില്ല. വെള്ളം അടിക്കും തോറും അവ തെളിഞ്ഞു വരുന്നു.

തന്റെ ഓർമ്മകൾ പോലെ—

പൊള്ളിക്കുന്ന ഓർമ്മകളും അനുഭവങ്ങളും മാത്രമാണ് തന്റെ സമ്പാദ്യം. ഒരമ്മയുടെ സ്നേഹമെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത തന്റെ ജീവിതം മുരടിച്ച ചില ഓർമ്മകളുടെ കൂത്തരങ്ങാണ്.

ഇളയമ്മ!

അവർ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ എന്തു സ്നേഹമായിരുന്നു എന്നോട്. അന്നു തന്ന ആ ചുംബനം— ഒരമ്മയുടേതു പോലെ മധുരമായിരുന്നു അത്.

ദിവസങ്ങൾ പഴുത്തിലകൾ പോലെ കൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ദിവസങ്ങളായി........ മാസങ്ങളായി .... വർഷങ്ങളായി .. .... രണ്ടു കുട്ടികളുടെ മാതാവായി ഇളയമ്മ.

....ബേബി........സുമ.

അവർ വളർന്നതോടൊപ്പം ഞാൻ വീട്ടിന് ഒരു ഭാരമാവുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ആരോഗ്യവാനല്ല.... സുന്ദരനല്ല ...

വീണപ്പോൾ മഠത്തിലെപ്പറമ്പിൽ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ മൂടുപടമണിഞ്ഞു മനം മടുപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധവും പേറിനിന്ന ആ സർപ്പപ്പാലയുടെ കടയ്ക്കൽ കോടാലി വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

ഹാശ്ശോ.... അപ്പനും ഇളയമ്മയും.... ഇളയമ്മയുടെ കയ്യിൽ സുമ—

അവരും തന്റെ നേരേ തിരിച്ചു നോക്കുകയാണ്.

സുമേ എന്നു വിളിക്കാൻ തോന്നിപ്പോയി.

അവർക്കതിശയമാണ്.

അവളുടെ ചേട്ടനാണ് ഞാനെന്ന് അവളറിയുന്നുണ്ടോ?

അപ്പന്റെ കണ്ണുകൾ പരസ്യം വായിക്കുകയാണ്. അവസാനം തന്റെ മുഖത്തൊരു നോട്ടം! ഇപ്പോൾ വീണുപോവുമെന്ന് തോന്നി—

അപ്പൻ തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞോ....?

ഞാനൊഴിഞ്ഞുമാറി.

ഇല്ല.... അതുണ്ടാവില്ല.

ഇളയമ്മ തന്നെ സുമക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ എന്നെത്തേടി നടന്നു.

അവളുടെ കൈ നിറയെ ഉഴുന്നാടകൾ, ഓറഞ്ച്. വായിൽ വെള്ളമൂറി. തന്റെ സ്ഥിതി........

പൊട്ടിക്കരയണമെന്ന് തോന്നി.

പെരുന്നാൾ സ്ഥലത്തെല്ലാം അലഞ്ഞുനടന്നു. അല്പം വെള്ളം പോലും കുടിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒട്ടിയ വയറോടെ, കലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ, ക്ഷീണിച്ച—ചായമടിച്ച—മുഖവുമായി എല്ലായിടത്തും നടന്നു.

പത്രികാ സ്റ്റുഡിയോയുടെ പരസ്യപ്രചാരകൻ....!

തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞു. മാനേജരുടെ അടുത്തു ചെന്നു. വേഷമെല്ലാം മാറി. മുഷിഞ്ഞ കൈലിയും ബനിയനും എടുത്തു ധരിച്ചു.

മാനേജർ പതിനാറു രൂപ എടുത്തു തന്നു.

ഊണിന് ഒരു രൂപാ—

സന്തോഷം കൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടണമെന്നു തോന്നി. നിറഞ്ഞ സംതൃപ്തിയോടെ പടികൾ ചാടിയിറങ്ങി. വയറു നിറച്ച് ഊണു കഴിച്ചു. ഒരു മുണ്ടും ബനിയനും വാങ്ങി. ഷർട്ടിന് തുണിയെടുത്തു. അമ്പതു പൈസാ മിച്ചമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സോപ്പും നീലവും വാങ്ങിച്ചു.

വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ എല്ലാവരും ഉറക്കം പിടിച്ചിരുന്നു. സമയം പതിനൊന്ന്. മുണ്ടും ബനിയനും അരികത്തു വച്ച് തിണ്ണയിൽ കിടന്നു.

"ചേട്ടാ...."

രാവിലെ സുമ കുലുക്കി വിളിച്ചപ്പോഴാണ് ഉണർന്നത്.

അധികം സമയം കഴിഞ്ഞില്ല; അപ്പൻ ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ മുറിയിൽ നിന്നിറങ്ങി വന്നു.

"എടാ...."

ഞെട്ടിപ്പോയി. ഇന്നലത്തെ വിവരം അപ്പൻ അറിഞ്ഞു കാണുമോ? എങ്കിൽ എല്ലാം കുഴപ്പത്തിലായതു തന്നെ.

"നീയിന്നലെ പെട്ടിക്കകത്തു നിന്ന് രൂപയെടുത്തോ?"

അമ്പരന്നു പോയി ആ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ.

"എടാ എടുത്തോന്ന്?"

"ഞാനെടുത്തില്ല". വിക്കിപ്പോയി.

"എന്താ പറഞ്ഞത്. എടുത്തില്ലെന്നോ? എടാ ഇന്നലെ പള്ളിയിൽ നിന്ന് വന്നിട്ട് എടുത്തു വച്ചതാടാ പതിമൂന്നു രൂപാ".

"ഞാനെടുത്തില്ലപ്പാ....,"

ഇളയമ്മയുടെ തലയിണമന്ത്രം അച്ഛന് ദിവ്യമന്ത്രമായിരുന്നു.

എപ്പോഴും വെറുപ്പു കലർന്ന നോട്ടം—

അച്ഛന്റെ.... ഇളയമ്മയുടെ....

തനിക്കു മാത്രമേ ഈ അനുഭവമുള്ളോ? അതോ എന്നെപ്പോലെയുള്ള എല്ലാവർക്കുമോ?

രണ്ടാനമ്മമാരെല്ലാം യക്ഷികളാണോ ...?

ആയിരിക്കാം........ അല്ലായിരിക്കാം........

അന്തിവരെ പണിതാലും തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചിരുന്നില്ല.

കൂലിക്കാരൻ.... അവനെത്ര ഭേദം.

ഒരു നല്ല മുണ്ടും ഷർട്ടും താൻ ധരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ചാൽ—

ശകാരങ്ങളുടെ പ്രവാഹമാണ്....

അച്ഛന്റെ ക്രൂരമായ നോട്ടം....

"അവൻ ഒരു സായ്പ്പ് നടക്കുന്നു "

പനിയായിട്ട് എഴുന്നേൽക്കാൻ വയ്യാതിരുന്ന ദിവസം കിളയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞുവിട്ടവരാണവർ. തൂമ്പയുമെടുത്ത് വേച്ചുവേച്ചിറങ്ങി. അന്ന് മരത്തണലിൽ കിടന്നുറങ്ങിയതിന് അന്നത്തെ ഭക്ഷണം തനിക്കവർ നിഷേധിച്ചു.

ഒരു ദിവസം അവിടത്തെ പണിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. ചന്ദ്രികാ സ്റ്റുഡിയോക്കാർ പരസ്യപ്രചരണത്തിന് ആളെ എടുക്കുന്നുണ്ടെന്ന്. അടുത്തു വരുന്ന തിരുനാളിന് പ്രത്യേക വേഷവും കെട്ടി ആളുകളുടെ ഇടയിൽ കൂടി പരസ്യവുമായി നടക്കണമത്രേ.

ഒന്നു ശ്രമിച്ചു നോക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. കടയിൽ പോയപ്പോൾ മാനേജരെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു.

പതിനഞ്ചു രൂപാ....

മനസ്സിൽ എന്തോ ഒരു പുതിയ അനുഭൂതി. ഈ വിവരം വീട്ടിലറിയിച്ചില്ല.

തിരുന്നാൾ ദിവസം. സമയത്തു തന്നെ ഞാൻ സ്റ്റുഡിയോയിൽ ചെന്നു. ഒരു പുതിയ വേഷം അവർ എന്നെ അണിയിച്ചു. പുറമേ ഒരു കുപ്പായമിട്ട് അതിന് പിറകിലും മുൻപിലും 'ചന്ദ്രികാ സ്റ്റുഡിയോ' എന്നവർ എഴുതി വച്ചു. തലയിൽ ഒരു നീണ്ട തൊപ്പി.

കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ ഇതു ഞാൻ തന്നെയോ എന്നു സംശയിച്ചു പോയി. ആരും തന്നെ തിരിച്ചറിയില്ല.

വഴിയിലേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടം പിള്ളേർ കൂക്കു വിളിച്ചു.

ചൂളിപ്പോയി........

തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ മാനേജർ.......!

"സാരമില്ല പൊയ്ക്കോളൂ" അദ്ദേഹം ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

ഞാൻ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഒഴുകിനടന്നു.

തല കുമ്പിട്ട്........

കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.

ചുറ്റും പരിഹസിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ....

പലരും പരസ്യം വായിക്കുന്നു........ തൊപ്പിയിൽ നോക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പറയുന്നു.

പക്ഷേ—

എന്നെയാരും കണ്ടില്ല.

ഈ പരസ്യക്കോലത്തിനു പിറകിൽ നീറിപ്പുകയുന്ന ഒരു മനുഷ്യനാണെന്ന് ആരുമറിഞ്ഞില്ല.

താനറിയുന്നതും അല്ലാത്തതുമായ ആളുകൾ തന്നെ ഉറ്റു നോക്കുന്നു.

അവരെന്നെ അറിയുകയില്ല.

N. K. Jose
II D. C.

പ്രതികാരം

ഫോണിന്റെ തുടർച്ചയായുള്ള മണിയടി കേട്ടാണ് ഞാൻ ഉണർന്നത്. എഴുന്നേറ്റ് കൈ വലിച്ചു ഒന്നു കുടഞ്ഞിട്ട് നേരെ ചെന്നു ഫോൺ എടുത്തു. "ഹലോ.... ഡോ: മാത്യു ആണോ?.... ഏ.... ഒരു സീരിയസ് കേസ് ഉണ്ടന്നോ? ഞാൻ ഉടനെ വന്നു കഴിഞ്ഞു". തോട്ടത്തിൽ ചേച്ചിയുടെ മകൻ കുഞ്ഞുമോനുമായി കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നഡ്രൈവർ നാണുപിള്ളയെ വിളിച്ചു കാർ ഷെഡ്ഡിൽ നിന്നും ഇറക്കുവാൻ പറഞ്ഞിട്ട് കുളിമുറിയിൽ ചെന്നു കാലും മുഖവും കഴുകി ഉടനെ ഡ്രസ്സ് ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും ചേച്ചി കൊണ്ടുവന്നു തന്ന കാപ്പി കുടിച്ചിട്ട് നേരെ കാറിൽ കയറി.

നേരം സന്ധ്യയോടടുത്തിരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ അങ്ങു പടിഞ്ഞാറു പള്ളി കൊള്ളുവാൻ പോകുകയാണ്. എവിടെയും തിക്കും തിരക്കും. റോഡിൽ വാഹനങ്ങളുടെ ബഹളം. പട്ടണമല്ലേ മനുഷ്യനു ആവശ്യമുള്ളതും അല്ലാത്തതും ധാരാളം കിട്ടും. അതുകൊണ്ട് ഒന്നും അവൻ തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. കൂടുതൽ സുഖത്തിനു വേണ്ടി അവൻ പരക്കം പായുകയാണ്. എന്നാൽ അവന്റെ അവസാനമോ?. കാറിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയപ്പോൾ എന്നേയും പ്രതീക്ഷിച്ചു ഡോ. മാത്യു ഉൾപ്പെടെ അനേകം പേർ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നെ കണ്ട ഉടനെ ഡോ. മാത്യു പറഞ്ഞു "അല്പം സീരിയസ്സാണ്. എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ പറ്റുമെങ്കിൽ ഡോക്ടറെ കൊണ്ടേ സാധിക്കൂ". അകത്തു മുറിയിൽ മേശയിൽ ഒരു സ്ത്രീ അബോധാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നു. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. അതോടൊപ്പം അടക്കാനാവാത്ത അമർഷവും. സാവിത്രി........ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നവൾ എന്റെയടുക്കൽ വന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവൻ നശിപ്പിച്ച അവൾ അവളുടെ ജീവനു വേണ്ടി എന്റെയടുക്കൽ വന്നിരിക്കുന്നു. പ്രതികാരത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങൾ. പക്ഷെ പ്രതികാരം ഒരു ഡോക്ടർക്കു പറ്റിയതാണോ? ഞാൻ അവളെ പരിശോധിച്ചു. അവൾക്ക് ഉദര സംബന്ധമായ ഒരു രോഗമാണ്. വളരെ കൂടുതലാണ്. കൂടാതെ നാലു മാസം ഗർഭവും.

ഞാൻ റൂമിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി വന്ന

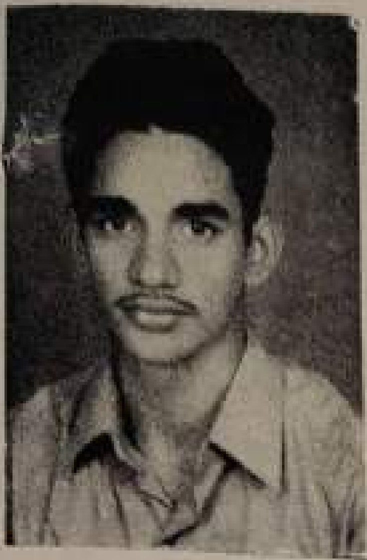

George Joseph
Champion
Junior Division

Annie John
Lady Champion

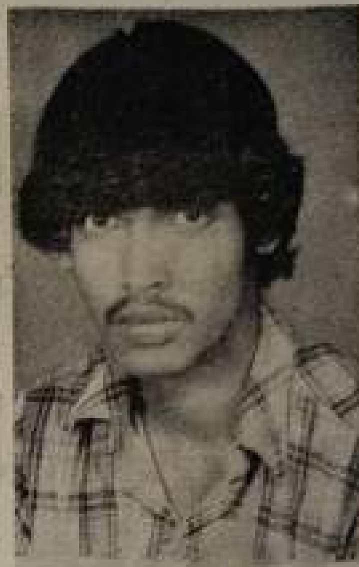

Jeevan Thomas
Champion
Junior Division

Cyriac Abraham
Champion
Junior Division

Very Rev. Fr. Manager
at the Opening Ceremony of
Annual Sports Meet

Sri Venkitachalom
at the Closing Ceremony of
Annual Sports Meet

നിരപരാധിയായ താൻ നിമിഷം കൊണ്ടൊരു കള്ളനായി. തിരുന്നാള് കഴിഞ്ഞു് കുടിച്ചു ലക്കില്ലാതെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയവഴി നഷ്ടപ്പെട്ടതായിരിക്കണം ആ രൂപാ.

അതിനുത്തരവാദി ഞാനാണ്....!

അല്പനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ എന്റെ തുണിക്കെട്ട് അച്ഛന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. ഞാനാകെ വിറച്ചുപോയി.

പൊതിക്കെട്ടഴിച്ച് തുണിയും ബനിയനും വിടർത്തി അച്ഛൻ എന്റെ നേരെ ചീറിയടുത്തു.

"എവിടെ നിന്നാടാ ഇതു്"?

നാക്കു പൊങ്ങില്ല.

"അമ്പടാ കള്ളാ നീയിത്രയ്ക്കായോ?"

അപ്പോൾ രംഗത്തു വന്ന ഇളയമ്മ എരിതീയിൽ എണ്ണ പകർന്നു.

അച്ഛൻ മുകളിൽ നിന്നും ചൂരൽ വടി വലിച്ചെടുത്തു. ബേബിയും സുമയും വാവിട്ടു കരയാൻ തുടങ്ങി. ദയനീയമായി ഞാനച്ഛന്റെ മുഖത്തു നോക്കി.

"അച്ഛാ ഞാനിന്നലെ...."

"വേണ്ടടാ എല്ലാമെനിക്കറിയാം".

അച്ഛൻ ഒരു ഭ്രാന്തനായി കഴിഞ്ഞു.

ചൂരൽവടി എന്റെ ദേഹത്തു് ആഞ്ഞു പതിച്ചു.

"ചേട്ടനെ വിടു അച്ഛാ...."

സുമ അച്ഛനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

ഹാ........ എന്തൊരു വേദന........ കരയുവാൻ ഒച്ച പൊങ്ങിയില്ല.

മടുത്തപ്പോൾ അച്ഛൻ നിറുത്തി.

"ഇറങ്ങടാ പുറത്തു്" പിടലിക്കു് പിടിച്ചു് തന്നെ പുറത്തേയ്ക്കു് തള്ളി.

"ഇനിയിവിടെ കണ്ടുപോകരുതു്. കള്ളൻ നടക്കുന്നു. എടാ പോകാൻ".

ശബ്ദിക്കാൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നു.

അകത്തു് ബേബിയും സുമയും വിങ്ങി വിങ്ങിക്കരയുന്നു. ഇളയമ്മ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞു. വടിയുമായി കിതയ്ക്കുന്ന അച്ഛൻ........

അച്ഛൻ ആ മുണ്ടും ബനിയനും ചുരുട്ടിക്കൂട്ടി മുറ്റത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞു.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു് നടക്കല്ലുകളിറങ്ങി.

"സുമേ...."

"ചേട്ടൻ എവിടെപ്പോവാ ഇപ്പം"?

"ഞാൻ പോകുന്നു മോളെ...."

അവളെയൊന്നമർത്തി ചുംബിച്ചിട്ട് തിരിഞ്ഞിറങ്ങിയോടി.

എന്റെ തുണിയും ബനിയനും ആ മുറ്റത്തുകൂടി ഉരുണ്ടുരുണ്ടു പോകുന്നു.

ഓ.... ഓ.... ഓ....

അങ്ങകലെ ഒരു മുക്കുവഗാനമുയർന്നു. മീൻ പിടിക്കാൻ പോയ വഞ്ചികൾ തീരത്തോടടുക്കുന്നു.

രാജൻ കുട്ടയുമായി എഴുന്നേറ്റു, പുതിയൊരു ലോകത്തിന്റെ പരസ്യവുമായി.

അവിശ്വാസത്തിന്റെ തിര നോട്ടത്തിൽ സ്നേഹം ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു.

—ജെ. ഹോവൽ.

...പ്പോൾ പാന്റ്സും കോട്ടും ധരിച്ച യോഗ്യനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ആദരവോടെ നില്ക്കുന്നതു് കണ്ടു. ഡോ. മാത്യു അയാളെ എനിക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തി. "മിസ്റ്റർ മേനോൻ I. A. S. ബോംബെയിലാണു് ജോലി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാണു് രോഗി". "ഹൗ ഈസ് ഷീ നൗ ഡോക്ടർ" പരിഭ്രമം കലർന്ന സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ഇറ്റ് ഈസ് സം തിങ്ങ് സീരിയസ്. ഒരു മേജർ ഓപ്പറേഷൻ വേണം. ഇന്നെനിക്കു് സുഖമില്ല. നാളെയാകട്ടെ. ഐ ഷാൽ ട്രൈ മൈ ലെവൽ ബെസ്റ്റ്". വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും അടക്കിക്കൊണ്ടു് അയാളുടെ മുഖത്തു പോലും നോക്കാതെ ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് നേരേ ഡ്യൂട്ടി റൂമിലേക്കു് പോയി. രണ്ടു ഇഞ്ചക്ഷനു കുറിച്ചു കൊടുത്തിട്ട് നാളെ രാവിലെ വരാമെന്നു ഡോ. മാത്യുവിനോടു പറഞ്ഞിട്ടു് നേരേ കാറിൽ കയറി.

വർഷങ്ങൾ കാത്തിരുന്ന ശേഷം കിട്ടിയ ദിവസം. പ്രതികാരത്തിന്റെ ദിനം. പഴയ ഓർമ്മകൾ ഒന്നൊന്നായി മനസ്സിൽ പാഞ്ഞെത്തി. സാവിത്രി. ! ! ?........ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്നു കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നതു്. അവൾ എന്റെ കാമുകിയായിരുന്നു. അന്നവൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ "എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സുരേട്ടനെയല്ലാതെ വേറെ ആരേയും ഞാൻ പ്രേമിക്കുകയില്ല. സുരേട്ടനെന്റെ ദൈവമാണു്. സുരേട്ടനെക്കൂടാതെ.... അയ്യോ അതെനിക്കു് ഓർക്കുവാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ല". അന്നു അതു ശരിയായിരുന്നു. അന്നവൾ എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഇന്നവൾ വെറും ഓർമ്മ മാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നു. വേദനിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണകൾ. "നീയൊരു ദേവതയാണു് കേട്ടോ. നീയൊരു സാവിത്രി തന്നെ. പുരാണത്തിലെ സാവിത്രി" എന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ അവൾ തല കുനിച്ചു് കാൽവിരൽ കൊണ്ടു് നിലത്തു പടം വരക്കുമായിരുന്നു. കോളേജിൽ നിന്നും മൈസൂർക്കു് വിനോദയാത്ര പോയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ രണ്ടു് പേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു ലാൽബാഗിൽ വച്ചുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ....!!? പുളിക്കീഴിലെ ആൽച്ചുവടായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ പ്രേമനാടകത്തിന്റെ രംഗം. ഞങ്ങളുടെ പ്രേമം മുളച്ചതും മൊട്ടിട്ടതും അവിടെ വച്ചായിരുന്നു. പക്ഷെ പുഷ്പിച്ചില്ല. ഛേ എന്തിനവയെല്ലാം ഓർമ്മിക്കുന്നു. പലതവണ മറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം കൂടുതൽ ഓർമ്മകളാണു് അനുഭവപ്പെട്ടതു്.

പ്രീ-ഡിഗ്രി പാസ്സായി കഴിഞ്ഞു ഞാൻ പാറ്റ്നായിൽ മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ ചേർന്നു. അവൾ നാട്ടിലെ ഒരു കോളേജിൽ B. A. ക്കും. അന്നു യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞ വാക്കു് ഇന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നു. "ശരീരങ്ങൾ അകലും തോറും ഹൃദയങ്ങൾ കൂടുതൽ അടുക്കുകയേ ഉള്ളൂ". ആഴ്ചയിൽ ഓരോ എഴുത്തു വീതം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അയയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ അവധിക്കു വീട്ടിൽ വന്നാൽ പോകുവാൻ തോന്നുകയില്ലായിരുന്നു. പാറ്റ്നായിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ വൈകുന്നേരം നടക്കാനിറങ്ങുമ്പോഴും സിനിമക്കു് പോകുമ്പോഴും 'എന്റെ സാവിത്രി കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ' എന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടു്.

ഫൈനൽ ഇയർ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു് തിരിച്ചതു് വളരെയേറെ മോഹന പ്രതീക്ഷകളോടെയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അന്നുവരെ ഞാൻ പണിതുയർത്തിയ ആ പ്രതീ

അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു–

–രോഗിയായ തന്റെ അമ്മയ്ക്കു് കാവലിരിക്കുകയാണു് താൻ.

"എടീ റോസക്കുട്ടീ"

ഉഗ്രമായിരുന്നു ആ വിളി–

ഞെട്ടിപ്പോയി–

വിറച്ചു–ചെന്നു വാതിൽ തുറന്നു–

കേഡിപാപ്പൻ— തന്റെ ചേട്ടൻ.

തലയിൽ വട്ടക്കെട്ടു്– പിരിച്ച മീശ– തീപ്പന്തം പോലെ ചുവന്നിരിക്കുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകൾ—

ഹോ....

"എടീ" ...

മുഖത്തേയ്ക്കു് നോക്കാൻ ഭയമായിരുന്നു.

"എടീ" .

പേടിച്ചു് മുഖത്തേയ്ക്കു് നോക്കി—

"ഉം വേഗം ഒരു പത്തുരൂപായെടു്"

–"ങേ— പത്തു രൂപയോ"–

"എന്താടീ— മനസ്സിലായില്ലേ"—

"ഉം. വേഗം എടുക്കു്"

"എന്റെ കൈയിൽ ഇല്ല."

"ങേ– ഇല്ലേ"....

"പണിക്കു പോയിട്ടു് രണ്ടു ദിവസമായി ചേട്ടാ"

"ഛീ— മിണ്ടരുതടീ. നിന്നോടു് രൂപയാണു് ചോദിച്ചതു് വേഗം എടുക്കു്".

"ഇല്ല ചേട്ടാ"—

"പോ അസത്തേ"— ഒറ്റത്തള്ളു് മുറ്റത്തു ചെന്നു വീണു.

കരഞ്ഞില്ല—

"എന്താടീ മോളേ" അമ്മയുടെ ദീനമായ സ്വരം. ഛീ മിണ്ടരുതടീ അസത്തേ—പറഞ്ഞു മുറിയിലേയ്ക്കു കയറി.

"മര്യാദയ്ക്കു അവിടെക്കിടന്നോ. അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാത്തിനേയും കൊന്നു തോട്ടിലൊഴുക്കും.".

"എടാ മോനേ"

"ഛീ—മിണ്ടരുതടീ കിളവീ–കിടന്നു ചിലക്കുന്നോ"—കാലുകൊണ്ടു് ഒരു ചവിട്ടു്.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മേക്കിട്ടു്.

കണ്ടു നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ചേട്ടാ—ചേട്ടന്റെ അമ്മയല്ലേ അതു്. പത്തുമാസം ചുമന്നു് നൊന്തു പ്രസവിച്ച അമ്മ–പാലൂട്ടി തേനൂട്ടി വളർത്തിയ അമ്മേ– ഇനി ചേട്ടൻ എന്റെമ്മയെ തൊട്ടുപോയാൽ—

"എന്തു ചെയ്യുമെടീ"....ഒറ്റത്തള്ളു്.

മുഖംകുത്തി മുറിയിൽ വീണു—

"മോളെ"....

"അമ്മേ"....

"അമ്മയ്ക്കു നൊന്തോ അമ്മേ–എവിടെയാണമ്മേ തൊഴിച്ചതു്. ഞാൻ തിരുമ്മാം അമ്മേ''.

''സാരമില്ല മോളേ''....

''എന്റെ അമ്മേ''....

"മോളേക്കു് നൊന്തോ"?

"ഇല്ലമ്മേ''....

മുഖത്തോടുമുഖം ചേർത്തു കിടന്നു് അമ്മയും മകളും ഉറങ്ങിപ്പോയി.

പുലരിയായി....

അമ്മയെ നല്ലവണ്ണം പനിക്കുന്നു.

തന്റെ അമ്മയ്ക്കു മരുന്നു മേടിക്കണം.

ഇറങ്ങി നടന്നു.

അങ്ങിനെ ഉദയം മുതൽ അസ്തമനം വരെ പണിചെയ്തു കിട്ടിയ പണംകൊണ്ടു് മരുന്നുമായി അവൾ വേഗം നടന്നു....

X X X

"അമ്മേ— ദാ അമ്മേ മരുന്നു്.''

അവൾ ഓടി പുരയ്ക്കുള്ളിലേക്കു കയറി—

''ഈ മരുന്നു കുടിച്ചാൽ എന്റെ അമ്മയുടെ എല്ലാ അസുഖവും പോകും—''

''അമ്മേ.... അമ്മേ....''

കുലുക്കി വിളിച്ചു—

''അമ്മേ''—

അനക്കമില്ല—

Radhakrishnan K. R.
II P. D. C.

രണാങ്കണം

ബംഗ്ലാദേശ് സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ യാഹ്യാഖാൻ ഭരണകൂടം അടിച്ചമർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ എഴുതിയ കഥ.

പ്രഭാതമാകുവാൻ മൂന്നു മണിക്കൂർകൂടി ഉണ്ടെന്ന് ക്ലോക്ക് വിളിച്ചറിയിച്ചു. സലിം കിടക്കയിൽ എഴുന്നേററിരുന്ന് അന്ധകാരത്തിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. നവദിനത്തിലെ ജോലികൾ തുടങ്ങുവാനല്ല സലിം എഴുന്നേററത്. മനസ്സിലെ അസ്വസ്ഥത അവനെ വിറയ്ക്കുന്ന തണുപ്പത്തു കിടക്കയിൽ നിന്നെഴുന്നേൽപ്പിച്ചു.

“അമ്മേ........”

ങേ.... ആ കണ്ണുകൾ മുറുകെ അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു—

“ഒന്നു കണ്ണുതുറന്നേ എന്റെ അമ്മേ... അമ്മേ എന്നെ ഇട്ടിട്ട് പോയോ അമ്മേ–”

“എന്റെ അമ്മേ....”

അവൾ ചേതനയററ ആ ശരീരത്തിലേക്ക് വീണു....

മരുന്നുകുപ്പി ദൂരെ വീണു പൊട്ടിത്തെറിച്ചു ...

അവളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള കരച്ചിലിന്റെ ഏററുപാടൽ പോലെ എങ്ങു നിന്നോ ഒരു രാക്കുയിൽ നീട്ടിപ്പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു........

കുളിർകാററ് തണുപ്പിന് അകമ്പടി സേവിച്ചു. എന്നാൽ മരവിക്കുന്ന തണുപ്പിലും സലിമിന്റെ മനസ്സ് തണുത്തില്ല. പുതുമലരുകളുടെ ഗന്ധത്തിന്, സലിമിന്റെ മനസ്സിൽ പുതുപുലരിയിലെ സന്തോഷം കലർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അവൻ ചുററും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. തറയിൽ കിടക്കുന്ന ഉമ്മയേയും, കുഞ്ഞുസഹോദരങ്ങളേയും, അവൻ, ഒരു നിഴൽ പോലെ ഇരുട്ടിൽ കണ്ടു. ബാപ്പ എവിടെ ആയിരിക്കും? വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയിട്ട് ദിവസം പത്തുപന്ത്രണ്ടായി. ഉമ്മയാണെങ്കിൽ കരച്ചിൽ തന്നെ എപ്പോഴും. എല്ലാവരും മുഴുപട്ടിണിയും. രാജ്യത്തെന്തൊക്കെയോ കാര്യമായി നടക്കുന്നു. വ്യക്തമായൊന്നും അറിവില്ല. പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ ആരേയും കാണുവാനുമില്ല.

ടിക്! ടിക്! സലിം ചിന്തയിൽ നിന്നും ഞെട്ടിയുണർന്നു. വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്നു. ആദ്യം അല്പം ഭയം തോന്നി.

Joy Abraham
No. 110

വേദനയുടെ ദേവത

പച്ച മലകളുടെ മുകളിൽ നീലിമ കലർന്ന വാനിടത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായിക്കാണുന്ന ലോലമായ വെള്ളിമേഘങ്ങളിൽ വർണ്ണം പിടിപ്പിക്കുകയാണ് അസ്തമയ സൂര്യൻ—

—റോസക്കുട്ടി വേഗം നടന്നു—

എത്രയും വേഗം അമ്മയ്ക്ക് മരുന്ന് എത്തിച്ചുകൊടുക്കണം—

കുണുങ്ങി കുണുങ്ങി അടക്കം പറഞ്ഞു് രസിച്ച് ചിലപ്പോഴും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒഴുകുന്ന ആ അരുവിയുടെ കരയിൽ കൂടി—അവൾ വേഗം നടന്നു—

അമ്മ—

ലോകത്തിലെ സകലവസ്തുക്കളെക്കാളും അമൂല്യമായ അർത്ഥം ആ വാക്കിനുണ്ടു്.

സ്നേഹത്തിന്റെ പര്യായമാണ്—അമ്മ.

ശരീരം തളർന്ന് കിടന്നിടത്തു നിന്നു് എഴുന്നേൽക്കാൻ പോലും പാടില്ലാത്ത—എല്ലും തോലും മാത്രമുള്ള തന്റെ അമ്മയെ—ചേട്ടൻ—

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചേട്ടൻ

ഒരേ ഒരു ചേട്ടൻ—

—പാപ്പച്ചൻ—

അപ്പന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹം. പാപ്പച്ചനെ പഠിപ്പിച്ച് ഒരു നിലയിലെത്തിക്കുക എന്നതായിരുന്നു.

പക്ഷേ—

അവൻ പഠിച്ചതു് പുസ്തകങ്ങളല്ലായിരുന്നു. ചീട്ടുകളി, മദ്യപാനം അങ്ങിനെ കൊള്ളരുതാത്തതെല്ലാം........

അങ്ങിനെ—

അവസാനം

പാപ്പച്ചൻ കേഡിപാപ്പനായി......

പ്രിയപ്പെട്ട തന്റെ മകനെ, ആറ്റുനോറ്റു വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്ന തന്റെ മകനെ കൺകുളിർക്കെ ഒരു നോക്കു കാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹം സഫലമാകാതെ ആ നല്ല പിതാവു് കണ്ണടച്ചു.

ചിലപ്പോളൊക്കെയേ ചേട്ടൻ വീട്ടിൽ വരാറുള്ളു—

ഇന്നലെ—

ക്ഷയുടെ മണിമാളിക ഒരു കൊടുങ്കാററിനാൽ തല്ലിത്തകർക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബോംബെയിൽ ജോലിയുള്ള ഒരു I. A. S. കാരൻ സാവിത്രിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. വിവാഹത്തിനു അവൾക്ക് സമ്മതമായിരുന്നുവെന്നു പിന്നീട ഞാൻ അറിഞ്ഞു. കാരണം I. A. S. കാരൻ മേനോൻ എന്നെക്കാളും സുന്ദരനും പണക്കാരനുമായിരുന്നു.

അന്നു മുതൽ എൻെറ ജീവിതത്തിനു യാതൊരർത്ഥവുമില്ലാതായിത്തീൻ. ഒരു വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ അമ്മയും ചേച്ചിയും പലവട്ടം എന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. എൻെറ ഉള്ളിൻെറ ഉള്ളിൽ കത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ അഗ്നി അവർ കണ്ടിരുന്നില്ല. അതു ശമിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാനൊരു മദ്യപാനിയായിത്തീർന്നതു്. മദ്യം..... ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ ഏററവും വെറുത്തിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇന്നതു കൂടാതെ എനിക്ക് സാദ്ധ്യമല്ല.

സാവിത്രി ഇന്നു രണ്ടു കുട്ടികളുടെ മാതാവാണ്. മൂന്നാമത്തേതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലും. ഇല്ല, ഇല്ല. അവളുടെയും അവളുടെ കുഞ്ഞിൻെറയും ജീവൻ ഇന്നു എൻെറ കരങ്ങളിലാണ്. ഇതു പോലെ ഒരു പ്രതികാരത്തിൻെറ ദിനം ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഓപ്പറേഷൻ ഇന്നുതന്നെ ചെയ്യാമായിരുന്നു. വേണ്ട നാളെ മതി.

കാർ പെട്ടെന്നു വീട്ടിലെത്തി. എന്നെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു ചേച്ചിയും അമ്മയും വാതുക്കൽ തന്നെ നിൽപ്പുണ്ട്. ഊണു കഴിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചെങ്കിലും വിശപ്പില്ലെന്നു പറഞ്ഞു ഉണ്ടില്ല. തീരെ അസ്വസ്ഥത. അതിനു പുറമെ പൂർവ്വകാല സ്മരണകൾ. അലമാരി തുറന്നു ഒരു കുപ്പി എടുത്തു പൊട്ടിച്ചു. എന്നത്തേക്കാളും കൂടുതലായി കുടിച്ചു.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ചേച്ചി വന്നു വിളിച്ചപ്പോഴാണ് ബോധം വീണ്ടു കിട്ടിയതു്. അപ്പോൾ ഒരു കുററബോധം മനസ്സിൽ തോന്നി. ഉടൻ തന്നെ ആശുപത്രിയിലേക്കു തിരിച്ചു. പക്ഷെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് എന്നെ സ്വീകരിച്ചതു് ജീവനില്ലാത്ത സാവിത്രിയുടെ ശരീരം ആംബുലൻസ് വാനിൽ കയററുന്ന കാഴ്ചയാണ്. എൻെറ പ്രതികാരം അവളുടെ ജീവൻ അപഹരിച്ചു.

ഞാനൊരു കിരാതനോ? മൃഗമോ? പിശാചോ? മനുഷ്യനോ? ലോകമേ നീ വിധിയെഴുതു.

മൂഢനോട് സംസാരിക്കുന്നവൻ തന്നോടുതന്നെ സംസാരിക്കുകയാണ്.

—കെല്ലി

Executive of the C. S. U

Cherian Mathew
President of C. S. U.

C.
S.
U.

Rev. Fr. Francis Kalacherry &
Sri M. S. Muthukadan
addressing the members of C. S. U

ബാപ്പയായിരിക്കും. അവൻ വാതിലിന്റെ കാറിയെടുത്തു.

വാതിൽ ചവുട്ടി തുറന്ന് നാലഞ്ചു പട്ടാളക്കാർ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും എല്ലാവരും എഴുന്നേററ് സലീമിന്റടുക്കൽ എത്തി. പിഞ്ചുകഞ്ഞുങ്ങളും ഉമ്മയുടെ ചുററും കൂടി. ചിലർ കൈയിൽ തൂങ്ങി. ഇളയ കുട്ടി എളിയിലും കയറി. സലീം ഉമ്മയുടെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. ഉമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ പട്ടാളക്കാരുടെ ആജ്ഞ കാത്തു നില്ക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി.

പുറത്തേക്കിറങ്ങുവാൻ പട്ടാളക്കാർ ആംഗ്യം കാട്ടി. ഒരാൾ, പിറകിൽ മാറി നിന്ന സലീമിന്റെ മൂത്ത സഹോദരിയെ ബലമായി പിടിച്ചു പുറത്തേക്കിറക്കി. മറെറാരാൾ തോക്കുചൂണ്ടി ഭയപ്പെടുത്തി മററുള്ളവരെ പുറത്തേക്കിറക്കി.

അവർ വരാന്തയിൽ നിന്ന് അള്ളാവിനെ വിളിച്ചു നിലവിളിച്ചു. പട്ടാളക്കാർ സലീമിന്റെ സഹോദരിയെ വലിച്ചിഴച്ച് മുററത്തേക്കിറക്കി. ഉമ്മക്ക് നോക്കി നിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ഈററപ്പുലിയേപ്പോലെ പട്ടാളക്കാരോടെതിർത്തു. ചിന്തയിൽ മുഴുകി ചലനരഹിതനായി നിൽക്കുവാനേ സലീമിനു കഴിഞ്ഞുള്ളു.

'ഠേ' ഒരു വെടിപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം. സലീം ഒന്നു ഞെട്ടി. ഉമ്മ എന്തോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് നിലംപതിച്ചു. ദേഷ്യം അടങ്ങാത്തതിനാൽ, ഒരു പാട്ടാളക്കാരൻ, ഷൂസിട്ട കാൽ കൊണ്ട് ആ സാധുസ്ത്രീയുടെ നെഞ്ചിൽ ആഞ്ഞു ചവുട്ടി.

സലീം വിറപൂണ്ടു. ഹൃദയമിടിപ്പിരട്ടിച്ചു. സലീം നിലത്തിരുന്ന് ചുററുമൊന്നു കൈയോടിച്ചു. ഭാഗ്യം, സലീമിന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയതു് ഒരു വെട്ടുകത്തിയാണ്. പട്ടാളക്കാർ അവനെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അവൻ മുൻപോട്ടു കുതിച്ചു. ഉമ്മയെ ചവുട്ടിയ പട്ടാളക്കാരന്റെ കഴുത്തിൽ അവൻ ആഞ്ഞു വെട്ടി.

X X X X

വളരെ ദൂരം എത്തിയെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ സലീം നിന്നു. ആരെങ്കിലും തന്നെ തിരയുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ? അവൻ ചുററും ഒന്നു നോക്കി. അന്ധകാരം അവനെ വിഴുങ്ങുവാൻ വായ് തുറന്നതു പോലെ തോന്നി. പട്ടാളക്കാരുടെ നടുവിൽ നിന്നെങ്ങിനെ രക്ഷപെട്ടു? സലീമിനു തന്നെ അത്ഭുതം തോന്നി.

ഭയപ്പെട്ടു നിന്നതു കൊണ്ടു കാര്യമില്ലല്ലോ? സലീം മുൻപോട്ടു നീങ്ങി. ഒരു കുന്നിൻ പ്രദേശത്തുകൂടി ലക്ഷ്യമില്ലാതെ അതിവേഗം നടന്നു. രണ്ടു മനുഷ്യരൂപങ്ങൾ സലീമിന്റെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആത്മവീര്യം നശിച്ചതു പോലെ തോന്നി. 'വീണ്ടും പാക്ക് പട്ടാളം' അവന്റെ മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു. അവന്റെ ദയനീയാവസ്ഥ അവൻ അറിയിച്ചു. ആദ്യമാദ്യം സത്യം തുറന്നു പറയുവാനും മടിച്ചു.

അവർ അവനോടു ദയ കാണിച്ചു. അവർ ആരാണെന്ന് സലീം തിരക്കി. അവർ അവനോട് ദയാപൂർവ്വം പെരുമാറിയതിനാൽ പരിചയപ്പെടുവാൻ അധികം സമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഗറില്ലകളാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ സലീമിനു സന്തോഷമായി. അവർ അവനെ ഗറില്ലാപ്രവർത്തനത്തിനു വേണ്ടി സ്വാഗതം ചെയ്തു.

അങ്ങനെ സലീം അവരുടെ കൂടെ പാക്പടയ്ക്കെതിരെ പടവെട്ടുവാൻ തുട-

Elsamma Manacherry
I P. D. C.

വിനോദം

തിരുത്ത്

മഞ്ഞുകട്ടപോലെ തണുപ്പുള്ള വെള്ളം ദേഹത്തു കൂടി കടന്നുപോയപ്പോഴാണ് കണ്ണു തുറന്നത്. 'ഒരു പൊന്നുമോന്റെ ഉറക്കം'. മൺകടത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്ന എന്നോട് അമ്മ ചോദിച്ചു— 'എന്താ തണുക്കുന്നുണ്ടോ'........? മണി 8 ആയി?

എന്താ തണുക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന്. ഇല്ല ചൂടാണ്. ആർക്ക്.....? 'അമ്മയ്ക്ക്' എന്നു പറയണമെന്നു തോന്നി. അല്ല എങ്ങിനെ പറയാതിരിക്കും. രാവിലെ എഴുന്നേല്പാൻ അല്പം വൈകിയാൽ ഒരു കുടം വെള്ളമാണോ തലയിൽ ഒഴിക്കേണ്ടത്?

എറ്റു ചെന്നു പല്ലുതേച്ചു കാപ്പി കുടിക്കെടാ........ ങ്! അവൻ മുറുമുറുക്കുന്നു. അല്പം പരിഭവത്തോടാണെങ്കിലും ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. പഴയ ഒരു മുണ്ടുകൊണ്ടു തലയും തുവർത്തി മുറിവിട്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അമ്മ പറഞ്ഞതുശരിയാണ്. മണി 7.50. കർത്താവേ! ഇനി എന്തു ചെയ്യും.........? 8.30-നാണു ബസ്സ്. വെട്ടിമുക്ക കവല കൂടി ഒരു ബസ്സേ ഉള്ളു പട്ടണത്തിലേക്ക്. 8.30 കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ 10.30-നാണു ബസ്സ്. 10 മണിക്കു തന്നെ കോളജിൽ ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

ഒരു തരത്തിൽ പല്ലുതേപ്പും കുളിയും ഒക്കെ നടത്തി. ഷർട്ടും മുണ്ടും മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും ബസ്സിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു. മുടി ചീകാനും, മീശ വരക്കാനും ഒന്നും സമയം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും മേശപ്പുറത്തു നിന്നും കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഒന്നുരണ്ടു ബുക്കും, പേനയും എടുത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ വഴിയിലേക്കോടി.

അതാ ബസ്സ് വരുന്നു. മുണ്ടും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് ഞാൻ ധൃതിയിൽ ഓടി.

"അച്ചായീ പോറ്" ....!

അതാ കൊച്ചുറജൻ മുണ്ടു പറിഞ്ഞു പോയിട്ടും 'ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല ദേവമാതാവേ'! എന്നമട്ടിൽ, മറന്നു പോയ എന്റെ ചോറുപൊതിയുമായി പുറകെ.

ഡ്രൈവറുടെ ദയ മൂലം ഞാൻ പൊതിയും വാങ്ങി ബസ്സിൽ കയറി. ബസ്സ് നിറയെ യാത്രക്കാർ. ഓഫീസ് തൊഴിലാളി മുതൽ കവല തൊഴിലാളി വരെ ഉണ്ടായിരുന്നു ആ ബസ്സിൽ. കണ്ടക്ടർ ടിക്ക

ങ്ങി. ഒരു ദിവസം വിമോചന ഭടന്മാർ ഒരു ചെറിയ പട്ടാള ക്യാമ്പു വളഞ്ഞു. പട്ടാളക്കാർ നാലു വശത്തേക്കും പീരങ്കി പായിച്ചു വിമോചന ഭടന്മാരിൽ പലരും രണാങ്കണത്തിൽ മരിച്ചു വീണു. സലിമിന്റെ കാലിൽ വെടിയേറ്റു.

സലിമിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ മൂന്നുനാലു കൂട്ടുകാർ എത്തി. അവർ അവനെ എടുത്തു കൊണ്ടു ഇൻഡ്യയിലേക്ക് ഒളിച്ചു കൊണ്ടു പോന്നു. അങ്ങനെ സലിം ഇൻഡ്യയിലെ ഒരു അഭയാർത്ഥിക്യാമ്പിലെത്തി. മൂന്നുനാലാഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാൽ സാമാന്യം ഭേദമായി. മാതൃഭൂമി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടോടിയ വളരെ അധികം പേർ അതിനടുത്ത് മറ്റൊരു ക്യാമ്പിൽ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടം ഒന്നു സന്ദർശിക്കുവാൻ സലിമിനാഗ്രഹമായി. മേലധികാരികളെ സലിം തന്റെ ആഗ്രഹം അറിയിച്ചു.

അന്ന് ഒരു ബുധനാഴ്ച ആയിരുന്നു. ഒരു ഇൻഡ്യൻ യുവാവിന്റെകൂടെ അടുത്തുള്ള അഭയാർത്ഥിക്യാമ്പു സന്ദർശിക്കുവാൻ സലിമിനനുവാദം കിട്ടി. അന്നു തന്നെ സന്ദർശനത്തിനിറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഷെഡിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ സലിം എല്ലാവരേയും സന്ദർശിച്ചു. ചിലരുടെ കരളലിയിക്കുന്ന കഥകൾ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ സലിം കേട്ടു. തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ കഥപറയുവാൻ താൻ മാത്രമായിരിക്കുമല്ലോ അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നോർത്തപ്പോൾ, നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽനിന്നും കണ്ണുനീർധാരയായൊഴുകി. കവിൾത്തടത്തിനീർപ്പം പകർന്നുകൊണ്ട് ആ നീർച്ചാലുകൾ അൽപനേരത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനിന്നു.

ബാപ്പയും ഉമ്മയും നഷ്ടപ്പെട്ട ജയ്ഖാൻ സന്തോഷത്തോടെയാണ് സലിമിനെ സ്വീകരിച്ചത്. അവനു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നത് ആർത്തിയോടെ അവൻ പറഞ്ഞു തീർത്തു. തന്നെ രക്ഷിച്ച വീരസ്വാതന്ത്ര്യ സേനാനിയെ ആ കുട്ടി സലിമിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

ആ കുട്ടി കൈചൂണ്ടിയ മൂലയിലേക്കു സലിം നോക്കി. ഒരു അസ്ഥികൂടം എന്നു തന്നെ പറയാവുന്ന വൃദ്ധൻ ഒരു കീറിയ തുണിയും പുതച്ച് ഒരു മൂലചേർന്നു കിടക്കുന്നു. സലിം ആ വൃദ്ധനെ സമീപിച്ചു. മുഖത്തേയ്ക്ക് ഒന്നു നോക്കി. അത്ഭുതത്തോടെ സലിം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

''ബാപ്പാ....'' വിളിക്കുവാൻ കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നാവ് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു.

വൃദ്ധൻ കണ്ണുതുറന്ന് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. വികാരവേലിയേറ്റത്താൽ വൃദ്ധൻ പകുതി എഴുന്നേറ്റു. അടുത്തിരുന്ന സലിമിന്റെ തലയിൽ, വ്രണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കൈവച്ചശേഷം വൃദ്ധൻ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു, ''മോനേ........അള്ളാ''!.......

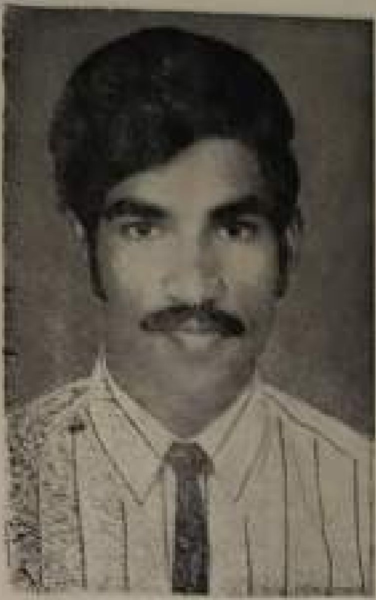

Jose K. Abraham

N. S. S.

Mohanan Nair A. K.

Kum. Leelamma K D
Best manual worker

Kum. Kusumam Vettoor

LEADERS

Kum. Nancy Joseph

ഊററുതി കൊടുക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്. 3-4 മിനിററുകൾക്കു ശേഷം അയാളും എന്റെ അടുത്തെത്തി.

"ടിക്കററ്........?" അയാളും ചോദിച്ചു. അല്പം ഗൗരവത്തിൽ ഞാൻ ബുക്കു തുറന്നു. പേജുകൾ തുരുതുരാ മറിച്ചുനോക്കി. "അയ്യോ........! സീസൺ കാർഡു മറന്നു പോയി........" മുഖത്തു മഞ്ഞ നിറം വീശിയിരുന്നെങ്കിലും ഒരു റെഡിമെയ്ഡ് പുഞ്ചിരിയോടുകൂടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ശരി 20 പൈസ തരൂ........! ഇതാ ടിക്കററ്........!!

സാർ... .... !!! പൈ....സാ.... ഇ...ല്ല .. !—

ഞാൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

എന്താ! പൈസ ഇല്ലെ....? താഴോട്ടിറങ്ങ്—!

കണ്ടക്ടർ ബെല്ലടിച്ച് ബസ്സ് നിർത്തിയിട്ട പറഞ്ഞു.

കരുവിള്ളൂട്ടും പഴതാരക്കരയനും വെച്ച് രാവിലെ തെളിഞ്ഞു ബസ്സിൽ വന്നു കയറും. ടിക്കററ് ചാർജ്ജ് വാങ്ങ....ഉം .. സലാം, ഇറങ്ങ് ബസ്സിൽ നിന്ന്.

ജോസ്, രാജൻ, പ്രേമ, ലത........ എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരും സഹജീവികൾ— പന്നുകതൊഴിലാളികൾ. എന്തൊരു തൊഴിലാളിഐക്യം? ഞാൻ ബസ്സിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി. അല്ല, കണ്ടക്ടർ എന്നെ ഇറക്കി. എല്ലാം സഹിക്കാം. ആ പെൺപിള്ളേരുടെ ഒരു ചിരി. സത്യത്തിൽ ഞാൻ വിയർത്തു പോയി.

സാരമില്ല ആ കണ്ടക്ടർ ഇനിയും ഈ വഴി വരും— ഞാൻ ആശ്വസിച്ചു. താന്നയുമല്ല, ഇത്രയും ദൂരം ചക്രത്തിൽ ബസ്സ് യാത്ര ചെയ്യാനും വേണ്ടേ ഒരു ഭാഗ്യം. ഇനി രണ്ടു മൈലേയുള്ളു കോളേജിലേയ്ക്ക്. നടന്നാലും കോളേജിലെത്താം.

ഞാൻ മുമ്പോട്ടും പുറകോട്ടും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആരും കണ്ടില്ല. ആശ്വാസമായി. സാവധാനം മുമ്പോട്ടു നടന്നു... വാച്ചിലേയ്ക്കു നോക്കി. സമയം 9½.

കോളേജിൽ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും ക്ലാസ്സ് തുടങ്ങികഴിഞ്ഞിരുന്നു. First hour പ്രൊഫസറുടേതാണ്. വാതുക്കൽ ചെന്നപ്പോഴേ പുംസ്ത്രീ ഭേദമെന്യേ തന്നെ കാര്യമായി സ്വീകരിച്ചു .... എങ്കിലും .... പ്രേമയുടെ ഒരു ചിരി. അല്ല! പിടക്കോഴി കൂകുന്നിടം എങ്ങിനെ നശിക്കാതിരിക്കും........? ഞാൻ മനസ്സിൽ ഓർത്തു.

'Why are you so late"? ആ ചോദ്യം പ്രൊഫസറുടേതായിരുന്നു.

ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അല്ല സത്യം പറയാനൊക്കുമോ?

'Excercise ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ'?

'No .. Sir . ...!'

'Get out please'

ഹും! ആ വാദ്ധ്യാരുടെ ഒരു 'ഗമ'. എന്നിട്ടവസാനം ഒരു 'പ്ളീസും'........! ഫീസ് കൊടുത്തിട്ടാ പഠിക്കുന്നതെന്നു പറയണമെന്നു തോന്നി. രാവിലെ ഒടക്കിയാലോ? വേണ്ട; പ്രൊഫസറാണ്. രക്ഷയില്ല. ഉള്ളിൽ നിന്നു ഓർമ്മ വന്നു. ഇനി എന്താ പണി? ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങിയ ഞാൻ ആലോചിച്ചു.

ലൈബ്രറിയിൽ പോയിരിക്കാം.

ആരെങ്കിലും കാണാതിരിക്കില്ല..... പ്രത്യാശ മനസ്സിൽ നാമ്പെടുത്തു. കവലമുക്കിലെ മമ്മദിന്റെ മുറുക്കാൻ കടയിൽ ചെന്ന് ഒരു 'നാടൻ സിഗററും' പുകച്ച് തലയും ചികി, തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി കൊ

FROM THE N. S. S. ALBUM

Clothes for Bangla Desh Refugees

Rev. Fr. Puthenkulam & Mr. T. S. N. Pillai

Cleaning the local
Govt: Hospital

Inauguration of rat-irradication
programme

Construction of
a village road

ഞായാലും മീശയും കറപ്പിച്ച് ഞാൻ കോളജ് ലൈബ്രറിയിലേക്ക തന്നെ കയറി.

ഠാ...! ഇന്നാണല്ലൊ പഞ്ചാബ് ഗവ: ലോട്ടറിയുടെ ഫലം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു്. ബുക്കിൽ നിന്നും ടിക്കററ് തപ്പിയെടുത്തു. A J 154246. ഒന്നാം സമ്മാനം കിട്ടിയാൽ പാതി പള്ളിയ്ക്കെന്നാ നേർച്ച.

ഞാൻ പത്രത്തിൽ നോക്കി.

A J 154246— First prize.

എന്തു്...?? ഒന്നാം സമ്മാനമോ??—

പത്തു ലക്ഷം രൂപ. തനിക്കതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും ഒത്തു നോക്കി.

A J 1...5...4 ..2. .4...6.

ഹൃദയം ത്രസിച്ചു.

ഒരു നിമിഷം!

ഞാൻ ക്ലാസ്സിലേയ്ക്കോടി. 'സാർ...! പഞ്ചാബ് ലോട്ടറി.... 10 ലക്ഷം രൂപ എനിയ്ക്കാണ്'...... First prize!! സമ്മാനാർഹമായ ടിക്കററ് കാണിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. പറഞ്ഞു തീരും മുമ്പേ പ്രൊഫസർ ക്ലാസ്സ് നിർത്തി. സഹജീവികൾ ഓടിക്കൂടി. എങ്ങും ബഹളം— വിജയാഹ്ലാദ പ്രകടനം — പൊട്ടിച്ചിരി. അങ്ങിനെ തന്നെ കൂക്ക വിളിച്ചവർ അൽപ്പം വിയർക്കട്ടെ.

ഒരുത്തനറിഞ്ഞു, ഒരുത്തിയറിഞ്ഞു, പലരറിഞ്ഞു, പരക്കെയറിഞ്ഞു, ഒരു മിനിററുകൊണ്ടു ക്ലാസ്സെല്ലാം നിർത്തിവെച്ചു. എന്റെ ചുററും തിരക്ക വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സമ്മാനാർഹമായ ടിക്കററ് ആരെങ്കിലും തട്ടിയെടുത്തെങ്കിലൊ? ഞാൻ നേരെ പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കോടി കയറി. കാര്യമറിയിച്ചു. ടിക്കററും അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചു.

ഓഫീസ് ഫോൺ നാലുവശത്തേയ്ക്കും ശബ്ദിച്ചു. പ്രിൻസിപ്പൽ മുതൽ പ്യൂൺ വരെ എന്റെ പിന്നാലെയായി. പിന്നെ പുസ്തകത്തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യം എന്തിനു പറയുന്നു. എന്നെ നിലത്തൊന്നു നിറുത്തിയിട്ടു വേണ്ടെ? എടുത്തു പൊക്കി ചുമന്നുകൊണ്ടു നടക്കുകയാണ്. ഞാൻ എത്ര കണ്ടു എതിർത്തിട്ടും വിജയിച്ചില്ല. അവന്മാരുടെ ഒരു 'കീജെ' വിളി. അതാ— ഒരു ഭാഗത്തു സ്വീകരണ ഒരുക്കങ്ങൾ. ആകെ ബഹളം. പ്രിൻസിപ്പൽ എന്നെ ക്ഷണിച്ചു. ആദ്യം അല്പം വാല്യ പറഞ്ഞെങ്കിലും ഞാൻ യോഗത്തിൽ പങ്കുചേരാമെന്നു സമ്മതിച്ചു.

കസവുമാലകൾ അനേകം കഴുത്തിൽ വീണു.

നേർച്ച നേർന്നതിലാ രക്ഷ കിട്ടിയതു്........ എങ്കിലും പകുതിരൂപാ പള്ളിക്ക കൊടുക്കാമോ? പള്ളിയ്ക്കെന്തിനാ പണം? ദൈവത്തോടു നന്ദി പറയുക. കാശു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ലോഹ്യം വേണ്ട— ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു.

'ഞങ്ങൾ പത്രപ്രതിനിധികളാണ്'. അവരും എത്തിച്ചേർന്നു കഴിഞ്ഞു. അതിനു ഞാനെന്തു വേണം. വെടി വച്ചു സ്വീകരിക്കണോ എന്നു പറയാൻ തോന്നി. എന്തു പറയാനാ. ഊരും, പേരും, കരയും, മുട്ടും, കുടുംബവും എല്ലാം ചോദിച്ച് അവരെന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചു. മുത്തച്ഛന്റെ ഭാഗ്യം മുതൽ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വച്ച് അവർ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു.

Joy Cyriac
I D. C.

ലഘുനാടകം

ഹർത്താൽ

കഥാപാത്രങ്ങൾ

രഘു — ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി.
രവീന്ദ്രൻ — രാഷ്ട്രീയക്കളരിയിൽ അഭ്യസനമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനേതാവ്.
ചാക്കോച്ചൻ — അന്നന്നയപ്പത്തിനുവേണ്ടി രാഷ്ട്രീയം കളിക്കുന്ന ഒരു ചോട്ടാ നേതാവ്. (വയസ്സ് നാൽപതോടടുക്കും)
എം. എം. പണിക്കർ — രാഷ്ട്രീയത്തിലെ അടിയും തടയും ശരിക്കും പഠിച്ച ഒരു നേതാവ്. (പ്രായം അമ്പതോടടുക്കും)
ജോസഫ് — സത്യസന്ധനായ ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ. യുവാവ്.
അവറാൻ മുതലാളി — ധനികനായ ഒരു പല ചരക്കുവ്യാപാരി.
ഗീത — രഘുവിന്റെ മൂത്ത സഹോദരി. നിഷ്കളങ്കയായ ഒരു യുവതി.

കൂടാതെ മാത്യു, ശശി തുടങ്ങിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ, ഗുണ്ടാകൾ, പോലീസുകാർ, ഡോക്ടർ തുടങ്ങിയവരും രംഗത്തുവരുന്നു.

രംഗം ഒന്ന്

[കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു ലോഡ്ജ്. മധ്യത്തിലായി ഒരു മേശ. മേശയുടെ മൂന്നു വശങ്ങളിലുമായി ഇട്ടിരിക്കുന്ന കസേരകളിൽ രവീന്ദ്രൻ, രഘു, മാത്യു, ശശി എന്നിവർ ഇരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരുടേയും മുമ്പിലുള്ള ഗ്ലാസ്സിൽ ചാരായം വച്ചിരിക്കുന്നു. ചാരായം നിറച്ച ഒരു കുപ്പി മേശയിൽ വച്ചിട്ടുണ്ട്. മററു രണ്ടൊഴിഞ്ഞ കുപ്പികൾ മുറിയുടെ കോണിലായി ചാരി വെച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരുടേയും കൈയിൽ ചീട്ടുകളുണ്ട്. കൂടാതെ മേശയിൽ ചീട്ടുകൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ ചീട്ടുകളി മുറുകി നടക്കുകയാണ്. അല്പസമയം കഴിയുമ്പോൾ ചാക്കോച്ചൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്നു]

രവീന്ദ്രൻ: (പുഞ്ചിരിയോടെ) നമസ്കാരം. ഇരിക്കണം ഇരിക്കണം (കസേര നീക്കിയിട്ടു കൊടുക്കുന്നു. ചാക്കോച്ചൻ ഇരിക്കുന്നു)

ചാക്കോച്ചൻ: ഏതായാലും നല്ല സമയ

എന്റെ ബാങ്കിൽ രൂപ ഡിപ്പോസിറ്റു ചെയ്യണം എന്ന ആശയവുമായി അപ്പൻ കാലം മുതലുള്ള പരിചയം നടിച്ചു പലരും അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ സമീപമെത്തി. നോക്കണേ! അവന്മാരുടെയൊക്കെ ചിരി! കൊലച്ചിരിയാ! അതു: 10ലക്ഷം രൂപ കിട്ടിയെന്നു കരുതി എല്ലാവരും കൂടി ഇങ്ങനെ ശല്യപ്പെടുത്തിയാലോ?

'പിന്നീടു അതേപ്പററി സംസാരിക്കാം'— ഞാൻ പറഞ്ഞു.

കീജെ വിളി അപ്പോഴും തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

അതാ! വീട്ടുകാരും വാർത്തയറിഞ്ഞു.

അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും കാറു പിടിച്ചു കോളജിലെത്തി.

അവൻ എന്റെയാ മോൻ. 100ലക്ഷം അടിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അത്രയ്ക്കു ഭാഗ്യമുള്ളവനാ........! പണ്ടു് കിട്ടക്കണിയാരും കണക്കു കൂട്ടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാ. — തന്റെ മകൻ ഭാഗ്യമുള്ളവനാണു്. ഹ! എന്നാ കളി? 'പുണർതം' നാളല്ലേ? ഉയർത്തെഴുന്നേക്കും എന്നാ പ്രമാണം— അങ്ങിനെ പോയി അപ്പന്റെ സംസാരം.

കിഴക്കേതിലെ പരമേശ്വരന്റെ ബംഗ്ലാവങ്ങു വാങ്ങിക്കാം. വാക്കു പറഞ്ഞോ. ദേ! അരലക്ഷമോ ഒരുലക്ഷമോ കൂടിയാലും വിടരുതു്. മാനാച്ചേരിപറമ്പു വിററു കിട്ടിയ കാശു് ഉടനെ അഡ്വാൻസായി കൊടുക്കു്. കടമൊക്കെ ഇതിങ്ങു കിട്ടുമ്പോഴും വീട്ടാം. എന്തുവന്നാലും അഡ്വാൻസു കൊടുക്കാതെ ഈ വീട്ടിലേയ്ക്കു കാലു കുത്തരുതു് — അമ്മച്ചിയുടെ താക്കീതായിരുന്നു അതു്.

അന്നു കോളജിനു് അവധി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്നും സമ്മാനാർഹമായ ടിക്കററു് തിരിച്ചു വാങ്ങിയപ്പോഴും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—പിന്നെ കാര്യമൊക്കെ അറിയാമല്ലോ .... കോളജിനു് 5 ലക്ഷം രൂപ കടമാ.......... അല്ല, സിററിയക്കു് വേണ്ടപോലെ ചെയ്യുമെന്നെനിക്കറിയാം.

അവതരണം നന്നായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയണമെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും പറഞ്ഞില്ല.

നാളെത്തന്നെ ടിക്കററു് ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഏല്പിക്കണം കേട്ടോ— അദ്ദേഹം എന്നെ ഓർപ്പിച്ചു. 'തനിക്കറിയാം' എന്നു പറഞ്ഞോ ഇല്ലയോ എന്തോ? 'ഉം' എന്നുമാത്രം ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

പിറേറ ദിവസത്തെ പത്രത്തിൽ ഒരു "തിരുത്തു"ണ്ടായിരുന്നു. പഞ്ചാബു്ലോട്ടറി........ First Prize A J 154246 എന്നു ചേർത്തിരുന്നതു പിശകാണു്. A 154246 എന്നതാണു് ശരിയായ നമ്പർ............ മാന്യവായനക്കാർക്കു നേരിട്ടബുദ്ധിമുട്ടിനു ക്ഷമാപണം.

എന്നു്,

പത്രാധിപർ,

കാളകൂടം.

കർത്താവേ! ബാങ്കിലെ കടമടയ്ക്കാൻ വച്ചിരുന്ന കാശാ അഡ്വാൻസു കൊടുത്തതു് എന്നു അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോഴും കാറുകൂലി എങ്ങിനെ കൊടുക്കും എന്നായിരുന്നു അപ്പന്റെ ചിന്ത. ഞാനോ???........

ത്താണു വരവ്. ദാഹിച്ചിട്ടാണെ എനിക്കൊന്നും വയ്യ. (ചിരിക്കുന്നു)

(മാത്യു കുപ്പിയിൽ നിന്നും ചാരായം പകർന്ന് ചാക്കോച്ചനു കൊടുക്കുന്നു. ചാക്കോച്ചൻ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുന്നു)

രവി: പിന്നെ എന്തുണ്ട് വിശേഷം. സുഖം തന്നെയല്ലെ.

ചാക്കോ: അതെയതെ പരമസുഖം. (കാലിയായ ഗ്ലാസ് മേശപ്പുറത്തു വച്ചിട്ട്) ഞാനൊരു പ്രത്യേക കാര്യം പറയാനാണിങ്ങു കയറിയത്. (രഘു, ശശി എന്നിവരുടെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്) ഇവരൊക്കെ നമ്മുടെ ഫ്രണ്ട്സ് തന്നെയല്ലെ.

രവി: (ആകാംക്ഷയോടെ) കാര്യം എന്താന്നുപറ. നമ്മളൊക്കെ ഒന്നു തന്നെ.

ചാക്കോ: നാളെ കഴിഞ്ഞ് അതായത് തിങ്കളാഴ്ച പാർട്ടി പൊതുപണിമുടക്കിനും ഹർത്താലിനും ആഹ്വാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിവരം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കാണുമല്ലോ. (ഒരു പ്രാസംഗികന്റെ രീതിയിൽ) നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളുടെ വിലവർദ്ധനവിൽ ജനങ്ങളുടെയുള്ളിൽ നീറിപ്പുകയുന്ന പ്രതിഷേധം ഗവണ്മെന്റിനെ ധരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. എല്ലാവരും കടകളടച്ച് ഹർത്താലാചരിക്കണമെന്നാണ് പാർട്ടി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. (ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ട്) പക്ഷെ, അവറാൻ മുതലാളി ഇടഞ്ഞേക്കുമെന്നാ ഒരു സംശയം.

മാത്യു: സംശയിക്കാനൊന്നുമില്ല. അയാൾ എതിർകക്ഷിക്കാരനല്ലെ. പോരെങ്കിൽ വാശിയിലൊട്ടും മോശമല്ല.

ചാക്കോ: അയാൾ കട തുറന്നാൽ അത് ഭാഗികമായി ഹർത്താലിനെ ബാധിക്കും. പാർട്ടിയെ ക്ഷീണിപ്പിക്കും. അതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയും അയാളെക്കൊണ്ട് കട അടപ്പിക്കണം. (രവീന്ദ്രന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്) എന്തു പറയുന്നു മിസ്റ്റർ രവീന്ദ്രൻ

രവി: എന്റേയും അഭിപ്രായം അതുതന്നെയാണ്. (അല്പസമയം ആലോചിച്ചിരുന്ന ശേഷം) എനിക്കു തോന്നുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികളെ രംഗത്തിറക്കാമെങ്കിൽ എല്ലാം സാധിക്കുമെന്നാണ്.

മാത്യു: (പൂർവ്വാധികം ഉന്മേഷവാനായി) പിള്ളേരുറക്കെ നാലു മുദ്രാവാക്യം വിളിക്കുമ്പോൾ അവറാനല്ല അതിൽ കൂടിയ വന്മാര് വിറച്ചോണ്ട് കട അടക്കും.

രവി: (ഉറക്കെ) അടച്ചില്ലെങ്കിൽ അടപ്പിക്കും.

(ആഗ്രഹിച്ച രീതിയിൽ തന്നെ സംഗതികൾ നീങ്ങുന്നതു കണ്ട് ചാക്കോച്ചൻ സന്തോഷിക്കുന്നു)

രഘു: (സംശയം ചോദിക്കുന്ന മട്ടിൽ) ബലമായി കട അടക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടാൽ പോലീസ് ഇടപെടില്ലെ.

ചാക്കോ: (ചാടി എഴുന്നേറ്റിട്ട് ഉറക്കെ) പോലീസിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആരും പേടിക്കേണ്ട. ഇപ്പോഴത്തെ ഇൻസ്പെക്ടർ നമ്മുടെ അനിയനാ. എന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ വൈഫിന്റെ അനുജത്തിയുടെ ഹസ്ബന്റ്. അയാളെ മയക്കി എടുക്കുന്ന കാര്യം ഞാനേറ്റു. (ഇരിക്കുന്നു)

രവി: അപ്പോളൊന്നുകൊണ്ടും പേടിക്കാനില്ല.

(മാത്യു, രഘു, ശശി എന്നിവരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട്) തിങ്കളാഴ്ച കുറച്ചു നേരത്തെ തന്നെ വരണം. കുറെ കുട്ടികളെ സംഘടിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് പിള്ളേരെയെല്ലാം റോഡിൽ വെച്ചു തന്നെ തടയണം. ഒരൊറ്റ കുഞ്ഞിനെപ്പോലും കോളേജിൽ കയറ്റരുത്.

രഘു: (ഗീതയോടൽപ്പം കുടിയടുത്തുനിന്നിട്ട്) ചേച്ചിയോടാരാ ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചെ.

ഗീത: പെണ്ണാണെന്നു കരുതി എനിക്കും കണ്ണും ചെവിയുമൊക്കെ ഉണ്ടടാ. (പെട്ടെന്ന് ശാന്തയായി) രഘൂ. (വിറക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) നമുക്കച്ഛനും അമ്മയുമില്ല. നാലഞ്ചു പ്രാരാബ്ധങ്ങളുള്ള ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാവി നിന്നിലാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് എന്റെ ചെറിയ ശമ്പളം കൊണ്ടു പോലും നിന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

രഘു: (ഒട്ടും തന്നെ കുലുങ്ങാതെ) ഇപ്പോൾ അതൊക്കെ വിസ്തരിക്കേണ്ട കാര്യമെന്താണ്. ഞാനെന്തു ചെയ്യുന്നാണീ പറയുന്നത്.

ഗീത: (സങ്കടത്തോടെ) ഇല്ലെടാ നീ ഒന്നും ചെയ്യില്ല. സിസ്സിൽ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സോടെ പാസ്സായ നീ എത്ര എഴുതിയാടാ പ്രീഡിഗ്രി പാസ്സായത്. അങ്ങനെങ്കിലും നീ മനസ്സിലാക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതി. (രഘു കോപത്തോടെ വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് കയറിപ്പോകുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം മൂന്ന്

[ഇൻസ്പെക്ടർ ജോസഫിന്റെ വസതിയുടെ പൂമുഖം. മനോഹരമായ ഒന്നുരണ്ടു കലണ്ടറുകൾ ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. മുറിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു ടീപ്പോയും സെറ്റിയും ഇട്ടിരിക്കുന്നു. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ ജോസഫ് പത്രം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്പസമയം കഴിയുമ്പോൾ ചാക്കോച്ചൻ പ്രവേശിക്കുന്നു]

ജോസഫ്: (പത്രം ടീപ്പോയിലേക്ക് വെച്ചിട്ട്) ഹലോ. ഗുഡ്മോർണിങ്ങ് (ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്) ചേട്ടനിവിടിരിക്കണം.

ചാക്കോ: (സെറ്റിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്) വീട്ടുകാരത്തിയെ കാണുന്നില്ലല്ലോ. ഇവിടെയില്ലേ.

ജോസഫ്: ഇവിടില്ല. (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) വീട്ടിൽ പോണം വീട്ടിൽ പോണം എന്നും പറഞ്ഞ് അവർ എല്ലാ ദിവസവും ശല്യമാ. അതുകൊണ്ട് ഇന്നലെ അവളെയങ്ങു കൊണ്ടെ വിട്ടു (രണ്ടു പേരും ഉറക്കെ ചിരിക്കുന്നു)

ചാക്കോ: (ചിരി നിറുത്തിയിട്ട് ഗൗരവത്തിൽ) ഞാനിവിടെ വന്നത് ഒരു പ്രത്യേക കാര്യം പറയുന്നതിനാണ്. നാളെ അതായതു തിങ്കളാഴ്ച പാർട്ടി പൊതു പണിമുടക്കിനും ഹർത്താലിനും പരിപാടിയിട്ടിരിക്കുന്ന വിവരം അറിഞ്ഞു കാണുമല്ലോ.

(ജോസഫിന്റെ മുഖത്തെ പ്രസന്നഭാവം പെട്ടെന്ന് മങ്ങുന്നു)

ജോസഫ്: (ഒട്ടും ഉത്സാഹമില്ലാത്തമട്ടിൽ) ങ്ഹാ അറിഞ്ഞു.

ചാക്കോ: (ജോസഫിന്റെ പ്രകൃതി ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് എന്നാൽ ഒട്ടും ഗൗനിക്കാതെ) അന്ന് അവറാൻ മുതലാളി കട തുറക്കുമെന്നാണ് പറയുന്നത്.

ജോസഫ്: ഹർത്താലിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ആഗ്രഹമില്ലാത്തവർ കട തുറക്കട്ടെ അതിനെന്താ.

ചാക്കോ: (അല്പം വിളറിയിട്ട്) അതു തന്നെയാണ് പാർട്ടിയുടെയും അഭിപ്രായം. പക്ഷേ വിദ്യാർത്ഥികൾ സമ്മതിക്കേണ്ടേ. കട തുറന്നാൽ ബലമായടക്കുമെന്ന് അവർ തറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. (ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ട്) അതുകൊണ്ട് ചെറിയ തോതിലെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽതന്നെയും പോലീസിടപെടാതെ ഒന്നു ശ്രദ്ധിക്കണം.

ശശി: (രവീന്ദ്രൻ പറഞ്ഞതു സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിന്ന എന്നവ) പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രേസിനെ (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) അനങ്ങാക്കളികളു് കോളേജിനകത്തു് കയറിപ്പററിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പുറത്തു വരില്ല.

(എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു)

രാഘു: വാച്ചിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) സമയം സന്ധ്യയായി. എന്തായാലും ഇനി പിരിയാം.

ചാക്കോ: (പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഈ വലിയ സഹായത്തിനു് അകമഴിഞ്ഞ നന്ദിയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ.

(ചാക്കോച്ചൻ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. അല്പസമയത്തിനുശേഷം മററുള്ളവരും പിരിയുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം രണ്ടു്

[രാഘുവിന്റെ വസതിയുടെ പൂമുഖം. ഗാന്ധിജി, നെഹ്രു എന്നിവരുടെ ചിത്രങ്ങളും ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഓടക്കുഴൽ വായിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു കൊത്തുരൂപം ഈ ചിത്രങ്ങൾക്കു നടുവിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നു. രംഗത്തു് മേശയും ബെഞ്ചും കാണാം. കർട്ടൻ ഉയരുമ്പോൾ ഗീത ബെഞ്ചിൽ നിശ്ശബ്ദയായിരുന്നു് എന്തോ പുസ്തകം വായിക്കുകയാണു്. ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടെന്നവണ്ണം ഇടക്കിടക്കു് പുറത്തേക്കു് നോക്കുന്നുണ്ടു്. കുറച്ചുസമയം കഴിയുമ്പോൾ രാഘു ഒന്നുരണ്ടു പുസ്തകങ്ങളുമായി അലസനായി പ്രവേശിക്കുന്നു]

ഗീത: (പുസ്തകത്തിൽ നിന്നും കണ്ണുയർത്തി രാഘുവിന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് ദേഷ്യവും പരിഭവവും കലർന്ന സ്വരത്തിൽ) ങ്ഹാ.... വന്നോ.... ഞാൻ വിചാരിച്ചു ഇന്നു പൊറുതി കോളേജിൽ തന്നെയായിരിക്കുമെന്നു്. എത്ര നേരമായി കാത്തിരിക്കുന്നു.

രാഘു: എനിക്കുവേണ്ടിയാരും കാത്തിരിക്കണമെന്നില്ല. (ആരെതിർത്താലും കൊള്ളാം അനുകൂലിച്ചാലും കൊള്ളാം) എനിക്കു് സൗകര്യമുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ വരും. പോകും.

ഗീത: അതൊക്കെ പോട്ടെ. നീ ഇനിയെങ്കിലും കാപ്പിയൊന്നു കുടിച്ചോട്ടെ. ഇപ്പം അതാറി തണുത്തുകാണും.

രാഘു: (കാപ്പി നീട്ടിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഗീതയെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) എനിക്കു് കാപ്പീം വേണ്ട കൂപ്പീം വേണ്ട.

ഗീത: (പരിഹാസ സ്വരത്തിൽ) അല്ലെങ്കിലും നല്ല പുളിച്ച കള്ളു കുടിക്കുന്നവനു് ഈ പഞ്ഞക്കാപ്പിയെന്നാത്തിനാ.

രാഘു: (അല്പം ഉറക്കെ) ചേച്ചീ, വെറുതെ അനാവശ്യം പറയരുതു്.

ഗീത: ഇതനാവശ്യമാണോടാ. എന്നാൽ നീ സത്യം പറ. (വെല്ലുവിളിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഇത്രയും നേരം എവിടെയായിരുന്നു. നിന്റെ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ജോർജ്ജിതിലെ പോയിട്ടു് മണിക്കൂറെത്ര കഴിഞ്ഞെടാ.

രാഘു: തുടങ്ങി തുടങ്ങി. എന്നാ പറഞ്ഞാലുമുണ്ടൊരു ജോർജ്ജ് (പുച്ഛത്തോടെ) ഒരു പുസ്തകപ്പുഴു. വീട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയാൽ കോളേജിൽ ചെല്ലണം. കോളേജിൽ നിന്നിറങ്ങിയാൽ വീട്ടിലെത്തണം. അത്രയുമുള്ളവന്റെ ചിന്ത. അവനൊക്കെ കോളേജ് സ്റ്റുഡന്റാണോ ചേച്ചീ.

ഗീത: (അങ്ങേയററം പുച്ഛസ്വരത്തിൽ) പിന്നെന്താ നിന്റെകൂട്ടു് കള്ളും കുടിച്ചു് ചീട്ടും കളിച്ചു നടക്കണോ. എന്നിട്ടു് കണ്ട പെമ്പിള്ളേരുടെ പുറകെ.... (പെട്ടെന്നു് നിറുത്തിയിട്ടു്) ഞാനധികം പറയുന്നില്ല.

ജോസഫ്: (ശാന്തവും വ്യക്തവുമായ സ്വരത്തിൽ) ചേട്ടനോട് പറയേണ്ടി വന്നതിൽ വ്യസനമുണ്ട്. പോലീസിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എന്റെ ഔദ്യോഗിക കാര്യമാണ്. അതിൽ ആരും ഇടപെടുന്നത് അത്ര പന്തിയല്ല.

ചാക്കോ: അപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ പോലീസ് നേരിടുമെന്നാണോ പറയുന്നത്. (ശബ്ദം ഉയർത്തി) എങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഗുരുതരമായിരിക്കും.

ജോസഫ്: ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അതല്ല. നിയമം കൈയിലെടുത്ത് ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ കൈയും കെട്ടി നോക്കി നിൽക്കാൻ പോലീസിന് സാദ്ധ്യമല്ല.

ചാക്കോ: (കോപത്തോടെ) ജോസഫ്, നീ സ്വയം മറന്നു സംസാരിക്കുന്നു. നീ എങ്ങനെ ഇൻസ്പെക്ടറായി എന്ന് ചിന്തിക്കാറുണ്ടോ.

ജോസഫ്: ഇല്ല. പാർട്ടിനേതാവ് പണിക്കർ ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടാണ് ഞാൻ ഇൻസ്പെക്ടറായതെന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ആയിരിക്കാം അല്ലായിരിക്കാം. (ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ട് ഉറച്ച സ്വരത്തിൽ) എന്തായാലും ആ നിസ്സാര കാര്യം എന്റെ കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിന് ഒരു വിലങ്ങുതടിയായിരിക്കാൻ ഞാനൊരിക്കലും അനുവദിക്കില്ല.

ചാക്കോ: (വളരെ നയത്തിൽ) ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ പാർട്ടി പ്രതിപക്ഷമാണ്. പക്ഷെ അടുത്ത ഇലക്ഷൻ കഴിയുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ അത് ഭരണകക്ഷിയായിരിക്കും. അപ്പോൾ നിന്നെ ഈ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഐ. ജി. ആക്കുവാൻ പോലും പാർട്ടിക്കു സാധിക്കും.

ജോസഫ്: ഞാനെതിർക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, കേവലം ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ പിണിയാളായി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ഐ. ജി. യേക്കാളും ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നത് സത്യസന്ധനായ, ആദർശധീരതയുള്ള ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറെയാണ്.

ചാക്കോ: (ചാടി എഴുന്നേറ്റിട്ട്, ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട്) നിന്റെ പുളിച്ച ആദർശം കേൾക്കുവാനല്ല ഞാനിവിടെ വന്നത്. (പോകാനായി ഭാവിക്കുന്നു)

ജോസഫ്: പോകുന്നതിനു മുമ്പായി എനിക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്. (വ്യക്തമായ സ്വരത്തിൽ) ഇനിയെങ്കിലും ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളിൽ എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ ചേട്ടൻ ഇവിടെ വരരുത്.

(ചാക്കോച്ചൻ കോപാവേശത്താൽ നിലത്തു ശക്തിയായി ചവിട്ടിക്കൊണ്ടു രംഗത്തുനിന്നും പോകുന്നു.

(കർട്ടൻ)

രംഗം നാല്

[പാർട്ടി ഓഫീസ്. മദ്ധ്യത്തിലായി ഇട്ടിരിക്കുന്ന മേശയുടെ ഒരു വശത്തായി രണ്ടു കസേരകൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ ഒരു കസേരയിൽ ചാക്കോച്ചൻ താടിക്കു കൈയും കൊടുത്ത് ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുന്നു. അല്പസമയം കഴിയുമ്പോൾ പണിക്കർ പ്രവേശിക്കുന്നു. പണിക്കരെ കണ്ട മാത്രയിൽ ചാക്കോച്ചൻ ചാടി എഴുന്നേല്ക്കുന്നു]

ചാക്കോ: (വളരെ ആദരവോടെ കുനിഞ്ഞു നിന്നുകൊണ്ട്) ഇരിക്കണം. സാറെ ഇരിക്കണം....

(പണിക്കർ ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു)

പണി: (ചാക്കോച്ചനോട് ഇരിക്കാൻ കൈകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് വളരെ ശാന്തസ്വരത്തിൽ) നാളെയല്ലെ ഹർത്താൽ. എല്ലാം ജോറായിട്ടു തന്നെ നടക്കും അല്ലെ.

ചാക്കോ: (സംഗതി മനസ്സിലായതുപോലെ തലകുലുക്കുന്നു) അപ്പോൾ മർദ്ദനം നടന്നാലും ഇല്ലെങ്കിലും നമുക്ക് മുതലെടുക്കാം അല്ലേ സാറെ.

(പണിക്കർ മറുപടിയായി ഒരു ചിരി സമ്മാനിക്കുന്നു)

പണി: (കസേരയിൽ നിന്നും എഴുന്നേററിട്ട്) എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ. അല്പം ധൃതിയുണ്ട്.

(പണിക്കർ പോകുന്നു. അല്പസമയത്തിനുശേഷം രവീന്ദ്രൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രവീ: (ചാക്കോച്ചന്റെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്) നിങ്ങളിന്ന് ഇൻസ്പെക്ടറെ കണ്ടോ.

ചാക്കോ: ഉവ്വ്. പക്ഷേ അയാൾ നമ്മുടെ വലയിൽ വീഴുന്നവനല്ല.

രവീ: അയാൾ ആളൊരു മുരടനാണെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങളുറപ്പു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനെതിർത്തില്ലെന്നു മാത്രം.

ചാക്കോ: എന്തായാലും കുട്ടികളോട് ഈ വിവരമൊന്നും പറയേണ്ട.

രവീ: (എന്തോ ആലോചിച്ചു കൊണ്ട്) അതു തന്നെയാണെനിക്കും തോന്നുന്നതു്.

ചാക്കോ: (രവീന്ദ്രന്റെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി നിന്നിട്ട്) ഏതായാലും സംഗതി വഷളായാൽ സൂത്രത്തിൽ തല വലിച്ചോളൂ.

രവീ: അതു പിന്നെ പറഞ്ഞു തരണോ. (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഇതുപോലെത്ര സമരം നയിച്ചിട്ടുള്ളവനാ ഈ രവീന്ദ്രൻ.

രവീ: എന്നാൽ പോകട്ടെ.

(രവീന്ദ്രനും രംഗത്തുനിന്നും പോകുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം അഞ്ച്

[തിങ്കളാഴ്ച ദിവസം. രംഗം അവറാൻ മുതലാളിയുടെ കട. മുതലാളി കണക്കുബുക്കിൽ കണ്ണും നട്ടിരിക്കുന്നു. കട തുറന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാധനങ്ങൾ കുറവാണ്. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ നാലഞ്ചു ഗുണ്ടകളെയും രംഗത്തു കാണാം]

മുതലാളി: (വാച്ചിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട്) സമയം പത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിള്ളേര് മിക്കവാറും ഇപ്പത്തന്നെയെത്തും (ഗുണ്ടകളുടെനേരെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട്) പിള്ളേര് ബലമായിട്ട് കട അടക്കാൻ ശ്രമിക്കും (ആജ്ഞാപിക്കുന്നതുപോലെ) പക്ഷേ ചത്താലും നിങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുക്കരുത്.

ഗുണ്ടകളിലൊരുവൻ: തിന്ന ചോറിനും കുടിച്ച കള്ളിനും കൂറുള്ളവരാ മുതലാളീ ഞങ്ങള്.

മുതലാളി: (എന്തോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട്) അധികനേരം എതിർത്തു നിൽക്കേണ്ടി വരില്ല. അതിനകം പോലീസിടപെട്ടുകൊള്ളും.

(അണിയറയിൽ നിന്നും വലിയ ആരവം കേൾക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ ജാഥയായി കടയുടെ നേരെ അടുക്കുകയാണ്. "വിദ്യാർത്ഥി ഐക്യം സിന്ദാബാദ്" "അവറാൻ മുതലാളി ഗുണ്ടാത്തലവൻ" തുടങ്ങിയ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി കേൾക്കാം. ജാഥ കടയുടെ മുൻവശത്തു നിന്നുകൊണ്ട് മുദ്രാവാക്യം തുടരുന്നു. ജാഥയുടെ മുന്നിലായി നില്ക്കുന്ന രവീന്ദ്രൻ, രാധ, മാത്യു എന്നിവരെ രംഗത്തു കാണാം. പോലീസും രംഗത്ത് നിലയുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുദ്രാവാക്യം കൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ കടയ്ക്കുള്ളിലേക്ക് തള്ളിക്കയറുന്നു. ഗുണ്ടകൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ നേരിടുന്നു. സംഗതി വഷളാണെന്നു മന-

ചാക്കോ: (സ്വന്തം കഴിവിൽ അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ട്) എല്ലാം റെഡിയാ സാറെ. പക്ഷേ ഒരെടങ്ങേട്.

പണി: എന്താ കാര്യംപറ. (ശ്രദ്ധയോടെ ഇരിക്കുന്നു)

ചാക്കോ: ഇപ്പോഴത്തെ ഇൻസ്പെക്ടർ ജോസഫ് എന്റെ അനിയനാ. അവറാൻ മുതലാളിയുടെ കട വിദ്യാർത്ഥികൾ ബലമായടച്ചാൽ തടയരുതെന്ന് ഞാൻ പുള്ളിയോട് പറഞ്ഞു നോക്കി. പക്ഷേ അവൻ അമ്പിനും വില്ലിനും അടുക്കുന്ന ലക്ഷണമില്ല.

പണി: (അല്പം ഗൗരവത്തിൽ) എങ്കിൽ അവനൊരു വിളഞ്ഞ വിത്താണല്ലോ. അവനെ നമ്മള് കേറ്റിവിട്ടതല്ലെ. (ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ട് പുച്ഛസ്വരത്തിൽ) ഇപ്പോൾ വലിയ ആദർശ ജീവിയായി തീർന്നിരിക്കും.

ചാക്കോ: (അതേ പുച്ഛത്തോടെ) ഒരു പുളിച്ച ആദർശം!

പണി: (ചെറുമന്ദഹാസത്തോടെ) എനിക്കീ ആദർശക്കാരുടെ കാര്യം ഓർക്കുമ്പോൾ ചിരി വരും കേട്ടോ ചാക്കോച്ചാ. (അല്പസമയം ചിന്തിച്ചിരുന്ന ശേഷം) ചാക്കോച്ചൻ പണ്ടിവിടത്തെ ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്ന തമ്പി എന്ന ആദർശജീവിയുടെ കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ.

ചാക്കോ: ഇല്ല. (ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഇരിക്കുന്നു.)

പണി: ഒരു ദിവസം ഇതുപോലൊരു പ്രശ്നത്തിന് ഞാൻ പുള്ളിയെ സമീപിച്ചു. ആദർശം വിട്ട് അണുവിട നീങ്ങില്ലെന്ന് തമ്പി തീർത്തു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അപ്പോൾ തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്ന് മിനിസ്റ്ററെ കണ്ടു കാര്യം പറഞ്ഞു. മിനിസ്റ്റർ വിവരം ഐ. ജി. യോടു പറഞ്ഞു. ഐ. ജി. സ്ഥലത്തെ ഡി. എസ്. പി. യോടു പറഞ്ഞു. ഡി. എസ്. പി. പുള്ളിക്ക് ശരിക്ക് ഒന്നു രണ്ടു വാണിങ്ങും കൊടുത്തു. (പുച്ഛച്ചിരിയോടെ) അതോടെ തമ്പിയുടെ ആദർശങ്ങളും അവസാനിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഈ മണ്ഡലത്തിലെവിടെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നമുണ്ടായാൽ പുള്ളി എന്നെ ഫോണിൽ വിളിച്ചു ചോദിക്കും. പാവം വല്ലാണ്ടു വിരണ്ടു പോയി (രണ്ടു പേരും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു)

ചാക്കോ: എന്നാലും ജോസഫിനെ അങ്ങനെ പാറ്റിക്കരുതു കേട്ടോ സാറെ.

പണി: (കുറച്ചു സമയം ആലോചിച്ചിരുന്നശേഷം) ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അവൻ ചെയ്യുന്നതും നമുക്കു ഗുണമായിട്ടേ വരൂ.

ചാക്കോ: (മനസ്സിലാകാത്ത മട്ടിൽ) അതെങ്ങനാ.

(പണിക്കർ ചാക്കോച്ചനോടൽപ്പം കൂടി ചേർന്നിരുന്നിട്ട് ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നു)

പണി: (ആരെങ്കിലും കേൾക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് ചുറ്റും നോക്കിയിട്ട്) പോലീസ് നാളെ വിദ്യാർത്ഥികളെ ശരിക്കും മർദ്ദിക്കുമെന്നു കരുതുക. മർദ്ദനത്തിൽ കുറച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരുക്കേൽക്കും. ചിലപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോപേർ മരിച്ചെന്നും വരാം. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ നോക്കിയിരിക്കുമെന്ന് ചാക്കോച്ചൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ. സംസ്ഥാനത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം മർദ്ദനത്തിനെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തും. വിദ്യാർത്ഥിസമരം സാവധാനം ഗവർമെന്റിനെതിരെയുള്ള സമരമായിമാറും. ഒരു പക്ഷേ, ഈ ഗവർമെന്റു മറിഞ്ഞു വീഴാനും അതു മതി.

സ്സീലാക്കിയ ഇൻസ്പെക്ടർ ജോസഫ് ലാത്തിച്ചാർജ്ജിന് ഓഡർ കൊടുക്കുന്നു. സ്റ്റേജിലാകെ ബഹളം. കൂട്ടനിലവിളി ഉയരുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം ആറ്

[ആശുപത്രിയിലെ ഒരു മുറി. രഘു കട്ടിലിൽ മയങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ദേഹത്തു പല ഭാഗത്തും വെച്ചുകെട്ടുണ്ട്. ഒരു കൈയിൽ പ്ലാസ്റ്ററിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗീത തൊട്ടടുത്ത് ദുഃഖം നിറഞ്ഞ മുഖവുമായി നില്ക്കുന്നു. ഡോക്ടർ രംഗത്തേക്കു വരുന്നു. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ ഡോക്ടർ രഘുവിനെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നു]

ഡോക്ടർ: (ഗീതയുടെനേരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്) വളരെ ഇമ്പ്രൂവ്മെൻറുണ്ട്. (സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഇനി പേടിക്കാനില്ല. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കകം എല്ലാം സുഖമാകും

(ഗീതയുടെ മുഖം അല്പം പ്രകാശിക്കുന്നു)

ഗീത: ഇവിടെ വന്നിട്ട് രണ്ടു ദിവസമായി. ഇതുവരെ ശരിക്കു ബോധം വീണിട്ടില്ല ഡോക്ടർ.

ഡോക്ടർ: നെവർ മൈൻഡ്. കുറച്ചുസമയത്തിനകം ബോധം തെളിയും. അപ്പോൾ അധികം സംസാരിക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. (ഡോക്ടർ പോകുന്നു)

(ഏതാനും മിനിററുകൾ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്നു. ഗീത രഘുവിൻെറ മുഖത്ത് ഉല്ക്കണ്ഠയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. ഗീതയുടെ മുഖത്ത് കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ വ്യക്തമായി കാണാം. പെട്ടെന്ന് രഘുവിൻെറ കണ്ണുകൾ തുറക്കുന്നു. ഗീതയുടെ നേരെ നോക്കിക്കൊണ്ട് എന്തോ പറയുന്നു. പക്ഷെ ചുണ്ടനങ്ങുന്നതല്ലാതെ ശബ്ദം പുറത്തു വരുന്നില്ല)

ഗീത: (സ്നേഹം തുളുമ്പുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട്. വല്ലാത്ത വേദന തോന്നുന്നുണ്ടോ.

രഘു: (വളരെ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) ഇല്ല. ശരീരത്തെക്കാളും വേദന മനസ്സിനാണ്.

ഗീത: (ദയനീയമായ സ്വരത്തിൽ) എങ്കിലും എൻെറ രഘുവിനുമാത്രം ഇതു സംഭവിച്ചല്ലോ. രവീന്ദ്രനും മാത്യുനും മററു യാതൊരു പരുക്കും പററിയിട്ടില്ല

രഘു: (അല്പനേരം ആലോചിച്ചു കിടന്നിട്ട്) അവർക്കാർക്കും ഒന്നും പററില്ല ചേച്ചീ. സമരം മുറുകിയപ്പോൾ, കുട്ടികൾ കടയിലേക്കിരച്ചു കയറിയപ്പോൾ അവർ സൂത്രത്തിൽ തലവലിച്ചു. (ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ട് വിറക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) ഞാൻ മാത്രം. അല്പം സത്യസന്ധനായിപ്പോയി.

ഗീത: സാരമില്ല. ഇനി പേടിക്കാനില്ലെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്.

രഘു: എൻെറ കാര്യത്തിൽ എനിക്കൊട്ടും വിഷമമില്ല. കിട്ടേണ്ടത് കിട്ടിയെന്നെ ഞാൻ കരുതുന്നുള്ളു. (വേദനാനിർഭരമായ സ്വരത്തിൽ) പക്ഷേ ആ പിഞ്ചുവിദ്യാർത്ഥികൾ.... ആ നിരപരാധികളെ ചെന്നായ്ക്കളുടെ മുമ്പിലേക്ക് എറിഞ്ഞിട്ടു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. എന്തു വന്നാലും പോലീസ് തങ്ങൾക്കെതിരായിട്ട് ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ലെന്നാണ് ആ പാവങ്ങളെ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

ഗീത: (രഘുവിൻെറ കവിളുകളിൽക്കൂടി ഒഴുകിവരുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളെ സാരിത്തുമ്പുകൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുത്തുകൊണ്ട്) അധികം സംസാരിക്കേണ്ട.

(അണിയറയിൽ നിന്നും മൈക്കിൽക്കൂടി വിളിച്ചു പറയുന്നു. "അതിക്രൂരമായ പോലീസ് മർദ്ദനത്തിൽ പ്രതിഷേധിക്കുവാൻ ഇന്ന് സ്ഥലം മൈതാനിയിൽ

↑ First Batch Second Pre-Degree Second Batch ↓

V. D. Thomas
III D. C.

ഏകാങ്കം

"നടി"

രംഗം ഒന്നു്

[സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു വീട്ടിലെ സന്ദർശനമുറി. ഭിത്തിയിൽ 60-വയസ്സു പ്രായം വരുന്ന ഒരു വൃദ്ധന്റെ ഫോട്ടോയുണ്ടു്. മുറിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വട്ടമേശ കിടക്കുന്നു. അതിൽ ഫ്ളവർവാസും, ആഷ്ട്രേയും ഒരു സ്റ്റീൽ കപ്പും സോസറും ഇരിക്കുന്നു. ഒരു വശത്തായിട്ടു് ഒരു ചെറിയ അലമാരി: സുകുമാരൻ—25—ഒരു ക്ലാർക്കു് ഓഫീസിൽ നിന്നും മടങ്ങിവരുന്ന സാധാരണ വേഷം. ഒരു ബാഗും മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പുമുണ്ടു് കയ്യിൽ. ബാഗ് അലമാരിയിൽ വച്ചതിനുശേഷം അവിടെത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു് ആഴ്ചപ്പതിപ്പു് മേശയിലേക്കെറിയുമ്പോൾ കപ്പും സോസറും താഴെ വീഴുന്നു. ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു് അകത്തു നിന്നും]

വമ്പിച്ച ഒരു പൊതുയോഗം നടത്തുന്നതാണു്. സമ്മേളനത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നേതാവു് ശ്രീമാൻ M. M. പണിക്കർ നിങ്ങളോടു് സംസാരിക്കുന്നു". ഇതു കേട്ടുകിടക്കുന്ന രാഘവ വികാര വിക്ഷുബ്ധനായി പല്ലിറുമ്മുന്നു. മനസ്സിൽ കൂടി കടന്നുപോകുന്ന വികാരങ്ങൾ ആ മുഖത്തു പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം)

(കർട്ടൻ)

—ശുഭം—

ആരാ.... അതു്....?

സുകുമാരൻ: ഓ ഞാനാണമ്മേ ... (കപ്പും സോസറും പെറുക്കുന്നു) (ജാനമ്മ—50—സുകുമാരന്റെ അമ്മ കടന്നു വരുന്നു) ഇതാരാമ്മേ ഇവിടെ കൊണ്ടുവച്ചതു്.

ജാനമ്മ: (പരുഷമായി) ഞാനെങ്ങനാ അറിയുന്നതു്. ഞാനൊന്നും അവിടെക്കൊണ്ടുവച്ചില്ല.

സുകു: ഗീതയെവിടെപ്പോയു്! അപ്പുറത്തില്ലേ....?

ജാന: ഞാനെങ്ങനാ അറിയുന്നതു്. പോകുന്നവരൊക്കെ എന്നോടു പറഞ്ഞേച്ചാണോ പോണെ!

സുക: (അല്പം ആലോചിച്ചിട്ടു്) ഇന്നു് ആരാണമ്മേ ഇവിടെ വന്നിരുന്നതു്.

ജാന: (ദേഷ്യത്തിൽ) നീയെന്തിനാ ഇതൊക്കെ തിരക്കുന്നതു്. ദേ.... ഒന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം.... എന്റെ കുടുംബത്തു് ഈ പണി പറ്റുകേല....!

സുക: എന്താണമ്മേ—?

ജാന: ഞാനന്നേ പറഞ്ഞതാ നാടകക്കാരിപ്പെണ്ണുങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധോം കുന്തോമൊന്നും വേണ്ടാന്നു്!

↑ Fourth Batch Second Pre-Degree Fifth Batch ↓

ആശാ: അങ്ങിനെയെങ്ങാൻ മറക്കുമോ ജാനമ്മേ.... കൊള്ളാം. പ്രതാപൻചേട്ടനുണ്ടായിരുന്നപ്പം ഒരു ദിവസം പോലും ഞാനിവിടെ വരാതിരുന്നിട്ടില്ലല്ലോ.

ജാന: പ്രതാപൻ ചേട്ടനല്ലേ മരിച്ചു പോയുള്ളു. ഹല്ലാ! ഇതൊക്കെയാ ലോകത്തിന്റെ ഗതി.

ആശാ: അതു ശരിയാ... ഹ.... ഹ....... (ചിരിക്കുന്നു) ഇങ്ങോട്ടൊന്നു പോരണം പോരണം എന്നു് പലപ്പോഴായി വിചാരിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്തോ— എന്തോ ഒരു ഇതു്.... പിന്നേം വേണ്ടാന്നു വയ്ക്കും.

ജാന: പ്രതാപൻ ചേട്ടന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടെ ഞങ്ങളുടേയും പ്രതാപം കഴിഞ്ഞു ആശാനെ.

ആശാ: ശരിയാ ജാനമ്മേ.... അങ്ങേരു് ഒരു പ്രതാപവാൻ തന്നെയായിരുന്നു. കലയിലും ജീവിതത്തിലും എല്ലാം ഒരു പ്രതാപവാനായിരുന്നു. 'സബ്ബ്ഇൻസ്പെക്ടർ' എന്ന നാടകത്തിൽ ഇൻസ്പെക്ടർ ആയിട്ടു് അദ്ദേഹം വരുന്നൊരു ഭാഗമുണ്ടു്. ഞാനിപ്പോഴും ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഹൊ! ഹൊ? ഭയങ്കരം തന്നെ. സാക്ഷാൽ ഇൻസ്പെക്ടർ തോററു പോകും. ഞാൻ ഭയന്നു പേടിച്ചു വിറച്ചു പോയിട്ടുണ്ടു്. വെറുതേ ഒരു അഭിനയമാണെന്നു് തോന്നില്ല.

ജാന: (ദുഃഖിതയായി) എന്തൊക്കെയായാലും അദ്ദേഹം നമ്മളെയൊക്കെ ഇട്ടിട്ടുപോയി. (കണ്ണുനിറയുന്നു)

ആശാ: ഇനിയിപ്പം അങ്ങനെ വല്ലോം ചിന്തിക്കാനൊണ്ടോ: നിങ്ങടെ മാത്രമല്ല ജാനമ്മേ, ഞങ്ങളുടേയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അല്ലാ.... ഇനി ദുഃഖിച്ചിട്ടെന്താ പ്രയോജനം?

ജാന: എല്ലാം ഈശ്വര നിശ്ചയം!

ആശാ: (സുകുവിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടു്) ഇതെന്തുപററി. സുകുമാരനൊന്നും മിണ്ടുന്നില്ലല്ലോ.

സുകു: (എന്തു പറയുവാൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു)

ആശാ: ഗീതയെ കണ്ടില്ലല്ലോ. അകത്തു തന്നെയായിരിക്കും!

ജാന: (നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ ഒന്നു നീട്ടി മൂളുന്നു) ഒന്നും പറയണ്ട ആശാനേ ... മുടിയാനൊള്ള നേരത്തേ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ തോന്നുകയുള്ളു.

സുകു: (മിണ്ടണ്ടോ എന്നു് ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു)

ആശാ: ങാ.... (ആശ്ചര്യത്തിൽ) എന്തു പററി?

ജാന: ഇനി പററാനെന്തിരിക്കുന്നു.

ആശാ: ഹ! ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലല്ലോ

ജാന: അറിയാതിരിക്കുന്നതാ നല്ലതു്.

ആശാ: പ്രശ്നമെന്തുവാ....?

ജാന: എന്റെ ചെറുക്കനെ തൊലച്ചു. അതു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

ആശാ: എന്തുണ്ടായി ജാനമ്മേ.... എന്തു സംഭവിച്ചു?

ജാന: നാണക്കേടുകൊണ്ടു് മനുഷ്യരുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ മേലാതായി. ആ പെണ്ണ് മഹാ പെഴയാ ആശാനേ.... അവടെ പോക്കു് അത്ര നല്ലതല്ല.

ആശാ: എന്തോ.... എനിക്കു് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നില്ല.

ജാന: പലർക്കും തോന്നില്ല.... പക്ഷേ പരമാർത്ഥമങ്ങിനെയാ..... അല്ലേലും ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ ഈ നാടകക്കാരി പെൺപിള്ളേരിലേതാ നല്ലതൊള്ളതു്. എല്ലാം കണ്ടമാനം നടക്കുന്നതുകളാ....

സുക: എന്നിട്ടിപ്പോ എന്തുപററി?

ജാന: പറയുന്നതൊന്നും നീ അറിയുന്നില്ലല്ലോ.... ആ കരുവിള്ളട്ടം വച്ചോണ്ടു് നടക്കുന്നവനെന്തിനാടാ ഇവിടെ ദിവസവും വരുന്നതു്?

സുക: ആരു്.... തമ്പിയോ ...

ജാന: ഓ– അവൻ തന്നെ!

സുക: തമ്പി ഇവിടെ ദിവസവും വരാറുണ്ടോ.

ജാന: ദിവസോമില്ലെങ്കിലും പലപ്പോഴും വരാറുണ്ടു്.

സുക: എന്നിട്ടു് അമ്മ എന്ത്യേ എന്നോടതു നേരത്തെ പറയാതിരുന്നതു്. എന്തിനാ വരുന്നതെന്നു് അമ്മ അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ലേ ...

ജാന: ഹയ്യോ! ഞാൻ വല്ലോം ചോദിച്ചു പോയാൽ അവളുടെ ഭാവമങ്ങു മാറുകേലേ ... എന്നെ കാണുന്നതു തന്നെ അവൾക്കു വെറുപ്പാ.... എന്തൊരു വർത്തമാനമാണെന്നറിയാമോ. ചിരിയും.... തമാശും.... ഹൊ! ഹൊ! ഒന്നും പറയേണ്ട.

സുക: (പല ചിന്തകളും മനസ്സിൽ ഓടിക്കയറുന്നു) ഇന്നെപ്പോഴാ അയാള് ഇവിടെ വന്നിരുന്നതു്?

ജാന: ഓ, ഒരു രണ്ടുമണിയായിക്കാണും.

സുക: ഇന്നലെ വന്നിരുന്നോ?

ജാന: ഇന്നലെ വന്നില്ലെന്നാ തോന്നുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ ബുധനാഴ്ച വന്നിരുന്നു.

സുക: അതുമുടങ്ങാതെ.

ജാന: കഴിഞ്ഞതിന്റെമുമ്പിലത്തെ ശനിയാഴ്ചയാണെന്നാ തോന്നുന്നതു്.

സുക: ഉം.... (അർത്ഥം വച്ചു് അമർത്തി മൂളുന്നു).... ഞാനൂഹിച്ചതെല്ലാം ശരി തന്നെ. (കപ്പും സോസറും മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കുന്നു. ഉടനെ ജാനമ്മ അതു് എടുത്തു കൊണ്ടു്)

ജാന: ഇപ്പം മനസ്സിലായോ.... ഞാനന്നു പറഞ്ഞപ്പം അച്ഛനും മകനും അതു പിടിച്ചില്ല. മനുഷ്യരു് അതുമിതും പറയുന്നു. നാണക്കേടു്. അല്ലേലും എനിക്കു നേരത്തെ തന്നെയറിയാം ഈ നാടകക്കാരികളൊന്നും അത്ര നല്ലവരല്ല.

സുക: (കുററപ്പെടുത്തലിൽ അസഹ്യതയും ഈർഷ്യയും പ്രകടിപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്നു) എന്തായാലും അവളുടെ ഈ പോക്കു് അത്ര പന്തിയല്ല.

ജാന: അല്ല ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ നാണോം മാനോമുള്ള ആരെങ്കിലും അവരുടെ പെൺമക്കളെ നാടകം കളിക്കാനും സിനിമാ കളിക്കാനും വിടുമോ? (അകത്തേയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടു്) നിന്റെ അറിവിലേയ്ക്കു ഞാനിത്രേം പറഞ്ഞെന്നു മാത്രം. എന്തായാലും വന്നു കാപ്പികുടിയ്ക്കു്. (പോകുന്നു)

(സുകുമാരൻ പല ചിന്തകളിൽപ്പെട്ടു വിഷണ്ണനായിരിക്കുന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് ആശാൻ കടന്നു വരുന്നു. അൻപത്തഞ്ചു വയസ്സു കാണും. അല്പം നരച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചെമ്പിച്ചതെങ്കിലും ഇണക്കമുള്ള മേൽമീശ. പ്രായം ചെന്ന ഒരു കാലൻ കുട കയ്യിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. മുണ്ടും ഷർട്ടും മേൽമുണ്ടും വേഷം)

ആശാൻ: അല്ല........ എന്താ ഒരു ആലോചന....

സുക: ങാ! ആശാനോ? ദാ ഇരിക്കു. കണ്ടിട്ടൊക്കെ വളരെയായല്ലോ.

ആശാ: ഓ.... കുറച്ചായി. അമ്മയില്ലേ അപ്പുറത്തു്. ജാനമ്മോ.... (വിളിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്ത കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു)

ജാന: (പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു്) അയ്യയ്യോ ഇതാരു്! ആശാനോ ഞാൻ വിചാരിച്ചു ഞങ്ങളെയൊക്കെ അങ്ങു മറന്നു കാണുമെന്നു്.

ആശാ: ഗീത ഇപ്പോഴെവിടെ പോയിരിക്കുകയാ....!

ജാന: ആരാണ്ടൊരുത്തൻ ഇവിടെ വന്നു. അവന്റെ കൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോണതും കണ്ടു.

ആശാ: നേരം സന്ധ്യയായല്ലോ. ഇതുവരെ കണ്ടില്ലല്ലോ.

സുക: പോയവരൊക്കെ വരുമ്പോൾ വരട്ടെ.... പിന്നെയെന്താ ആശാനിറങ്ങിയതു്. പതിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചതാ.

ആശാ: ഓ.... ഒന്നുമില്ല. ങ്ഹാ.... പിന്നെ ഞങ്ങളുടെനാട്ടിൽ ഈയിടെ ഒരു ക്ലബ്ബും വായനശാലയുമൊക്കെ തല്ലിക്കൂട്ടിയ വിവരം അറിഞ്ഞുകാണുമായിരിക്കും.

സുക: ഇല്ല.

ആശാ: ങ്ഹാ.... എന്നാലങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടായി. തന്നെയുമല്ല ക്ലബ്ബിന്റെ കെയറോഫിൽ ഒരു നാടകം പഠിക്കാനും തീരുമാനിച്ചിരിക്കയാ.... അവരെല്ലാം കൂടി എന്നെയാ ആ ചുമതല ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ജാന: ഈ ആശാന്റെ ഒരു നാടകഭ്രാന്തു്! പത്തറുപതു് ആയില്ലേ. ഇനിയെങ്കിലും ഇതൊക്കെ അങ്ങു നിറുത്തരുതോ....

ആശാ: (ഊറിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) ജാനമ്മയ്ക്കു് അതു പറയാം. പക്ഷേ കലാരംഗത്തു വരുമ്പോൾ ഞാൻ പതിനാറുകാരനാ ജാനമ്മേ.... ഞാൻ തന്നെയല്ലാ.... എല്ലാ കലോപാസകരും അങ്ങിനെയാ ...

ജാന: നിങ്ങടെയൊക്കെ ഒരു നശിച്ചകല. മണ്ണാങ്കട്ട!

ആശാ: ഹ....ഹ....ഹ.... (കലുങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നു) ജാനമ്മയ്ക്കു കലയോടു് ഇത്രയും വെറുപ്പു തോന്നാൻ കാരണമെന്താണെന്നാണു് ഞാനാലോചിക്കുന്നതു്.

ജാന: എന്റെ ഭർത്താവും ഒരു കലാകാരനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് തന്നെയാ.....

ആശാ: ഒരു കലാഹൃദയമില്ലാത്തിട്ടാ അങ്ങിനെയൊക്കെ തോന്നുന്നതു്; ജാനമ്മേ....

സുക: ങ്ഹാ.... ഇന്നിപ്പോൾ ഞാനെന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു് ആശാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

ആശാ: ഗീതയെക്കൂടെ നാടകത്തിനു് സംബന്ധിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാം. (ജാനമ്മയുടേയും സുകുമാരന്റെയും മുഖത്തു ഭാവമാറ്റം) സാമ്പത്തികമായി വളരെ പരാധീനതയാണു് ഞങ്ങൾക്കുള്ളതെന്നു് അറിയാമല്ലോ (ജാനമ്മ അകത്തേയ്ക്കു് പോകുന്നു)

സുക: (നിശബ്ദതക്കു് ശേഷം) അവളീയിടെയായിട്ടു് അൽപ്പം മോശമായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. നേരത്തേ തന്നെ നാടകത്തിനു് വിടേണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു.

ആശാ: എന്തോ തെറ്റിദ്ധാരണയാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഗീതയ്ക്കു് അത്തരം ദുസ്വഭാവങ്ങളൊന്നുമുള്ളതായിട്ടു് എനിക്കറിവില്ല.

സുക: ആദ്യം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഇപ്പോൾ ശരിയായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ നാടകക്കമ്പനിയുടെ ഡയറക്ടർ തമ്പിയും ഗീതയുമായി ചില അവിഹിത ബന്ധങ്ങളുണ്ടെന്നു് ഞാനറിഞ്ഞു. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ പലതും ശരിയുമാണു്.

ആശാ: എനിക്കതു് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. (ജാനമ്മ നിലവിളക്കു് കൊളുത്തി വയ്ക്കുന്നു)

സുക: മൂന്നുമണിയായപ്പോൾ പോയതാ. ഇപ്പോൾ ഏഴുമണിയായി. അതും ആരുടെ കൂടെ. ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ തമ്പി

പോയിരുന്നുവെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്.

ഗീത: (കുറ്റിതത്തോടും സങ്കോചത്തോടും കൂടി) ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ!

സുക: എന്തിന്?

ഗീത: കാണണമെന്ന് പറഞ്ഞു. തന്നെ (ബാക്കി പറയുന്നതിന് മുൻപ് ഇടയ്ക്കു കയറി)

സുക: നിന്നെ ഇവിടെ വച്ചു കണ്ടിട്ട് മതിയാകാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കും ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ കൂടെച്ചെന്നു കാണാമെന്നു തീരുമാനിച്ചത്.

ഗീത: സുകുമാരൻ ചേട്ടനെ കാണണമെന്നും ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു.

സുക: എന്റെ താമസം ബസ്സ്റ്റാൻഡിലാണോ?

ഗീത: കണ്ടിട്ട് മററാരെയോ കൂടി കാണേണ്ടതുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. ഇവിടെ വന്നു കണ്ടിട്ട് പോകാൻ സമയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ബസ്സ്റ്റാൻഡിലേക്ക് പോകാമെന്നു പറഞ്ഞത്. (പുറത്തു ഒരു കാർ വന്നു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദം രണ്ടുപേരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. എന്തോ അപരാധം ചെയ്ത ഒരു ഭാവം ഗീതയ്ക്കുണ്ട്)

സുക: ഇന്നു ഞാനവസാനമായിപ്പറയുന്നു. ഇനിമേലാൽ അനുവാദം കൂടാതെ ഈ വീട്ടിൽ നിന്നും പുറത്തു പോയിക്കൂടാ. ഞാൻ കുറെ കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു പോയി. (ഗീത വിഷാദത്തോടെ അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു. തമ്പി പുറത്തു നിന്നും കടന്നു വരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരൻ—കലാകാരനാണ്. അൽപ്പം പരിഭ്രമത്തോടെ)

തമ്പി: ഗീത ഇങ്ങു വന്നില്ലേ സുക.? വന്നില്ലേ ഗീത.

സുക: (അല്പം അമർഷത്തോടുകൂടി മൗനമായിരിക്കുന്നു)

തമ്പി: എന്താ താങ്കൾ വല്ലാതിരിയ്ക്കുന്നല്ലോ ഗീതയ്ക്കെന്തു സംഭവിച്ചു. ഗീത ഇങ്ങു വന്നില്ലേ.

സുക: (പരുഷമായി) വന്നു.

തമ്പി: പരിക്കൊന്നും പററിട്ടില്ലല്ലോ?

സുക: (മൗനം)

തമ്പി: ഞാൻ കാറിൽ വരുമ്പോഴാണ് ബസ് ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കണ്ടത്. ആർക്കും കാര്യമായ ആപത്തൊന്നും വന്നിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞു. ഗീതയ്ക്കും... ?

സുക: കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല.

തമ്പി: എന്താ വല്ലാതിരിക്കുന്നത്.

സുക: ഒന്നുമില്ല. (ജാനമ്മ അകത്തുനിന്നും വരുന്ന തമ്പിയെ പരുഷമായി നോക്കിയിട്ട് അകത്തേയ്ക്കു തന്നെ പോകുന്നു.)

സുക: എന്താ തമ്പി ഈ സമയത്ത്.

തമ്പി: ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ വച്ച് കാണാമെന്നു കരുതി പക്ഷേ കാണാൻ സാധിച്ചില്ല.

സുക: ഗീത ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതല്ലേയുള്ളൂ

തമ്പി: അതേ, ഞാനും ഗീതയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

സുക: എന്നിട്ടും കണ്ടില്ലേ....

തമ്പി: അതല്ല താങ്കളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാണ്.

സുക: (പരിഹാസം) ഓ.... അതുശരി.... ഓ എന്താ ഇത്ര ഗൗരവമായ പ്രശ്നം?

തമ്പി: ഞായറാഴ്ച നാടകമുള്ള കാര്യം അറിഞ്ഞു കാണുമല്ലോ?

സുക: ഇല്ല.

തമ്പി: ഗീത പറഞ്ഞില്ലേ!

സുക: ഞാൻ ചോദിച്ചില്ല.

തമ്പി: (പലതും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും ഒന്നും പുറത്തു കാണിക്കാതെ) ഞായറാഴ്ച

യുടെ കൂടെത്തന്നെ. ഈ വീട്ടിൽ ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടാണോ അവൾ പോയത്.

ആശാ: എന്തെങ്കിലും തക്കതായ കാരണമുണ്ടായിരിക്കും.

സുക: തക്കതായ കാരണം! ഒരു പ്രാവശ്യമാണെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാം. രണ്ടു പ്രാവശ്യം, മൂന്നുപ്രാവശ്യം. അതിൽ കൂടുതലായാൽ?

ആശാ: കാലം മാറിയില്ലേ കുഞ്ഞേ. പലതും കണ്ടില്ലെന്നും കേട്ടില്ലെന്നും വക്കണം.

സുക: അവിടെയാണ് എനിക്ക് അബദ്ധം പിണഞ്ഞത്. അറിവും ബോധവും ഇല്ലാത്തവരെപ്പോലെ ആകരുതല്ലോ എന്നോർത്തു പലതും ഞാൻ കണ്ണടച്ചു. അതിപ്പോൾ അവൾക്കൊരു താളവുമായി.

ആശാ: തമ്പിയുമായിട്ടല്ലേ പ്രശ്നമുദിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ നാടകത്തിന് ഗീതയെ വിടുന്നതിലെന്താ കുഴപ്പം.

സുക: കുഴപ്പമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടല്ല. എങ്കിലും എനിക്ക് അത്ര തൃപ്തിതോന്നുന്നില്ല.

ആശാ: അല്ല . ആലോചിച്ച് പറഞ്ഞാൽ മതി.

സുക: ഓ ... ഇന്നിപ്പോൾ ഗീതയിവിടില്ലല്ലോ: അവൾ വരട്ടെ. അവളോടും ചോദിച്ചിട്ട് പറയാം.

ആശാ: അതു മതി (സസന്തോഷം) അപ്പോൾ നാളെ വൈകുന്നേരം ഞാനിറങ്ങാം.

സുക: നാളെയോ മററന്നാളോ ഇറങ്ങ്.

ആശാ: ശരി.... എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ. (എഴുന്നേൽക്കുന്നു) ഹല്ലേ ... സമയമിത്രയുമായല്ലോ ഈ പെണ്ണ് എവിടെപ്പോയിരിക്കുന്നു.

(ആശാൻ പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഗീത കടന്നു വരുന്നു. സുന്ദരിയാണ്. കലാകാരിയാണെന്നു കാഴ്ചയിൽ തോന്നിക്കുന്ന വേഷഭൂഷാദികൾ)

ആശാ: കുഞ്ഞു വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഗീതയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ. എന്താ ഇത്ര താമസിച്ചത്?

ഗീത: ഒന്നും പറയേണ്ട ആശാനേ. എത്ര സമയം കാത്തു നിന്നിട്ടാണെന്നറിയാമോ ഒരു വണ്ടി കിട്ടിയത്; ആളാണെങ്കിൽ പൂരം. കല്ലുപാലത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശെ വന്നപ്പോൾ ഒരു ലോറി വന്നു. അതിനു സൈഡു കൊടുത്തപ്പോൾ ബസ്സ് ഓടയിലേയ്ക്കു ചരിഞ്ഞു.

ആശാ: ഈശ്വരാ! ഹ്ഹാ.... എന്നിട്ടെന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചു. ആർക്കെല്ലാം ..

ഗീത: ആർക്കും അപകടമൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. ചിലർക്ക് അവിടേമിവിടേം അല്പം ചതവും മുറിവുമൊക്കെ ഉണ്ടായതേയുള്ളൂ.

ആശാ: കുഞ്ഞിനൊന്നും പിണഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ഗീത: കരുത്തം കൊണ്ട് എനിക്കൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല.

ആശാ: ഈശ്വരൻ സഹായിച്ചു ഓ........ ഞായറാഴ്ച നിങ്ങളുടെ നാടകമുണ്ട് അല്ലേ

ഗീത: ഉണ്ട്.

ആശാ: ഞാനും ഒരു നാടകക്കാര്യവുമായിട്ട് ഇറങ്ങിയതാ. എല്ലാം സുകുമാരനോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (പോകുന്നു) (ഗീത അകത്തേയ്ക്കു നടക്കുമ്പോൾ സുക പരുഷമായി എന്നാൽ ശാസനാരീതിയിൽ)

സുക: ഗീതേ........ നീ എവിടെപ്പോയിരുന്നു.

ഗീത: തമ്പിയണ്ണൻ വന്നിരുന്നു.

സുക: അതെനിക്കറിയാം. നീ എവിടെ

ഒരു ബുക്കിംഗ് ഉണ്ട്. കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ നാടകം തന്നെയാ "നടി" മററന്നാളാണല്ലോ നാടകം അതുകൊണ്ട് ഇന്നും നാളെയും ഓരോ റിഹേഴ്സൽ നടത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട് പലതും പോർഷനൊക്കെ മറന്നു കാണും.

സുക: മറന്നു കാണും!

തമ്പി: അതുകൊണ്ട് ഇന്നൊരു റിഹേഴ്സൽ നടത്തണം ഗീതയെ അതിനു വിടണം

സുക: (ഏതോ നിഗമനത്തിൽ എത്തിയതുപോലെ തലകുലുക്കികൊണ്ട് ഒരു സിഗരററ് കത്തിച്ചു വലിക്കുന്നു നിശ്ശബ്ദനിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം) ഇതിനു മുമ്പ് ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഞാൻ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് തമ്പിക്കറിയാമല്ലോ.

തമ്പി: അറിയാം.

സുക: എന്നാൽ ഇന്നു മുതൽ എനിക്കു വിസമ്മതമാണ്. നേരത്തേ തന്നെ നല്ല മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ പറഞ്ഞുപോയല്ലോ എന്നോർത്ത് അനുവദിച്ചിരുന്നു എന്നു മാത്രം.

തമ്പി: അതുകൊണ്ട് എന്തുകുഴപ്പമുണ്ടായി.

സുക: ഇല്ല. കുഴപ്പമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ കുഴപ്പമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ നമ്മൾ ശ്രദ്ധിക്കണമല്ലോ

തമ്പി: സുക എന്തൊക്കെയോ ഉള്ളിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. കാര്യമെന്തെന്ന് ഞാൻ കൂടെ അറിയുന്നതിൽ വിരോധമില്ലെങ്കിൽ....

സുക: തമ്പി.... എനിക്ക് മനുഷ്യരുടെ മുഖത്തു നോക്കി നടക്കണം. ഞാൻ ഗീതയെ വിവാഹം കഴിച്ചു: എന്നിൽ നിന്നും വന്ന ഒരു തെററാണത്; ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഒരു കലാകാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ എനിക്കർഹതയില്ല: ശരിതന്നെ ഏതായാലും അതു സംഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഇനിയെങ്കിലും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ മുതിരരുത് എന്നൊരപേക്ഷയുണ്ട്.

തമ്പി: (ഒന്നും പിടികിട്ടാതെ) സുക ... എന്തൊക്കെയോ തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സുക: അല്ല: ഞാൻ ശരിയായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്.

തമ്പി: എന്നാൽ കാര്യമെന്തെന്നു തുറന്നു പറയൂ. ഞാൻ കൂടെ മനസ്സിലാക്കട്ടെ!

സുക: ഓഹോ! ഇനി ഞാൻതന്നെ അതു വിശദീകരിച്ചുതരികയും വേണം അല്ലേ?

തമ്പി: അല്ലാതെ ഞാനെങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കും....

സുക: ശരി.... എന്നാൽ അനാവശ്യമായി തമ്പി ഇവിടെ വരുന്നത് എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല.

തമ്പി: (ഇതിലെന്തോ കാര്യമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി അൽപ്പം യുക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നു) അനാവശ്യമായി ഞാനവിടെ വന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. ഇന്നിപ്പോഴും ഞാൻ വന്നത് വൈകിട്ട് എട്ടുമണിക്ക് റിഹേർസലുണ്ട് അതിന് വരണമെന്നു പറയാനാണ്

സുക: എങ്കിൽ ഇന്നു വരാൻ പററില്ല.

തമ്പി: അതിൻെറ കാരണം കൂടി അറിഞ്ഞാൽ....

സുക: സാദ്ധ്യമല്ല അത്ര തന്നെ....

തമ്പി: സാദ്ധ്യമാണോ അല്ലയോ എന്നു ഗീതയല്ലേ തീരുമാനിക്കുന്നത്.

സുക: ശരിയാണ്. പക്ഷേ ഗീതയുടെ ഭർത്താവുദ്യോഗം എനിക്കല്ലേതുകൊണ്ടാണ് വരാൻപററില്ലെന്നുപറഞ്ഞത്.

ജാനു: ഇപ്പോഴം ഞാനാ കുററക്കാരി........ ഞാൻ മിണ്ടുന്നതല്ലേ നിനക്കു കേൾക്കാൻ മേലാത്തതു്: എന്നാലേ എൻെറ മൊകത്തു നോക്കി ലോകത്തു് അതുമിതും പറയുന്നു.

സുക: അങ്ങിനെ എന്തെല്ലാം പറയുന്നു. അവരുടെയൊക്കെ വായ് മൂടിക്കെട്ടാൻ സാധിക്കുമോ?

ജാനു: എന്നാലേ ഒരു കാര്യം ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം... എൻെറ വീട്ടിൽ അരനാഴിക നേരം ഇവളെ വച്ചോണ്ടിരിക്കാൻ മേല. അവളെ അവടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടു വിട്ടേക്കു് (പെട്ടെന്നു് അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു. സുക കസേരയിൽ ചിന്താധീനനായിരിക്കുന്നു. ഏതാനും നിശബ്ദ നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഗീത സുകുവിനോടു് അടുത്തു നിന്നിട്ടു്)

ഗീത: ഇതിൻെറയൊക്കെ അത്ഥം എന്തോന്നാ. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ.

സുക: ഏതിൻെറയൊക്കെ അർത്ഥം!

ഗീത: ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും എട്ടൊൻപതു മാസമായല്ലോ ഞാനങ്ങയോടൊത്തു ഇവിടെ കഴിയുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. അന്നുണ്ടായിരുന്ന സന്തോഷവും സ്നേഹവും ഒന്നും ഇന്നു കാണുന്നില്ല ഇന്നിപ്പോഴം എന്നെ കാണുന്നതു തന്നെ ഇഷ്ടമില്ല; സംസാരിക്കുന്നതു തന്നെ അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും കൂടിയാണു്.

സുക: അതിനു് എന്തെങ്കിലും കാരണം ഉണ്ടാകാതിരിക്കില്ല.

ഗീത: ആ കാരണമെന്താണെന്നാണു് ഞാൻ ചോദിച്ചതു്.

സുക: ആധികാരികമായ ചോദ്യമായിരിക്കും?

ഗീത: അല്ല സ്നേഹവതിയായ ഒരു ഭാര്യയുടെ ഭർത്താവിനോടുള്ള യാചന!

സുക: വെരിഗുഡ്– സുന്ദരമായ വാചകം. കലാപരമായ ആവിഷ്ക്കരണം........ സ്നേഹവതിയായ ഭാര്യ.... ആ പദമുച്ചരിക്കുവാൻ നിനക്കു ലജ്ജ തോന്നുന്നില്ലേ. സ്നേഹവതിയായ ഭാര്യ....!

ഗീത: നിഷ്ക്കളങ്കയായ ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു് ആ പദമുച്ചരിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനമേയുള്ളു.

സുക: ഛേഷ്....(പുച്ഛം) ... ഏതു ദുഷ്ട സ്ത്രീയും പ്രയോഗിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ വാചകങ്ങൾ!

ഗീത: അല്ല. സ്വന്തം ഭാര്യയെ വെറുതെ തെററിദ്ധരിക്കുന്ന അങ്ങയെപ്പോലുള്ള ഭർത്താക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പതിവ്രതകളായ ഭാര്യമാർ പറയുന്ന വാചകങ്ങൾ!

സുക: ഗീതേ .. ഇതു നാടകസ്റ്റേജൊന്നുമല്ലെന്നു മനസിലാക്കണം. നീ നന്നായി അഭിനയിക്കുമെന്നെനിക്കറിയാം. നീയൊരു നടിയാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചതും.

ഗീത: ഇല്ല. ഞാനൊരു നടിയാണെന്ന ബോധം അങ്ങേയ്ക്കില്ല.

സുക: ഉണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ എൻെറ മുമ്പിൽ ഭാര്യയായി അഭിനയിക്കുകയും മററാരുത്തനെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യാൻ നിനക്കെങ്ങിനെ കഴിയും ...?

ഗീത: അയ്യോ.... (പൊട്ടിത്തകരുന്നതുപോലെ) ഈശ്വരാ.... അങ്ങു് എന്താണീപ്പറയുന്നതു്.... (വിതുമ്പിക്കരയുന്നു) ....ഞാൻ മററൊരു പുരുഷനെ....?

സുക: ഹൊ! ആശ്ചര്യമായിരിക്കും........ നീ വിശുദ്ധിയുടെ കുഞ്ഞാടല്ലേ.

ഗീത: ദയവുചെയ്തു എന്നോടു് ഇത്ര ക്രൂരമായി സംസാരിക്കരുതേ....

സുക: ആജ്ഞയായിരിക്കും.

തമ്പി: (എഴുന്നേററുകൊണ്ട്) നാളത്തെ റിഹേർസലിനോ?

സുക: നാളത്തെ കാര്യം നാളെയല്ലേ....

തമ്പി: ശരി...... എന്നാൽ...... ഞാൻ പോകുന്നു

(കർട്ടൻ)

രംഗം രണ്ട്

[രംഗ സജ്ജീകരണങ്ങളും പഴയതു തന്നെ. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ ജാനമ്മയും ഗീതയും ശണ്ഠ കൂടുന്നു]

ജാനമ്മ: ഹയ്യോ.... ഞാൻ പറഞ്ഞതു് നിനക്കു തീരെ പിടിച്ചില്ലായിരിക്കും.

ഗീത: ഞാൻ ആടാനും പോയിട്ടൊണ്ട്; പാടാനും പോയിട്ടൊണ്ട്. ഇല്ലെന്ന് ഇവിടാരും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ജാനമ്മ: അതിവിടെ പററില്ലെന്നാ പറഞ്ഞതു്. അതൊക്കെ നിന്റെ അവടെ വച്ചേച്ചാ മതി.

ഗീത: ഞാൻ ആടാനും പാടാനും പോകുന്നവളാണെന്ന് അമ്മയ്ക്കു നേരത്തെ അറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നോ; അമ്മയുടെ മോനറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നോ?

ജാനമ്മ: മതിയെടീ...... മതി. നിന്റെ അച്ഛനെന്നു പറയുന്നവനും നീയും കൂടി എന്റെ ചെറുക്കനേയും അവന്റെ അച്ഛനേയും മയക്കിയെടുത്തതല്ലേ. എത്രയെത്ര നല്ല ആലോചനകൾ വന്നതാ........ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് നിന്നെത്തന്നേ കെട്ടിവലിക്കാൻ തോന്നിയല്ലോ. അതെങ്ങനെയാ അങ്ങേരുടെ തലക്ക് ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിച്ചതല്ലേ.

ഗീത: (വേദനയോടുകൂടി) അമ്മേ ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ച് സത്യത്തിന് നിരക്കാത്തതൊന്നും പറയരുതേ....

ജാന: ഞാന് പറഞ്ഞതാണ് തെററ് അല്ലേടീ.... നിങ്ങളൊക്കത്താണ്ട് അങ്ങേക്ക് കൈവിഷം കൊടുത്തതല്ലേടീ......

ഗീത: (അത്ഭുതസ്തബ്ധയായി) അയ്യോ...... അമ്മേ........

ജാന: ഇതിന്റെയൊക്കെ ഉള്ളുകള്ളി പൊറത്തുവരുമെന്നുകണ്ടപ്പം കൊണ്ടീം കൂടോത്രം ചെയ്യിപ്പിച്ച് അങ്ങേരെ നീ കൊന്നു കളഞ്ഞില്ലേ.... അല്ലെങ്കിൽ ആ മനുഷ്യൻ ഇപ്പഴെങ്ങാൻ ചാകുമായിരുന്നോ?

ഗീത: (സഹിക്കവെയ്യാതെ വിമ്മിഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു)

ജാന: എന്താ നീയൊന്നും മിണ്ടാതിരുന്നു പോയതു്; നാണക്കേട് തോന്നുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

ഗീത: നാണം കെട്ട വർത്തമാനം പറഞ്ഞാൽ എങ്ങിനെ നാണക്കേടുതോന്നാതിരിക്കും.

(സുകു അകത്തുനിന്നും വരുന്നു. സാധാരണ വേഷം)

ജാന: ഹാ ... നീ എന്താടീ പറഞ്ഞതു്... നിനക്കു നാണംകെട്ടു കാണിക്കാം. അതു പറയാൻ മേല അല്ലേ....

സുക: (ശല്യം സഹിക്കാതെ) ഹൊ! വല്ലേടത്തും സ്വസ്ഥമായിട്ടിരിക്കാമെന്നു വച്ചാൽ അതിനും സമ്മതിക്കില്ലല്ലോ ദൈവവമേ........ പുറത്തിറങ്ങിയാൽ നാട്ടുകാരുടെ ശല്യം അകത്തിരുന്നാൽ വീട്ടുകാരുടെ ശല്യം.

ജാന: ഓ...... നിനക്കെങ്ങിനെ വരണം. പെണ്ണു കെട്ടിയാലേ അവളെ വീട്ടിൽ തളരത്ത നിർത്തണം. അല്ലാതെ സിനിമാ കളിക്കാനും നാടകം കളിക്കാനും വിട്ടാൽ ഉള്ള അനുഭവമാ ഇതു്. അതിന് നീ ആരോടാ ഇതു ചൂപ്പിക്കുന്നതു്.

സുക: അമ്മയ്ക്ക് ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ച് ഒന്നു മിണ്ടാതിരിക്കാമോ.

ഗീത: അയ്യോ.... ദൈവമേ.... (പൊട്ടി കരയുന്നു)

സുക: നീ ഇത്ര ഭയങ്കരി ആയിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ല. ആദ്യമാദ്യം ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ഭാര്യ ഒരിക്കലും അങ്ങിനെ ചെയ്യില്ലെന്നായിരുന്നു ഞാൻ കരുതിയത്. പക്ഷേ അനുഭവങ്ങളും നേരെ മറിച്ചായി.

ഗീത: ഈശ്വരനെ വിചാരിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയരുതേ... ഞാനൊരു തെറ്റും മനസാ വാചാ ചെയ്തിട്ടില്ല.

സുക: ഈശ്വരൻ! കാര്യം പറയുമ്പം ഈശ്വരനാണ് കിടക്കപ്പൊറുതിയില്ലാത്തത്. നാടകക്കാരി പെണ്ണുങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം വേണ്ട വേണ്ടാന്ന് അമ്മ പല തവണ ആവർത്തിച്ചതാണ്. ഞാനതിന്റെ പിന്നിലെ രഹസ്യം മനസിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ!

ഗീത: എങ്കിൽ ഇതുപോലെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അമ്മ കണ്ടു വച്ച പെണ്ണിനെ വിവാഹംകഴിക്കുകകൂടി ചെയ്യണമായിരുന്നു. എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ഞാനാരേയും നിർബന്ധിച്ചില്ലല്ലോ.

സുക: അമ്മ കണ്ടുവച്ച പെണ്ണിനെയോ!

ഗീത: എന്താ അറിയില്ലായിരിക്കും. എന്നാൽ ഞാൻ തന്നെ പറയാം. പുത്തൻ വീട്ടിലെ ഭവാനിയമ്മയുടെ മകൾ ശാരദയെ.

സുക: ഓ.... അതുശരി. ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു അതുമതിയായിരുന്നുവെന്ന്

ഗീത: ഇപ്പോഴല്ല; നേരത്തേ തന്നെ. മനസിലായി ഉള്ളിലെ പ്ലാൻ. ഈ കാര്യം നേരത്തെ ആകാമായിരുന്നില്ലേ. പിന്നെയെന്തിനാ ഈ ഒളിച്ചുകളി.

സുക: മതി. അധികമൊന്നും പ്രസംഗിക്കേണ്ട.

ഗീത: കാര്യം പറയുന്നത് പ്രസംഗമാണോ. എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തും പറഞ്ഞു കൊള്ളൂ. എനിക്കതിൽ പരാതിയില്ല. പക്ഷേ നല്ലവനായ ആ തമ്പിയെക്കൂടി ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

സുക: അപ്പോൾ തമ്പിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതാണ് നിന്റെ പ്രയാസം അല്ലേ..

ഗീത: അതേ.... ആ നല്ലമനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് അപവാദം കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നതിലേ എനിക്ക് എതിർപ്പുള്ളൂ.

സുക: അപ്പോൾ തമ്പി നിന്റെ ആരാ....?

ഗീത: എന്റെ ആരുമാകണമെന്നില്ല. പക്ഷേ മാന്യനായ ആ മനുഷ്യനെ അപഹസിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വേദനയുണ്ട്.

സുക: അപ്പോൾ ഞാൻ നിനക്കു ചീത്തയാണ്. തമ്പി നിനക്ക് നല്ലവനാണ്. തമ്പിക്കു മാന്യതയുണ്ട്; എനിക്കു മാന്യതയില്ല.

(ഗീതയുടെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചു കൊല്ലാനുള്ള ദേഷ്യത്തിൽ അടുക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്തോ ആലോചിച്ച്, സ്വയം നിയന്ത്രിച്ച് പിൻതിരിയുന്നു. അപ്പോൾ തമ്പി കയറിവരുന്നു. തമ്പിയുടെ മുഖത്തു തറച്ചു ഒന്നുനോക്കിയിട്ട് സുക ഒരു സിഗരറ്റ് കത്തിച്ചു വലിക്കുന്നു)

തമ്പി: ഇന്നു ഓഫീസിൽ പോയില്ലേ?...

സുക: പോയിക്കാണുമെന്ന് കരുതി അല്ലേ?

തമ്പി: അല്ല. വഴിയിൽ വച്ച് രാജു പറഞ്ഞു സുക ഇവിടെയുണ്ടെന്ന്?. അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ വന്നത്.

സുക: ഉം.... (ഒന്നു ഇരുത്തി മൂളുന്നു) എന്താ വിശേഷിച്ച്?

തമ്പി: വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല. ഇന്നലെ പറഞ്ഞ കാര്യം!

സുക: (പുച്ഛം) റിഹേർസൽ അല്ലേ ....

തമ്പി: അതേ.... ഇന്നലെ റിഹേർസൽ

ഗ്രിമെന്റിൽ അഡ്വാൻസായി പണവും പററിയിട്ടുള്ളതാണ്.

സുക: അതിനു ഞാനെന്തു വേണം. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പണം പററിയിട്ടില്ല; ഒരു എഗ്രിമെന്റും നൽകീട്ടില്ല.

തമ്പി: സുക ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ഗീത ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലേ?

സുക: ആ കാര്യം എന്നോടു പറയേണ്ടാ....

തമ്പി: എന്നു പറഞ്ഞാലൊക്കുമോ.

സുക: എന്നോടും ഗീതയോടും ആലോചിച്ചിട്ടല്ലല്ലോ അഡ്വാൻസ് വാങ്ങിയതു്.

തമ്പി: ഇതു കമ്പനിയുടെ തീരുമാനമാണ്. അതു് അംഗീകരിക്കുവാൻ അംഗങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരല്ലേ.

സുക: ആയിരിക്കാം.

തമ്പി: പിന്നെയെന്താ ഒരു അന്തസില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നതു്.

സുക: ഈയിടെയായിട്ടു് ഞാൻ കുറച്ചു് അന്തസില്ലാത്തവനായിരിക്കുകയാണ്.

തമ്പി: അതു പറയാതെ മനസിലായി. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പ്രശ്നം തീരുന്നില്ല. നാളെ ഒൻപതുമണിക്കു നാടകം തുടങ്ങേണ്ടതാണ്.

സുക: തുടങ്ങിക്കൊള്ളണം.

തമ്പി: ഗീതയും നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഗീതയെക്കൂടി നാടകത്തിനു വിടണം.

സുക: ഗീതയെ വിടാൻ എന്തായാലും ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

തമ്പി: അപ്പോൾ നാടകം നടക്കേണ്ടേന്നോ?

സുക: ഗീതയ്ക്കു് നാടകദിവസം പെട്ടെന്നു് ഒരു അസുഖമുണ്ടാകുന്നു എന്നു കരുതുക. നിങ്ങളെന്തുചെയ്യും.

തമ്പി: അങ്ങിനെ വന്നാൽ സ്റ്റെപ്പിനിയായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആരും ആ ഭാഗമെടുക്കും

സുക: എന്നാൽ സ്റ്റെപ്പിനി ഗീതയുടെ ഭാഗമെടുക്കട്ടെ. ഗീതക്കു് സുഖമില്ലെന്നു കരുതിക്കൊള്ളു.

തമ്പി: അതിനിപ്പോൾ ഗീതയ്ക്കു് അസുഖമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

സുക: എന്നാൽ ഗീതയെ വിടാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

തമ്പി: ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗീതയുടെ അഭിപ്രായം കൂടി എനിക്കറിയണം ഗീതേ... ഗീതേ.... (വിളിക്കുന്നു)

സുക: തമ്പി.... അധികാരമൊന്നും ഇവിടെ വേണ്ട. ഇതെന്റെ വീടാണ്.

തമ്പി: അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനിങ്ങോട്ടു വന്നതു്.

സുക: ഗീത എന്റെ ഭാര്യയാണ്

തമ്പി: അതുകൊണ്ടാണല്ലോ സുകുവിനോടു് ആദ്യം അനുവാദം ചോദിച്ചതും. (ഗീത വരുന്നു) പക്ഷേ നാടകത്തെ സംബന്ധിച്ചു് എഗ്രിമെന്റു നൽകിയിട്ടുള്ളതു് ഗീതയാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഗീതയുടെ അഭിപ്രായമേ എനിക്കറിയേണ്ടതുള്ളു. ഗീത എന്തു പറയുന്നു.

സുക: ഗീതയുടെ അഭിപ്രായമെന്തായാലും വിടാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

ഗീത: (നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ) ഞാൻ വിവാഹിതയാണ് തമ്പി.... (വിങ്ങിക്കരയുന്നു)

തമ്പി: കൊള്ളാം നാളെ പരിപാടിയുടെ സമയത്തു ഇതു പറഞ്ഞാൽ മതിയോ. ഇതിൽ കൂടുതൽ ഷെയിമെന്താണ് കമ്പനിക്കു് വരാനുള്ളതു്? കമ്പനിയുടെ മാത്രമാണോ: പത്തിരുപതു കലാകാരന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമാണ്. ഞാൻ അവരോടെന്തു സമാധാനം പറയും.

സുക: (ശാസനാസ്വരത്തിൽ) തമ്പി...... പ്രസംഗമൊന്നും വേണ്ട.

നടന്നെങ്കിലും അത്ര മെച്ചമായില്ല. ഗീതയുടെഅഭാവം എല്ലാവരേയും അഫക്ട് ചെയ്തു.

സുകു: അതു പിന്നെ എനിക്കറിയാൻ വയ്യേ... പ്രത്യേകിച്ച് താങ്കളെ അഫക്ട് ചെയ്യുകാണും.

തമ്പി: (സുകുവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്ക് അർത്ഥഗർഭമായി നോക്കിയിട്ട്) സുകു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാനും ഗീതയും തമ്മിൽ അവിഹിത ബന്ധം പുലർത്തുന്നു എന്നുള്ളതല്ലേ താങ്കളുടെ സംശയം. അതു വെറും തെററിദ്ധാരണയാണ്.

സുകു: ഓഹോ....തെററിദ്ധാരണ! തമ്പിയും ഗീതയുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല അല്ലേ?

തമ്പി: ബന്ധമുണ്ട്. അതു കലാപരമായ ബന്ധമാണ്.

സുകു: കലാപരമായ ബന്ധമോ?

തമ്പി: അതേ, ഞാൻ ഗീതയുടെ കാമുകനാണ്. ഗീത എന്റെ കാമുകിയുമാണ്. പക്ഷേ അതു നാടക സ്റ്റേജിലാണ്. ഇവിടല്ല.

സുകു: സ്റ്റേജിൽമാത്രമല്ല ജീവിതത്തിലും!

തമ്പി: അതു വെറും തോന്നലാണ്. എല്ലാവരുടേയും ധാരണ അങ്ങിനെയാണ്. നാടകങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ സിനിമകളിൽ വേശ്യയായി അഭിനയിച്ചതുകൊണ്ട് അവർ വേശ്യകളായിരിക്കണമെന്നില്ല. നല്ലവരായി അഭിനയിച്ചതുകൊണ്ട് നല്ലവരായിരിക്കണമെന്നുമില്ല. ഈ നാടകത്തിൽ ഗീത എന്റെ കാമുകിയാണെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ നാടകത്തിൽ ഗീത എന്റെ അമ്മയായിട്ടായിരുന്നു അഭിനയിച്ചതു്.

സുകു: തമ്പി വാചാലമായിട്ട് സംസാരിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. നന്നായിട്ട് അഭിനയിക്കുമെന്നും അറിയാം. എന്നാൽ ഈ അഭിനയങ്ങളൊന്നും എന്റടുത്തുവേണ്ട.

തമ്പി: ഞാൻ പറയുന്നതു മനസ്സിലാക്കണം

സുകു: എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാക്കിത്തരണമെന്നില്ല. എല്ലാം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കികഴിഞ്ഞു.

തമ്പി: അതെല്ലാം മിഥ്യയാണ്.

സുകു: തമ്പി.... (അർത്ഥഗർഭമായി നോക്കിയിട്ട്) എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങളൊന്നും കൊണ്ടുവരണമെന്നില്ല.

തമ്പി: സുകു ഇത്ര വികാരജീവിയായി കാണുന്നതിൽ കുണ്ഠിതമുണ്ട്. ആരെല്ലാമോ, എന്തെല്ലാമോ പറഞ്ഞു. അതു വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാനും ഗീതയും നിരപരാധികളാണെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു പറയുവാനുള്ളു

സുകു: ഇതുപോലെ എത്രയെത്ര നിരപരാധികളെ ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു.

തമ്പി: സത്യാവസ്ഥ ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി എനിക്കൊന്നും പറയുവാനില്ല.... ഓ.... നാളെയാണ് നാടകം. അതുകൊണ്ട് ഇന്ന് ഏഴു മണിക്ക് റിഹേർസൽ ഉണ്ട്.

സുകു: റിഹേർസൽ നടത്തിക്കൊള്ളണം. പക്ഷേ ഗീതയെ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല.

തമ്പി: സുകു........ തമാശയായിട്ട് പറയുന്നോ?....

സുകു: കാര്യമായിട്ടു തന്നെ.

തമ്പി: അപ്പോഴം നാടകം നടത്തേണ്ടന്നോ?

സുകു: അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. ഗീതയെ നാടകത്തിനു വിടുകയില്ല.

തമ്പി: നാളെ നാടകം നടത്താം എന്ന എ

തമ്പി: കാര്യം പറയുന്നതു പ്രസംഗമാണോ. ഇതു ഒന്നും രണ്ടും രൂപയുടെ പ്രശ്നമല്ല മിസ്റ്റർ, ആയിരത്തിഇരുനൂറു രൂപയുടെ പ്രശ്നമാണ്. അതിൽ അഞ്ഞൂറു രൂപ അഡ്വാൻസായി കൈപ്പറ്റിയിട്ടുള്ളതുമാണ്.

സുക: അതിന് ഞാനെന്തു വേണം.

തമ്പി: സുക..... ഗീതേ..... ഇതാണോ നിങ്ങളുടെയൊക്കെ മര്യാദ; ഇതാണോ നിങ്ങളുടെയൊക്കെ അന്തസ്സ്............ (ഗീത കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു ഓടുന്നു)

സുക: എന്നെ മാന്യതയും മര്യാദയും പഠിപ്പിക്കാൻ വന്നതാണോ. (പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട്) ഇതാണ് പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ. ഇതെന്റെ വീടെന്ന നിലയ്ക്കു പുറത്തുപോകാൻ ഞാൻ പറയുന്നതുശരിയല്ല ... അതുകൊണ്ട്...

തമ്പി: ശരിയാണ്. താങ്കളുടെ വീട്. എന്തും പറയാം, എന്തും ചെയ്യാം. ഇഷ്ടം പോലെ അധിക്ഷേപിക്കാം. പക്ഷേ ഒന്നുണ്ട് ഗീതയില്ലെങ്കിലും ഞങ്ങൾ നാടകം നടത്തും.

(പോകുന്നു)

(കർട്ടൻ)

രംഗം മൂന്ന്

[രംഗ സജ്ജീകരണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതു തന്നെ. സുക ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുന്നു. ജാനമ്മ കടന്നുവരുന്നു]

ജാന: നീ വന്നു ചോറുണ്ണുന്നില്ലേ നേരം രണ്ടുമണിയായല്ലോ

സുക: (അലസതയിൽ) കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു മതി.... നല്ല വിശപ്പില്ല....

ജാന: കെട്ട്യോളുടെ സൂക്കേട് നിനക്കും തൊടങ്ങിയോ

സുക: (ചോദ്യാർത്ഥത്തിൽ മൂളുന്നു) ഉം.....?

ജാന: ഗീത രണ്ടു ദിവസമായിട്ട് ഒന്നും കഴിക്കുന്നില്ല. എപ്പോഴും കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലുമാ എനിക്കിട്ട് നോക്കുമ്പോഴും അവളുടെ കണ്ണിൽ അങ്ങിനെ തീ മിന്നും.... ഹല്ല, ഞാനെന്താണ്ട് ചെയ്തതുപോലെ ...

സുക: ഉം....

ജാന: തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച പെണ്ണുങ്ങളുടെ ലക്ഷണമാണോ ഇത്.

സുക: ഗീതേ ... (വിളിക്കുന്നു) ഗീതേ ... (ഉച്ചത്തിൽ)

ഗീത: (ഗദ്ഗദത്തോടെ അകത്തുനിന്നും) ന്താ....

സുക: ഇവിടെ വരൂ.

ജാന: ഹല്ല കാലത്തിന്റെ പോക്കേ...... അല്ലാ എന്തിനു പറയുന്നു. (പാറിപ്പറന്ന മുടിയും, കരഞ്ഞു തുടുത്ത മുഖവുമായി ഗീത സാവധാനം വരുന്നു. ഈ സമയത്തു പുറത്ത് ഒരു കാറ് വന്നു നിൽക്കുന്ന ശബ്ദം. ജാനമ്മ പെട്ടെന്ന് പുറത്തേക്കു ചെന്നു നോക്കുന്നു.)

സുക: (ഗീതയോട്) നീ എന്തിനാ കരയുന്നത്. നിനക്കെന്താ നഷ്ടപ്പെട്ടത്?

ഗീത: (മൗനം)

സുക: നീയെന്താ ആഹാരമൊന്നും കഴിക്കാത്തത്?

ഗീത: (മൗനം)

(ജാനമ്മ പെട്ടെന്നു തിരിയെ വരുന്നു)

ജാന: ഓഹ! വരുന്നൊണ്ട്.

സുക: ആര്?

ജാന: നാടകക്കാരും സിനിമാക്കാരുമൊക്കെ അല്ല്യോതാരാ.

↑ Inmates of St Joseph's Hostel

Out-going NCC Cadets ↓

↑ Second Pre-Degree Sixth Batch

Third B. Sc Mathematics ↓

(സുക എണീക്കുന്നു. ജാനമ്മ അകത്തേക്കു പോയിക്കൊണ്ട്) ആണുങ്ങളായാൽ കുറച്ചു അന്തസ്സും അഭിമാനവുമൊക്കെ വേണം. അല്ലാതെ കുരുവിക്കൂടും കപ്പടമീശേം മററും വച്ചോണ്ടുനടന്നാൽ അന്തസൊണ്ടാകില്ല.

(ജാനമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് തമ്പി കടന്നു വരുന്നു. നിരാശയും മനഃപ്രയാസവും മുഖത്തു പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ തമ്പി വരുമ്പോൾ തമ്പിയോടുള്ള പ്രതിഷേധമായിട്ട് അയാളുടെ മുഖത്തുപോലും നോക്കാതെ സുക വേഗം പുറത്തേക്കു പോകുന്നു. പ്രഹരമേററതുപോലെ തമ്പി പകച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഗീത പൊട്ടിക്കരയുന്നു എതാനും നിശബ്ദ നിമിഷങ്ങൾ)

ഗീത: തമ്പി. ... ഇപ്പോൾ..... ഇവിടെ വരരുതായിരുന്നു.

തമ്പി: അതെനിക്കുമറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ സാഹചര്യങ്ങൾ എന്നെ വീണ്ടുമിവിടെ വരാൻ നിർബന്ധിതനാക്കി.

ഗീത: എന്തെല്ലാം പ്രയാസങ്ങൾ തമ്പി സഹിക്കേണ്ടി വരുന്നു.

തമ്പി: അന്തസ്സും അഭിമാനവുമില്ലാത്തവന് ഈ അനുഭവങ്ങളൊന്നും അത്ര പ്രശ്നമാണോ.

ഗീത: ദയവു ചെയ്തു ഇത്തരം കുത്തുവാക്കുകൾ പറയരുതേ.... എന്റെ നില നിങ്ങൾക്കാർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ....... തമ്പി ഇപ്പോൾ വന്ന കാര്യം.

തമ്പി: കാമുകിയുടെ വീട്ടിൽ കാമുകൻ വരുന്നതെന്തിനാണെന്നോ?

ഗീത: എന്നോട് അല്പമെങ്കിലും ദയ കാട്ടു തമ്പി. ലോകർ എന്തും പറയാൻ മടിക്കില്ല. പക്ഷേ പരമാർത്ഥം നമുക്കല്ലേ അറിവുള്ളൂ. മനസിൽ പോലും വിചാരിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളല്ലേ ഇതെല്ലാം.

തമ്പി: ഇന്നലെ റിഹേർസൽ കഴിഞ്ഞു നമ്മുടെ സ്റ്റെപ്പിനി രാജമ്മ വീട്ടിലേക്കു പോകുമ്പോൾ വിഷം തീണ്ടി. ഉടനെ ഹോസ്പിററലിലാക്കി. അല്പം സീരിയസാണെന്നാണ് ഡാക്ടർ പറഞ്ഞത്. ഇന്നു ഒൻപതു മണിക്കാണ് നാടകം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞാനെന്തു ചെയ്യണമെന്നു ഗീത തന്നെ പറയൂ....

ഗീത: ഞാൻ മനസിലാക്കുന്നു തമ്പിയുടെ പ്രയാസങ്ങൾ. പക്ഷേ എനിക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി ഇനിയും മനസിലായില്ലേ.

(സുക ഗൗരവത്തോടെ കടന്നു വരുന്നു)

സുക: പറയാനുള്ളതെല്ലാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു എന്നു കരുതുന്നു.

തമ്പി: പരിഹാസ വാക്കുകളെത്ര വേണമെങ്കിലും പറഞ്ഞോളൂ ... അപഹാസ്യമായി പെരുമാറിക്കൊള്ളൂ. പക്ഷേ ഈ പരമാർത്ഥം കൂടി മനസിലാക്കണം.

സുക: എനിക്ക് ആരുടേയും വിശദീകരണമാവശ്യമില്ല.

തമ്പി: പ്ലീസ് വൺ മിനിററ്

സുക: (ഗൗരവഭാവത്തിൽ നിശബ്ദനായി നില്ക്കുന്നു)

തമ്പി: ഇന്നലെ റിഹേർസലുണ്ടായിരുന്നു. ഗീതയുടെ ഭാഗം രാജമ്മ എന്ന പെൺകുട്ടിയാണ് എടുത്തത് – രാജമ്മയെ അറിയുമായിരിക്കും. ഞങ്ങളുടെ സ്റ്റെപ്പിനിയാണ്. റിഹേർസൽ കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്ക് വിഷം തീണ്ടി. അല്പം സീരിയസാണെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്. ഇന്നു വൈകിട്ട് ഒൻപതു മണിക്കാണ് നാടകം.... സാഹചര്യം മനസിലാക്കി

തമ്പി:— അഭിമാനമെനിക്കുമുണ്ട് ഗീതേ... എന്റെമാത്രം പ്രശ്നമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം പുല്ലുപോലെ കണക്കാക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അല്പപ്പട്ടിണിക്കാരായ മററുചില കലാകാരന്മാരുടെ ഭാവിയെഓർത്താണ് ഞാൻ നാണംകെട്ട് നിങ്ങളുടെയൊക്കെ കാലുപിടിച്ചപേക്ഷിക്കുന്നതു്.

ഗീത:— [സുകുവിനോട്] മറെറന്തെല്ലാം പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നെത്തേയ്ക്കുകൂടി നാടകത്തിനു പോകാൻ അനുവദിക്കണം.

സുകു:— [കലിപൂണ്ട്] ഗീതേ...

ഗീത:— ഇത്രയും കാലുപിടിച്ചപേക്ഷിട്ടും നിങ്ങൾക്കൊരു കനിവു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. ഇതിൽകൂടുതൽ ഒരു മനുഷ്യൻ താഴുന്നതെങ്ങിനെയാണ്.

സുകു:— [ഗൗരവം]

ഗീത:— അനുവദിക്കൂ... അല്ലെങ്കിൽ നാടകം നടക്കുകയില്ല.

സുകു:— നാടകം നടക്കണമെന്ന് നിനക്കിത്ര നിർബന്ധം?

ഗീത:— ഇല്ലെങ്കിൽ കമ്പനിക്കു ദുഷ്പ്പേരുണ്ടാകും.

സുകു:— എനിക്കു ദുഷ്പ്പേരുണ്ടാകുന്നതിൽ കുഴപ്പമില്ല; കമ്പനിക്ക് ഉണ്ടാകരുതെന്നേ നിർബന്ധമുള്ളൂ.

ഗീത:— അതു സ്വയം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതല്ലേ.

സുകു:— ഗീതേ... എന്റെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കരുതു്.

ഗീത:— ഞാനവസാനമായി അപേക്ഷിക്കുകയാണ്. അങ്ങേക്കിഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ കലാജീവിതം ഇന്നത്തേതുകൊണ്ട് ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഞാനൊരുക്കമാണ്. സാഹചര്യം മനസിലാക്കി എന്നെ പോകാനനുവദിക്കൂ...

സുകു:— സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതാണെങ്കിൽ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഗീത:— എന്തുകൊണ്ട് സാദ്ധ്യമല്ല.

സുകു:— സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഇതെന്റെ അഭിമാനത്തിന്റെ പ്രശ്നം കൂടിയാണ്.

ഗീത: [പുച്ഛം] ഓഹോ... അഭിമാനം! അഭിമാനം ഒരാൾക്കു മാത്രമുള്ളതല്ല. സ്ത്രീയായി ജനിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് അഭിമാനമെനിക്കുമില്ലെന്നോ.

സുകു: ഗീതേ...

[തമ്പി മൃതപ്രായനായി പതിയെ പുറത്തേക്കു നടക്കുന്നു]

ഗീത: പേടിപ്പിക്കാതെ... [തമ്പിയോട്] തമ്പി.. നിൽക്കു... പോകാൻ വരട്ടെ. [ഗീത അകത്തേക്കു പോകുന്നു. തമ്പി ഒന്നും മനസിലാകാതെ പകച്ചുനിൽക്കുന്നു. ഈ സമയം 'ആശാൻ' കടന്നുവരുന്നു. രംഗം ആകെ നിരീക്ഷിച്ചിട്ട്]

ആശാൻ: എന്തു പററി... നിങ്ങളെല്ലാം വല്ലാതിരിക്കുന്നല്ലോ... സുകുമാരാ..തമ്പീ ഇവിടെന്തുണ്ടായി. [ആരും ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല] ജാനമ്മേ... ജാനമ്മേ... [വിളിക്കുന്നു]. ഗീതയെന്തിയേ... എനിക്കൊന്നും മനസിലാകുന്നില്ലല്ലോ. [ഗീത കടന്നുവരുന്നു. കയ്യിൽ പെട്ടിയും ബാഗുമുണ്ട്]

ആശാ: ഗീതേ... ഇവിടെന്തുണ്ടായി.. നിങ്ങളെല്ലാം...

ഗീത: ഒന്നുമില്ലമ്മാവാ.

ആശാ: കുഞ്ഞീ പെട്ടീം പ്രമാണോമായിട്ട്....?

ഗീത: ഇന്നെനിക്ക് നാടകമുണ്ട്.

സുകു: അപ്പോൾ നീ നാടകത്തിനു പോകാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു അല്ലേ....

ഗീത: ഹൃദയശൂന്യത, സ്വന്തം ഭർത്താവു തന്നെ കാണിച്ചാൽ കൂടിയും എന്നെപ്പോ

സുക ഞങ്ങളെ ഒന്നു സഹായിക്കണം. ഇതൊരപേക്ഷയാണ്.

സുക:– തമ്പി... ആണുങ്ങൾക്കു വാക്കൊന്നേയുള്ളു.

തമ്പി:– സാഹചര്യവും കൂടി മനസിലാക്കണം.

സുക:– ഏതു സാഹചര്യമായാലും.

തമ്പി:– ഞാൻ പറയുന്നതു മനസിലാക്കു. ഒൻപതു മണിക്കു നാടകം നടത്തിത്തന്നോളാമെന്ന് വാഗ്ദാനം നൽകി അഡ്വാൻസായി പണവും പററിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ഈ അവസാന നിമിഷത്തിൽ പററില്ല എന്ന് എങ്ങിനെ പറയും.

സുക:– അതിന് നാടകം നടത്തരുതെന്ന് ഇവിടെ ആരു പറയുന്നു.

തമ്പി:– ഗീത അതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രമാണ്.

സുക:– എനിക്കു പറയുവാനുള്ള കാര്യം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

തമ്പി:– എന്റെ കൂടെ ഗീതയെ വിടുന്നതിന് വൈമനസ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ട. നേരത്തെ വരുകയും വേണ്ട. എങ്ങിനെയെങ്കിലും നാടകം അവതരിപ്പിച്ചാൽ മാത്രം മതി. എട്ടുമണിക്ക് ഞാൻ കാറയയ്ക്കാം. നിങ്ങൾ അതിൽ ഒന്നിച്ചുവരു. നാടകം കഴിഞ്ഞാലുടനെ അതിൽത്തന്നെ മടങ്ങിപ്പോരുകയും ചെയ്യാം;

സുക:– കാറല്ല പ്ലെയിൻ അയയ്ക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ പറഞ്ഞതിനു വ്യത്യാസമില്ല.

തമ്പി:– സുക... എന്നിൽനിന്നും തെററുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്തു പ്രായശ്ചിത്തവും ചെയ്യാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ സുക ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കരുത്.

സുക:– ശല്യമുണ്ടാക്കാതെ ഒന്നിറങ്ങിപ്പോകണം മിസ്റ്റർ...

തമ്പി:– സുക.. സുക എന്നോട് പ്രതികാരബുദ്ധിയോടെയാണ് പെരുമാറുന്നത് എന്നെനിക്കറിയാം. പക്ഷേ ഞാനൊരു തെററും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്റെ മാത്രം പ്രശ്നമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെ ഇതുപോലെ കേണപേക്ഷിക്കില്ലായിരുന്നു. പത്തിരുപതു കലാസ്നേഹികളെ ജീവിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കലാസംഘടനയാണിത്. അവരെ കരുതിയെങ്കിലും ഈ നാടകം നടത്താൻ താങ്കൾ മനസ്സുവയ്ക്കണം.

സുക:– [കോപാന്ധനായി] ഗെററ് ഔട്ട്.

തമ്പി:– സുക... [നിരാശനായി, നിർന്നിമേഷനായി അരയിൽനിന്നും റിവോൾവർ എടുത്തു സുകുവിന്റെനേരേ നീട്ടുന്നു. സുക പരിഭ്രാന്തനാകുന്നു.] ഇതാ... ഇതു പിടിക്കു.. ഇതു പിടിക്കൂ... എന്നിട്ട് എന്നെ വെടിവയ്ക്കൂ... ഇതു വാങ്ങു... അല്ലെങ്കിൽ പോലീസിൽ അറിയിക്കൂ. ഞാൻ താങ്കളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയെന്ന്. അവർ വന്ന് എന്നെ അറസ്റ്റ്ചെയ്തു കൊണ്ടുപോകട്ടെ. ഈ നാടകം നടന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനെത്രപേരോടാണ് സമാധാനം പറയേണ്ടിവരുന്നതെന്നറിയാമോ. കമ്പനിയുടെ കീർത്തി നഷ്ടപ്പെടും. ഞാനവരുടെയെല്ലാം മുമ്പിൽ തലകുനിക്കേണ്ടിവരും. ഇതാ... ഓ.. ഭയമായിരിക്കും കൈയിൽനിന്നും വാങ്ങിക്കാൻ.

ഗീത:– തമ്പി.. [അരുത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ]

തമ്പി:– [റിവോൾവർ മേശപ്പുറത്തേയ്ക്കു പതിയെ ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നു] അതെടുക്കു– സുക.. വെടിവയ്ക്കൂ...

ഗീത:– തമ്പി.. അരുത്.....

ലുള്ള ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു് അതിനോടു യോജിക്കുവാൻ കഴിയില്ല.

ആശാ: ഗീതേ.... നീയെന്താണീപ്പറയുന്നതു്.

[അകത്തുനിന്നും ജാനമ്മ ഒരു ഫോട്ടോയുമായി വരുന്നു]

ജാന: ഇതുമാത്രമെന്തിനാടീ ഇവിടെ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതുകൂടെ കൊണ്ടുപോ.

ഗീത: ഓ.. ശരിയാണു്. ഇതെനിക്കു് ഒരു സ്നേഹിത തന്ന വിവാഹസമ്മാനമാണു് ഇതിരിക്കട്ടെ. (വാങ്ങിക്കുന്നു)

ആശാ: ജാനമ്മേ ഇവിടെന്തുണ്ടായി.... ഇതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം?

ജാന: ഒന്നും പറയാതിരിക്കുവാ ആശാനെ നല്ലതു്.

ഗീത: ഇതാ നിങ്ങളെന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ഷെൽഫിന്റെ താക്കോൽ (മേശപ്പുറത്തേക്കു ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നു. അപ്പോഴും മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന റിവോൾവറിൽ ആശാന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നു.)

സുകു: നീ പോകാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു അല്ലേ: നിനക്കും അഭിമാനമുണ്ടു്! (ആരും അറിയരുതെന്ന ഭാവത്തിൽ സുകു റിവോൾവർ എടുക്കുന്നു. ഗീതയെ വധിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെയാണു് റിവോൾവർ എടുക്കുന്നതു്. ഗൗരവം മനസിലാക്കി ആശാൻ റിവോൾവറിൽ കയറി പിടിക്കുന്നു.

ആശാ: വിടു....വിടു ... അവിവേകം കാട്ടരുതു്... സുകുമാരാ.... ഞാനാ പറയുന്നതു്.

സുകു: ആശാൻ മാറിനിൽക്കു്.... മാറിനിൽക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞതു്.

ആശാ: ഇല്ല കുഞ്ഞു് എന്നെ വെടിവച്ചോളൂ. എന്തായാലും ഞാൻ വിടില്ല. തോക്കു് ഇങ്ങോട്ടു താ ... (ആശാൻ തോക്കു് പിടിച്ചുവാങ്ങുന്നു.)

ഗീത: അങ്ങേട്ടു കൊടുക്കു, ആശാനേ ആ തോക്കു്. എനിക്കു മരിക്കുവാൻ വലിയ പേടിയൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യരെ കൊല്ലാതെ കൊല്ലുന്നതിനേക്കാളും എത്രയോ ഭേദമാണു് നേരിട്ടു കൊല്ലുന്നതു്.

ആശാ: ഗീതേ പെട്ടീം ബ:ഗ്ഗുമൊക്കെ അകത്തുകൊണ്ടുവയ്ക്കു. എല്ലാത്തിനും ഞാൻ പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം.

ഗീത: ഈ വീട്ടിലെ സ്ഥിതിഗതികളൊന്നും ആശാനറിഞ്ഞുകൂടാ... ഞാനിവിടെ വന്നിട്ടു് ഒൻപതുമാസമായി. ഇന്നുവരെയും ഒരു സ്വൈരത ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ആശാ: മനുഷ്യരായാൽ അങ്ങനെ വഴക്കും പൊല്ലാപ്പുമൊക്കെ സാധാരണയാ കുഞ്ഞേ.

ഗീത: ഈ വീട്ടിൽ മനുഷ്യർ കയറിവരുന്നതു് ആർക്കും കണ്ടുകൂടാ ആശാനെ! വരുന്നവരെല്ലാം എന്റെ രഹസ്യകാമുകന്മാരാണുപോലും. ഞാനാരോടും മിണ്ടിപ്പോകരുതത്രേ!

ആശാ: ആളുകളും പറയുന്നതെല്ലാം നേരായിരിക്കണമെന്നുണ്ടോ:

ഗീത: മററാരെങ്കിലുമാണെങ്കിൽ സാരമില്ലായിരുന്നു. എന്റെ ഭർത്താവും, അമ്മയും അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ!

ജാന: കണ്ടോ കണ്ടോ അവളും പറഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതു്. ഞാൻ മനസിൽപോലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല....

ഗീത: ഞാൻ നാടകക്കാരിയായതുകൊണ്ടു കുടുംബത്തിനു ചേരാത്തതാണുപോലും! അമ്മക്കു് ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തിനു് മകനെക്കൊണ്ടു് എന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. അമ്മക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ശാരദയെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കാമായിരുന്നില്ലേ....?

സുക: എന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ പോകുന്നവർ വീണ്ടുമിങ്ങോട്ട് കയറിവരുമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്നു.

ഗീത: എന്നെപ്പോലെ എത്രയോ കലാകാരികൾ അവിവാഹിതകളായിക്കഴിയുന്നു. എങ്കിലും അവർ സംതൃപ്തരാണ്. വിവാഹജീവിതം കലാകാരികൾക്ക് ഒരു ശാപമാണ്.

സുക: ഒന്നുകൂടി മനസിലാക്കണം. ഇതു നാടകമല്ല ജീവിതമാണ്. നാടക സ്റ്റേജിൽ ഇതുപോലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ നീ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അതു നാടകമാണ്. അഭിനയമാണ്. ഇതു ജീവിതാനുഭവമാണെന്നോർക്കണം.

ഗീത: ശരിയാണ് ഇന്നത്തെ നാടകത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗവും ഇതുപോലെയാണ്. ഇന്നു വരെയും ഞാനാ രംഗങ്ങൾ അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നു ഞാനതു അനുഭവിക്കുകയാണ്. (പോകുന്നു)

(ഈ സമയം അകലെ മൈക്കിലൂടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു പോകുന്ന ശബ്ദം "ഇന്നു രാത്രി കൃത്യം ഒൻപതു മുപ്പതിന് പുലരി തിയേറ്റേഴ്സിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല നാടകം 'നടി'. നടി.... ജീവിതത്തെക്കാളേറെ കലയെ സ്നേഹിച്ച ഒരു കലാകാരിയുടെ കരളലിയിപ്പിക്കുന്ന കഥ അതാണ് പുലരി തിയേറ്റേഴ്സിന്റെ 'നടി' എന്ന നാടകം. 'നടി'.... 'നടി'........ തമ്പി, ഗീത മുതലായവർ അഭിനയിക്കുന്ന 'നടി'.... 'നടി'.—" ശബ്ദം വിദൂരതയിൽ ലയിക്കുന്നു. പുറത്തു ഒരു കാറ് സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം. എല്ലാവരും രംഗത്തു വിഷാദമൂകരായി നില്ക്കുന്നു)

(കർട്ടൻ)

നിർഭാഗ്യം മനുഷ്യനെ അസാധാരണവും അനാശാസ്യവുമായ കൂട്ടുകെട്ടുകളിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നു.

—ഷേക്സ്പിയർ.

മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി യത്നിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആദർശശാലിയാണ്.

—ഹെൻറി ഫോർഡ്.

ജാന: വേണ്ടിവന്നാൽ അതു ഇനിയാണെങ്കിലും നടന്നെന്നും വരും.

ആശാ: ജാനമ്മേ.... മിണ്ടാതിരിക്കൂ.... ഗീതേ ഇതെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ്.

ഗീത: അതു നേരിട്ടാകാമായിരുന്നല്ലോ. വെറുതെ എന്തിനാണീ ഒളിച്ചുകളി. (ഒരു സിഗററ്റ് പാക്കറ്റ് കാണിച്ചുകൊണ്ട്) ഇതെന്താണെന്നറിയാമോ എന്റെ ഈ നിൽക്കുന്ന അമ്മ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്നതാണ്. ഞാൻ വൈകുന്നേരം വെറുതെ പുറത്തേയ്ക്കു പോയിട്ടു വരുമ്പോഴും ഈ ആഷ്ട്രേയിൽ സിഗരറ്റു കുററികളും കരിഞ്ഞ തീപ്പെട്ടിക്കോലുകളുമുണ്ടായിരിക്കും. എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു ഡിററക്ടീവിനെപ്പോലെ അന്വേഷണം നടത്തും. അമ്മ തെളിവു നൽകും. എന്റെ രഹസ്യ ഭർത്താവ് ഇവിടെ വന്നിരുന്നെന്ന്; അയാളും ഉപയോഗിച്ച സിഗരറ്റുകുററികളാണു പോലും! കാപ്പിയുടെ മട്ടുമൊഴിച്ച് കപ്പും സോസറും മേശപ്പുറത്തു വച്ചിരിക്കും. എന്തിന് ഞാൻ അയാൾക്ക് കാപ്പി കൊടുത്തു സ്വീകരിച്ചു എന്നു കാണിക്കുവാൻ. അഭിമാനിയായ എന്റെ ഭർത്താവ് വിശ്വസിക്കും. എന്റെ വാക്കുകൾക്ക് തീരെ വിലയില്ല. കാരണം ഞാൻ നടിയാണുപോലും, നർത്തകിയാണുപോലും.... എന്താ അമ്മാവനൊന്നും മിണ്ടാത്തതു്

ആശാ: (മൗനം)

ഗീത: എന്നാൽ തമ്പി പുകവലിക്കുകയില്ല എന്ന കാര്യം ഇവർ മനസിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

ആശാ: തെററിദ്ധാരണകൾ സ്വാഭാവികമാണ് കുഞ്ഞേ.

ഗീത: എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തും പറഞ്ഞോട്ടെ. എനിക്കതിൽ വിരോധമില്ല. പക്ഷേ തമ്പിയെക്കൂടി ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

ജാന: അവനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ നിനക്കെന്താ ഇത്ര പൊടിച്ചതു്.

ഗീത: (ജാനമ്മയെ തറച്ചു നോക്കുന്നു)

ആശാ: ഇതൊന്നും അത്ര ഗൗരവമായ പ്രശ്നങ്ങളല്ല.

ഗീത: ഇതൊന്നും ഞാൻ കണക്കിലെടുത്തിട്ടുമില്ല. എന്നെ ഈ ഒരു നാടകത്തിനു കൂടി വിടണമെന്ന് ആ മനുഷ്യൻ കാലുപിടിച്ചപേക്ഷിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി എന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്യാമെന്ന് അദ്ദേഹം കെഞ്ചി അപേക്ഷിച്ചു. ഹൃദയമില്ലാത്ത എന്റെ ഭർത്താവ് അദ്ദേഹത്തെ അവഹേളിച്ചു. ഇതും ഞാൻ പ്രശ്നമാക്കിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ നാടകം നടക്കണം. നടത്തണം. ഈ നാടകം നടത്താൻ ഞാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥയാണ്. ഇതെന്റെ പ്രശ്നമല്ല; തമ്പിയുടേതുമല്ല. ഇതു കലയുടെ പ്രശ്നമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രശ്നമാണ്. (പെട്ടിയും ബാഗുമെടുക്കുന്നു)

സുക: അപ്പോൾ നീ പോകാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. നല്ലതുപോലെ ആലോചിച്ചിട്ടാണോ....

ഗീത: ശരിക്കും ആലോചിച്ചു.

ആശാ: ഗീതേ.... നീയൊരു ഭാര്യയാണെന്നോർക്കണം!

ഗീത: ഞാനൊരു കലാകാരിയാണാശാനേ.... ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഭർത്താവിനേക്കാളേറെ ഞാൻ കലയെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നതു്.

HINDI

SECTION

Vinjan Ek Varadan ...	—Sivan K. G.
Chakravyuh Pur Ek Drishti	—Xavier P. K.
Siksha Ke Sambandh Me	—Gopalakrishnan Nair
Abhiman	—Mathew M. Neerakal
Pooja Pushp	—Valsamma P. V.

सकते है। टेलिविजन के आविष्कार से तो दूर देशों की वाणी के अतिरिक्त, उन देशों के वक्ताओं के चित्र भी साथ ही देख सकते हैं। महाभारत के संग्राम का दूर दर्शन हमारे लिए स्वप्न मात्र था। वह स्वप्न आज साकार हो गया है।

चिकित्सा के क्षेत्र में भी विज्ञान ने कई चमत्कार दिखाये है। जो रोग अब तक असाध्य समझे जाते थे और उनके रोगियों को केवल मृत्यु की प्रतीक्षा करने केलिए छोड़ दिया जाता था अब उनकी चिकित्सा संभव हो गयी है। नित्य नये आविष्कारों के द्वारा मनुष्य रोगों पर विजय पाता चला जा रहा है। ऐक्स-रे और रेडियम के आविष्कार ने चिकित्सा शास्त्र में क्रांति ला दी है। एक्सरे की सहायता से शरीर के भीतर की खराबियों का पता लगाकर चिकित्सक लोग अनेक भयङ्कर रोगों को दूर करने में समर्थ हो गये हैं। प्लॉस्टिक सर्जरी आधुनिक युग के चिकित्सा-विज्ञान की महती सफलता का प्रतीक है। इसके द्वारा मानवीय अंगों को ठीक करने, कुरूपता को सौंदर्य में परिवर्तित करने एवं शरीर के अकर्मण्य अवयवों का संचालन करने में भी सफलता मिल चुकी है। कृत्रिम अंगों के द्वारा प्राणरक्षा के प्रयत्न अत्यन्त सराहनीय है। आज प्लास्टिक का कृत्रिम हृदय बनाकर उस हृदय को शरीर में प्रतिष्ठित कर एक नया और आश्चर्य-जनक आविष्कार किया है। सैकड़ों प्रकार की नयी औषधों एवं टीकों के आविष्कार ने मानव का बड़ा उपकार किया है। वेक्सीनेशन, इनऑकुलेशन एवं बी. सी. जी. के टीकों ने क्षयरोग आदि भयङ्कर बीमारियों से हमारी रक्षा की है।

विज्ञान ने मानवीय श्रम को बचाने केलिए अनेक यन्त्र प्रदान किये हैं जो क्षण भर में मनुष्य की अपेक्षा कई गुना अधिक कार्य कर सकते हैं। विज्ञान की प्रगति ने रेल, मोटर, जलयान तथा वायुयान के द्वारा यात्रा बहुत सरल बना दी है। संसार के किसी भी छोर से दूसरे छोर तक पहुँचना आज अत्यन्त सरल हो गया है। मनुष्य ने प्रकृति पर विजय पा ली है।

मनोरंजन तथा आमोद प्रमोद के साधनों के द्वारा भी विज्ञान ने मनुष्य की बहुत बड़ी सेवा की है। चलचित्र विज्ञान का एक बड़ा चमत्कार है। इसके द्वारा शिक्षा भी दी जा सकती है तथा महत्व-पूर्ण जानकारी लोगों को दी जा सकती है। चल-चित्र का एक बड़ा लाभ यह भी है कि इसके द्वारा किसी व्यक्ति या घटना की स्मृति को सजीव रखा जा सकता है।

विज्ञान की कृपा से और भी सैकड़ों वस्तुयें आज हमें सुलभ है। छापेखाने के आविष्कार से शताब्दियों में संचित ज्ञानभण्डार के दरवाजे हमारे लिए खुल गये हैं। डाक और तार ने संदेशवाहकों के स्थान ले लिया है। वायुयान से पृथ्वी की दूरियाँ कम करने के बाद मनुष्य अब पृथ्वी तथा अन्य ग्रहों की दूरियाँ कम करने और उन ग्रहों तक पहुँचने का प्रयास कर रहा है। मनुष्य चन्द्रमा पर जा पहुँचा है और मङ्गल पर पहुँचने का प्रयत्न भी किये जा रहे हैं। कृत्रिम मनुष्य बनाने के प्रयत्न किये जा रहे हैं तथा मृतकों को जीवन-दान देने की चेष्टा की जा रही है। वैज्ञानिक आविष्कारों द्वारा आज का मनुष्य अधिक सुखी, सुरक्षित एवं सम्पन्न हो गया है। वैज्ञानिक आविष्कारों का इस्तेमाल करते करते आज हमारा दृष्टिकोण भी वैज्ञानिक बन गया है। हमारी नजर रूढ़ियों और अन्धविश्वासों को चीर कर प्रत्येक बात का प्रमाण देखना चाहती है। विज्ञान प्रगति की पताका लेकर आया है। उसने इस भूतल को स्वर्ग बना दिया है।

विज्ञान एक अभिशाप

यह संसार सुख-दुःखमय है। जहाँ फूल है वहाँ काँटा भी है। पुण्य के साथ पाप और वरदान के साथ अभिशाप भी है। विज्ञान ने आधुनिक मानव को शक्ति सम्पन्न भी बनाया है और निर्बल

SIVAN K. G. I D. C. No. 74

विज्ञान— एक वरदान और अभिशाप

आधुनिक युग विज्ञान का युग है। आज का मनुष्य वैज्ञानिक प्रगति के शिखर पर पहुँच चुका है। हमारे जीवन का प्रत्येक क्षेत्र विज्ञान की विभूतियों से अलंकृत है। विज्ञान ने संसार का नक्शा ही बदल दिया है। पिछली डेढ शताब्दी में दुनिया में जितना परिवर्तन आया है, उस से पूर्व पाँच हजार वर्षों में नहीं आया था। प्राचीन काल के स्वप्न आज यथार्थ रूप में हमारे सामने है। आज भी अनेक आविष्कार दिन–प्रति–दिन होते रहते हैं।

जिधर दृष्टि डालिए, आप को विज्ञान के चमत्कार दिखाई देंगे। आप अपने कमरे में ही दृष्टि डालिए। बिजली का बल्ब, शीतल हवा देता हुआ पंखा, कोने में रखा टेलिफोन, ब्रेकेट पर रखा हुआ रेडियो, कलाई पर बन्धी घडी आदि बहुत सी चीजे आप को दिखाई देंगी जिन्हे आप नित्य प्रयोग करते है। ये आप को अत्यन्त साधारण चीजें दिखाई देती है। वैज्ञानिक आविष्कारों ने हमारे अभावों और कष्टों को दूर कर सुख सुविधाओं का आयोजन किया है।

विद्युत्शक्ति को लीजिए जो हमारे लिए कामधेनु के समान है। विद्युत्शक्ति केवल प्रकाश ही नहीं देती बल्कि सैकड़ों अन्य सेवायें भी करती है। हमारे वस्त्र धोती है, उन्हें सुखाती है एवं इस्तिरी भी करती है। चाय से लेकर खाने तक के सभी कार्यों में आज का मनुष्य किसी न किसी प्रकार नये नये आविष्कारों पर निर्भर रहने लगा है। 'हीटर' और 'कुकर' के अतिरिक्त एक ऐसे यन्त्र का भी आविष्कार किया गया है जो स्वयं ही प्लेट प्यालों को साफ करके खानेवाले के सामने भोजन परोस देता है। बिजली के पंखे हमें गर्मियों में ठण्डक पहुँचाते है और बिजली के हीटर सर्दियों में शीत से हमारी रक्षा करते हैं। सभी कार्यों में विद्युत् शक्ति का प्रयोग करता है।

टेलिफोन, टेलिविजन तथा टेलिप्रिंटर आज के युग के महत्वपूर्ण आवश्यकतायें होने के साथ साथ विज्ञान के बहुत बडे चमत्कार हैं। किसी भी देश में हुई घटना का समाचार अगले कुछ ही घण्टों में हमें टेलीप्रिंटर, रेडियो या बेतार द्वारा मिल जाता है और अगले दिन विश्व के सभी समाचार पत्रों में वह समाचार छप जाता है। यह विज्ञान का ही चमत्कार है कि उसने पृथ्वी के समस्त निवासियों को एक दूसरे के इतने निकट ला दिया है कि वे एक दूसरे के सुख दुःख को महसूस कर

XAVIER P. K. II P. D. C. 385
FIFTH BATCH

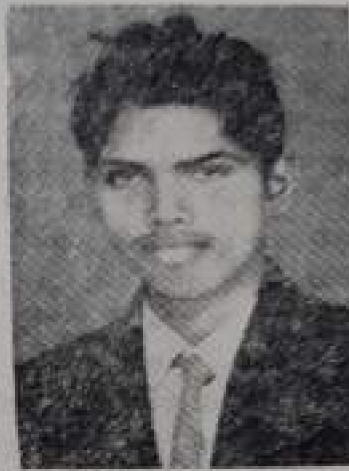

चक्रव्यूह पर एक दृष्टि

महाभारत एक ऐसा विराट काव्य पुस्तक है जो युग युग से आये हुये कितने ही ग्रन्थों का मातृत्व रखती है—इसकी गणना कही असंभव है। आधुनिक काल के इस सिरे के चन्द अपवादों को छोड़ दिया जाय तो हिन्दी साहित्य के लगभग सभी कविवर अपने साहित्यिक जीवन के किसी न किसी युग में महाभारत जैसे हिन्दु-पुराण ग्रन्थों में विषयान्वेषण के अर्थ भटकते-फिरते रहे हैं। विनोद चन्द्र पांडेय विनोद का – चक्रव्यूह खण्डकाव्य भी महाभारत के कथानक से खून का नाता रखता है।

श्री विनोदचन्द्र पांडेय 'विनोद' आधुनिक हिन्दी साहित्य के उन कवियों में से है जिन्होंने अपनी रचनाओं के द्वारा इस क्षेत्र की महत्ता को चार चांद लगा दिये हैं। इनसानी भावनाओं के तहों तक पठ जाने तथा उनकी मार्मिकता को मार्मिक ढंग से कार्यबद्ध करने में आप की सिद्धहस्तता देखते ही बनती है। 'चक्रव्यूह' के पात्रों के दिल में समय-समय पर उठती-गिरती, खिलती-कुम्हलाती सरल–कोमल तथा गहन–गम्भीर भावनाओं के रंगीन चित्र प्रस्तुत करने में कवि ने जो कुशलता प्रकट की है वह सर्वथा सराहनीय ही है।

महाभारत के ऐतिहासिक संग्राम के तुफानी दिन थे। धनुर्धर अर्जुन की अनुपस्थिति में द्रोणाचार्य ने पांडवों के खिलाफ चक्रव्यूह की रचना की। एक तो दुर्भेद्य चक्रव्यूह और तिस पर आयोधन कला के आचार्य द्रोण का रचा हुआ। पांडवों का वीर्य और साहस कुम्हला गये। अर्जुन का पुत्र अभिमन्यु – जो अभी सोलह साल का नादान बालक था - पांडवों के इस अपमान को सहन नहीं कर सका। इसलिए उसने कमर कसकर रणभूमि केलिए निकल पड़ने का निश्चय किया। अभिमन्यु नादान बालक होने के कारण पांडव दल के सभी लोग असमंजस में पड़ गये। लेकिन उनकी शङ्का दूर करने केलिए अभिमन्यू ने गर्भावस्था में चक्रव्यूह भेदन–ज्ञान की कथा कहकर उनकी निराशा को दूर कर दिया। इस प्रकार वह शौर्य भावों से भर गये और दादा धर्मराज से युद्धाज्ञा पाकर वह सहर्ष प्राण प्रेयसी उत्तरा से मिलने केलिए अंतपुर की ओर चले। उत्तरा अपनी सखियों के साथ पति के स्वागतार्थ प्रतीक्षा में बैठी थी कि इतने में प्रिय का समागम उसे हर्ष में विभोरकर देता है। प्राण वल्लभ की रण यात्रा की खबर ने उसे दुःख सागर में डूब दिया। लेकिन अभिमन्यू उसे कई भाँति से समझा - बुझाकर वहाँ से बिदा लेता है।

अभिमन्यू कमर कसकर युद्ध क्षेत्र केलिए निकल पड़ा। जितनों ने उसे रोका इसकी कोई

भी। विज्ञान ने हमें सुविधायें प्रदान की है और साथ ही मानवीय विनाश के साधनों को भी। जिस विज्ञान ने मनुष्य के मनोरंजन केलिए चलचित्र और रेडियो का आविष्कार किया, मानव के हितार्थ टेलिफोन एवं वायुयान बनाये, विद्युतशक्ति का वरदान दिया, अनेक यन्त्रों की सहायता से उत्पादन क्षमता का संवर्धन किया, उसी विज्ञान ने मानवता के विध्वंस केलिए विनाशकारी शस्त्रों का आविष्कार भी किया है। वह रक्षक और भक्षक दोनों है।

विनाशकारी विज्ञान का परिचय युद्धकाल में मिलता है। अणु एवं उद्जन बमों तथा उन से भी आगे के महा विनाशकारी आयुधों द्वारा वह समूची पृथ्वी को नष्ट करने का बल प्राप्त कर चुका है। 'एटम बम' विनाश और विध्वंस का दूत बनकर आया है। ६ अगस्त १९४५ की इसी एटम बम ने जापान के सुन्दर नगर 'हिरोशिमा' को मिट्टी में मिला दिया। इसके बीस हजार भव्य भवन कुछ ही क्षणों में भस्मसात् हो गये। तीन दिन पश्चात ही 'नागसाकी' भी इसका शिकार बना और भूतल से लुप्त हो गया।

दूसरे महायुद्ध के पश्चात जब अमेरिका को पता लगा कि रूस ने भी अणुबम तैयार कर लिया है, तो वह उस से भी अधिक विनाशकारी शस्त्र के आविष्कार में जुट गया, जिसका परिणाम है हाईड्रोजन बम। उधर रूस भी हाईड्रोजन बम के निर्माण में सफल हो चुका है। वैज्ञानिकों का मत है कि 'हाईड्रोजन बम' 'अणुबम' से हजार गुना अधिक विनाशक है। जहाँ यह बम गिराया जायेगा वहाँ ३०० वर्गमील के विशाल भूखण्ड में नग्न विनाश का तांडव होगा, सभ्यता का नामोनिशान मिट जायेगा और सैकडों वर्षों तक वहाँ कोई चीज पैदा न हो सकेगी। इस बम के भयानक परिणामों को सोचकर ही मानव का हृदय काँप उठता है। इस बम के प्रयोग पर प्रतिबन्ध न लेगा तो मानवता का भविष्य अन्धकारपूर्ण है।

वैज्ञानिक आयुधों के आविष्कार ने चिर-शांति को मृगमरीचिका बना दिया है। बड़ी शक्तियाँ एक दूसरे को समाप्त करने की चिन्ता में मग्न रहती है। युद्ध तो प्राचीन काल में भी होते थे। मनुष्य युद्ध में अपना पराक्रम दिखा सकता था, अपने शारीरिक बल तथा युद्धकौशल का परिचय दे सकता था। सेनायें परस्पर टकराती थी। लेकिन सामान्य प्रजा शांतिपूर्ण जीवन व्यतीत करती थी। इसके विपरीत आज सारा देश युद्धक्षेत्र बन जाता है। आज शांतिपूर्ण नागरिकों पर बम बरसाये जाते है। आज का मनुष्य युद्ध में भी मशीन तथा वैज्ञानिक आविष्कारों का गुलाम रह गया है। वर्तमान युद्ध वैज्ञानिक के युद्ध है और जयपराजय का निर्णय प्रयोगशाला में ही हो जाता है। अब पराक्रम इस बात पर निर्भर है कि किस देश के पास कितना शक्तिशाली विध्वंसक हथियार है।

ईश्वर की सत्ता से इनकार कर, विज्ञान हमें नास्तिक बनाता है। मनुष्य आज मशीन बन गया है। उसकी मनुष्यता का कोई मूल्य नहीं। एक मशीन हजारों मनुष्यों को बेकार बना देती है। इसलिए गाँधीजी मशीनों के विरोधी थे। हाथ से बनी हुई चीज में जो सौंदर्य और पावनता होती है, वह मशीनी वस्तुओं में नहीं।

विज्ञान की प्रगति के साथ औद्योगीकरण का दौड़ जारी है। बडे नगर दिन प्रतिदिन और भी बडे होते जा रहे है और छोटे-छोटे ग्राम उजड रहे हैं। कारखानों एवं मिलों की धूम से अंतरीक्ष मलिन हो जाता है। नागरिक मलिन अंतरीक्ष में जीने से अनेक प्रकार के रोगों से ग्रस्त होकर असमय मृत्यु का शिकार बन जाते हैं। वेगमय ट्रैफिक के कारण चार पाँच व्यक्ति का रोजाना मर जाना एक साधारण सी बात हो गयी है। वायुयान की दुर्घटना भी हम कई बार सुन सकते हैं। मानव का मूल्य पशु से भी गिर गया है। विज्ञान रूपी दानव ने झूठे सुखों का प्रलोभन देकर हमारी आत्मा छीन ली, हमारी हार ली, हमें निर्जीव मशीन बना दिया।

यह युग विज्ञान का युग है और जितना असंतोष एवं अशांति इस युग ने पैदा की है, वह किसी युग में नहीं थी। विज्ञान मानवता को प्रकाश और ख्याति से घसीट कर अन्धकार की गर्त में ले गया है, जहाँ से लौटना असंभव है। वह हमारे लिए अभिशाप सिद्ध हुआ है।

आज के व्यक्ति को यह अनिवार्य प्रतीत होने लगा है कि वैज्ञानिक प्रगति की दिशा वही रहे जो मानवीय कल्याण की दिशा है, विज्ञान उस दिशा में न बढ़े जो मानवीय विनाश के मार्ग की दिशा है। युद्ध की विभीषिका समाप्त करने केलिए आवश्यक है कि संसार के समस्त राष्ट्र इस बात केलिए कटिबद्ध हों कि वे अपने वैज्ञानिक साधनों का उपयोग मानव हित केलिए ही करें। निःशस्त्रीकरण की माँग उन सभी राष्ट्रों के द्वारा की जा रही है जो मानवता की रक्षा तथा शांति केलिए प्रयत्नशील हैं। भारत इस दिशा में गाँधी और नेहरू के आदर्शों को लेकर सब से आगे चल रहा है। विज्ञान को मानव कल्याण के मार्ग पर लगाना अत्यन्त आवश्यक है। विध्वंसक हथियारों के निर्माण से विमुख कर उपयोगी एवं उत्पादक कार्यों में विज्ञान की शक्ति का प्रयोग करने केलिए हमें प्रयत्नशील होना चाहिए।

जयहिन्द !!

गणना नहीं। युद्ध क्षेत्र में ऐसा कोई वीर नहीं रहा जो इस से लड़कर चमकता हो। विपक्षी वृन्द विह्वल हो उठा। जयन्द्रथ को तीक्ष्ण बाणों से धराशायी करके अभिमन्यु प्रथम द्वार को पार कर गया। घायलों के कटे हुये अंगों और मरे हुये हुओं से युद्ध भूमि पाटने लगी। अभिमन्यू ने रण क्षेत्र में इस प्रकार चमका कि उसके सामने कोई भी टिक न सका। उसने एक एक करके सभी द्वार का—सातवें द्वार के अतिरिक्त—भेदन किया। अंत में अर्जुन तनय अभिमन्यू कौरव दल के सप्त महारथियों के धोखे का शिकार बनकर मृत्यु का कौर बन जाता है। दूसरे शब्दों में कहा जाय तो सप्त महारथियों ने युद्ध नीतियों को तिलांजली देकर उसे मार डाला। सिंधुराज जयन्द्रथ का इस निष्ठुर हत्या में बढ़ा-चढ़ा योग रहा। पांडव पक्ष शोक सागर में तैरने लगा। चक्रव्यूह की कथावस्तु का यही संक्षेप है। अधिकार की लालसा से जिनकी आँखें अंधी हो चुकी थी जिनका जी पत्थर सा गया था उन पर न्याय की बातों का क्या असर? युद्ध की सभी नीतियों पर वहाँ ठोकरें मारी गयी और एक लघु-कोमल जीवन पर भी—वह था अभिमन्यू का।

चक्रव्यूह का अभिमन्यु वीर समाज का सिरताज है, कर्तव्य ज्ञान का जिन्द-पुतला है, सत्यनिष्ठा का पहला पर्याय है इसलिए पाठक गण अपने हृदय के सब से ऊँचे कोने में उसके लिए गुंजाइश छोड़ रखता है। अनुशासन भावों को बटोरते हुये प्राचीनता से उनका सरस सामंजस्य करने की प्रवृत्ति ही "मै तो विनोद की कला को सप्राण बनाती है। चक्रव्यूह भी उनकी इस काव्यगत विशेषता से खाली नहीं है। महाभारत की काव्य जलधि से चुल्लू भर पानी लेकर अपनी प्रतिभा के पात्र को यों भरना और उसमें आधुनिक युग की उपयुक्त पुकारों—कराहों, आशा-आकांक्षाओं के रंग को यथासंभव घोल देना ही स्वयं इस बात का प्रमाण हो सकता है। जब आर्यत्व का प्रतिनिधित्व लेकर अभिमन्यु दस्युओं से जूझता है और वीरता के इतिहास में नया पन्ना कायम कर चला जाता है तो पाठकों की पलकें गर्व भरे हर्षाश्रुओं से भीग जाती है और जब उस शहीद के अमर होने का श्रीकृष्ण से प्रस्ताव सुनते हैं तब किसी अनजानी प्रेरणा से मन ही मन उस जैसे होने की प्रतिज्ञा कर लेते हैं। यह तो मानना ही पड़ता है कि उनकी कविता देशप्रेम से गलबाही लिये ही हमारे सामने आती है। अस्तु इतना तो निश्चित है कि 'चक्रव्यूह' की रचना उन्होंने 'कला की पुष्टि' केलिए न कर देश की पुकार पर ही की थी।

जयहिन्द!

प्रकृति की पूर्णता नहीं पाती है। उन्हें शारीरिक मानसिक और आत्मीय रूप से प्रगति पाना चाहिये। उनको एक पूर्ण मनुष्य बनने योग्य उपाधि शिक्षा से मिलती है। शिक्षा के इतर लक्ष्य इसपर अधिष्ठित है। विद्यार्थियों को सच्चे नागरिक बनाना उसे सत्यविश्वासी बनाना, उसे सत्स्वभावी बनाना, उसे जीवनधारणयुक्त परिशीलन देना आदि लक्ष्य भी इस मौलिक लक्ष्य पर अधिष्ठित हैं, क्योंकि एक पूर्ण मनुष्य ये सब है। मनुष्य में जो ईश्वर छाया अन्तर्लीन है उसे परिपोषित करके उनको ईश्वर सदृश्य बनाना विद्याभ्यास का लक्ष्य है — ऐसा देवशास्त्र के अनुसार कहना गलत नहीं है। लेकिन यह पूर्ण रूप से ठीक नहीं है। मनुष्यत्व की पूर्णता नामक आशय में यह देवशास्त्र संकल्प भी अंतरनिहित है जिसके कारण पूर्ण मनुष्य ही विद्याभ्यास का ध्येय है। एक पूर्ण मनुष्य साम्य-वादी या समाजवादी नहीं होंगे। प्रत्येक जमाने में मनुष्य के प्रति कुछ धारणायें होती थी जैसे 'जेन्टीलमेन', 'नैट', क्रांतिकारी आदि। लेकिन आधुनिक काल में इस प्रकार की धारणायें नहीं होती है जो हमारे एकतारहित जीवन की सूचना देती है। पौराणिक 'एथेनस और रोम', मध्ययुग, नवोत्थानकाल आदि समयों के चरित्र को ससूक्ष्म निरीक्षण करने पर यह जानते हैं कि उस कालों में मनुष्य के प्रति कई धारणाये — तो भी वह भंगित थे — होती थी। आज मनुष्य के प्रति विभिन्न दर्शनें प्रचलित है। इस से विद्याभ्यास के आदर्शों में भी मौलिक अन्तर होते हैं।

हर एक विद्याभ्यास रीतियों को यह ध्यान रहना चाहिए कि शिशुओं और बालकों को कुछ मौलिक मनोभावों और मूल्यों का प्रभाव देना जरूरत है। मारिटेयिन की राय में ये मनोभाव मुख्यतः पाँच प्रकार के हैं। प्रधान मूल्य भी इसमें जुडी है।

पहला मनोभाव सत्य के प्रति प्रेम है। इसका अर्थ केवल सच बोलना ही नहीं, बल्कि सत्य के खोजने की, जानने की और उसके पीछे चलने का इच्छा है। दूसरा नीति के प्रति प्यार और जीवन के प्रति अभिमान तीसरा है। चौथा मनोभाव अन्योन्यप्रेम है। इन चार तरह के मनोभावों को मनुष्य शिशुओं में विकसित करना चाहिए। दुनियाँ में रहनेवाले इसका इनकार नहीं कर सकेंगे। यद्यपि हम यह जानते हैं कि शिशुओं में मातृभक्ति, ईश्वर-भक्ति, देशभक्ति, उदारता आदि गुणों का विकास कराना चाहिए; इस से बढ़कर उपर्युक्त बहुत मौलिक है। लेकिन वे उसके विकास केलिए अनिवार्य है।

विद्यार्थियों को वैज्ञानिक, महर्षी, पुरोहित या नेता बनाना विद्याभ्यास का लक्ष्य नहीं है। लेकिन उनमें जो मानुषिक मूल्य है उसे विकसित करके इनमें से किसी को चुनने की परिशीलन देना विद्याभ्यास का लक्ष्य होना चाहिए। जो अपने बच्चों को एनजिनियर, डाक्टर या पुरोहित बनाना चाहते हैं और उसके लिए ही प्रयत्न करते हैं, वे वास्तव में विद्याभ्यास के और मानुषिक शिक्षण के तत्वों को मारते है। वह मनुष्य प्रकृति की संपन्नताओं का नाश भी करता है।

विद्याभ्यास के इन लक्ष्यों के अतिरिक्त कई तत्व भी होते हैं। ये विविध प्रकार के हैं। मनुष्य को अपने जीवन में क्या-क्या कर्तव्यों का निर्वाह करना पडता है उस केलिए उन्हें सबल बनने का निर्देश देना अनिवार्य है। यही शिक्षा का पहला तत्व है। मनुष्य को मानव वर्ग का एक अच्छा नमूना बनना चाहिये और भौतिक प्रपंच के परिस्थितियों से मिलजुलकर रहना एवं उसे जीत करना भी चाहिए।

दूसरा तत्व सामूहीकरण है। मनुष्य केवल भौतिक प्रपंच के एक भाग ही नहीं, बल्कि वह एक सामाजिक जीवी भी है। एक सामाजिक जीवी होने पर उसे कई शिक्षणों पाना आवश्यक है जिनके सहारे समुदाय के नियमों, साहचर्यों, आचारों तथा तत्वों से तादात्म्य प्राप्त कर सकते हैं। देश के और दुनियाँ भर के बीच में जाने केलिये इन शिक्षणों को सहायक भी बनना चाहिए।

GOPALAKRISHNAN NAIR
I D. C. No. 64

शिक्षा के संबन्ध में

समकालीन लोक के सब से उलझन-भरी समस्या शिक्षा या विद्याभ्यास है। यह एक ऐसा मण्डल है जहाँ कई प्रायोगिक और तात्विक प्रश्नों का जञ्जाल है। कई मानुषिक और अतिमानुषिक तात्पर्य इस क्षेत्र में परस्पर सम्मेलन करते हैं और सहकरण-संगठनों में लगे जाते हैं। मताधिकारियों को, मातापिताओं को और प्रमुख राजनीतिज्ञों को इतनी कष्टता देनेवाली और कोई प्रश्न नहीं है। ऐसे शिक्षा के लक्ष्यों एवं तत्वों के बारे में हम कुछ देखें।

पहले-पहल हमें यह समझना चाहिए कि यह विद्याभ्यास क्या है? विद्याभ्यास के कई परिभाषायें आज सर्वप्रचलित है। उनमें प्रसिद्ध परिभाषायें ह्यूबर्ट, स्प्रैंगर, बूबर, मारिटैयिन, रस्सल आदि शिक्षा शास्त्रियों से दी गयी है। मारिटैयिन की राय में यह शब्द 'शिक्षा' मुख्यतः तीन विभिन्न अर्थों में प्रयोगित करते हैं। मनुष्य को रूपीकृत करनेवाले और उसे अपनी पूर्णता में प्राप्त करानेवाले सब प्रक्रियाओं को शिक्षा कहते है। एक पूर्ण मनुष्य बच्चों को विविध प्रकार के जो शिक्षण परीक्षण और बोधन देते हैं वह भी शिक्षा है। ह्यूबर्ट के अभिप्राय में स्कूलों और कालेजों में करती हुई सभी क्रियाओं को शिक्षा कहते है। एक व्यक्ति अन्य व्यक्ति को जो बोधपूर्वक प्रवर्तन और प्रभावशक्ति देता है उसका फलस्वरूप भी शिक्षा है। लेकिन ये प्रभाव-शक्तियाँ और प्रवर्तन उस व्यक्ति के लक्ष्यों और आशाओं को पूरा करने योग्य होना चाहिए। ह्यूबर्ट ने ऐसा निर्देश दिया है। इसे एक अविकल परिभाषा कहना ठीक नहीं है। शिशु को 'मनुष्य' बनाना ही विद्याभ्यास है।

मनुष्य केवल प्रकृति की गोद में पैदाकर जीवित करनेवाले व्यक्ति ही नहीं बल्कि वह एक चरित्र व्यक्ति भी है। मनुष्यत्व के चरित्र पर और सांस्कारिक चमत्कारों के साथ मिले बिना इस जगत में जी नहीं सकता। इस से बच्चों को अपने साहचर्यों के साथ भाग लेने केलिए जो उपाधियाँ देती है वे भी शिक्षा कहें। साहचर्य नामक शब्द को यह एक विपुल अर्थ देना चाहिए। इसमें भौतिक, सामाजिक एवं आत्मीय घटक मौजूद है। बालक पूर्ण मनुष्य का एक छोटा सा प्रतिरूप है और इस तथ्य पर पौराणिक विद्याभ्यास तत्व अधिष्ठित थे। अब इसको तनिक भी अंगीकार नहीं है। आधुनिक शिक्षा-शास्त्र लड़के-लड़कियों के व्यक्तिगत स्वभाव का ख्याल रहता है।

'पूर्ण मनुष्यत्व' – वही विद्याभ्यास का मौलिक लक्ष्य है। शिशु, बालक और युवकों ने मनुष्य-

↑ Chemistry

Third B. Sc.

Zoology ↓

संस्कारस्वरूकरण शिक्षा का तीसरा तत्व है। अपनी अपनी नागरिकता के संस्कार से, महान सिद्धियों से और पारम्पर्यों से मनुष्य को परिचित होना चाहिये। जैसे अपनी मातृभाषा के जरिये इतर भाषा पढते है उसी तरह अपनी संस्कार की सिद्धियों के जरिये ही विश्व संस्कार की समय-सिद्धियों से हम परिचित होते है। व्यक्तिवरकरण है चौथा तत्व। हर एक बालकों को और युवकों को यह समझना चाहिये कि हम आध्यात्मिक निगूढता और रहस्य के निकेतन है। व्यक्तित्व के सृजन शिक्षा से नहीं किया जा सकता। लेकिन उसका विकास शिक्षा से किया जाता है।

शिक्षा का पाँचवाँ तत्व विमोचन का है। सत्य हमें स्वतन्त्रता देती है। सत्य के जरिये मनुष्य के दिल को स्वतन्त्र करना शिक्षा का फर्ज है। मनुष्य जो अंधकार से घिरा हुआ है उस से मोचन करना और उसमें जो उत्तम शक्तिविशेष अन्तर्लीन है उसको विकसित करना शिक्षा का कर्तव्य होना चाहिए। बुरे शीलों को दबाने का परिश्रम करने से अभिकाम्य अच्छे शीलों को पोषण देना है।

विद्यार्थियों के मन और हाथ एक तरह जोना आवश्यक है। इसे आज सार्वत्रिक अंगीकार मिल चुका है। मनुष्य का मन उसका मस्तिष्क में नहीं हाथों में भी स्थित है। जो कार्य पढ चुके है उसे मन में स्थिर रखने केलिए प्रायोगिक परिशीलन की जरूरत है। विद्यार्थियों की कला वासनाओं को उत्तेजित करने केलिए और मन की एकाग्रता तथा सूक्ष्मता को विकसित करने केलिए यह सहाय देता है।

विद्यालयों में जो कार्य पढाता है उसका व्यक्त एवं शङ्कारहित ज्ञान विद्यार्थियों के दिल में बनाना चाहिए। आज इसका पालन कुछ भी नहीं करते है। बहुत से ज्ञान के टुकड़ों को विद्यार्थियों में इनजेक्षन करने से कोई फायदा नहीं है। सब से प्रधान और मौलिक ज्ञान उसे देना और उसका विवरण एवं व्याख्यान से उसे मन में स्थिर कराना यही ठीक शिक्षा से विवक्षित करता है। आधुनिक विद्याभ्यास प्रवर्तक इसे याद नहीं करते है।

हम देख चुके है कि प्रायोगिकता को विद्याभ्यास में एक गणनीय स्थान है। पर उसके साथ साथ हमें यह बात भी समझना चाहिए कि विद्याभ्यास का प्रधान लक्ष्य और कर्तव्य कोई काम पढाना नहीं है। प्रत्येक काम पढने का समय विद्याभ्यास के बाद है। अतः विद्याभ्यास ज्ञानोपार्जन की मुख्य उपाधि है।

↑ Third Year Literature

Final Year Commerce ↓

होकर देता भी है। मैं ने पास जाकर उसके क्रोध का कारण पूछा। मुझे देखकर उसकी क्रोधाग्नी कुछ कम हो गयी। वह आवेश में आकर मुझ से यों बोला– "देखो, भाई! यह बेवकूफ लडकी यहाँ आकर इस सुन्दर गऊन का दाम पूछती है। सडक से जाती है, तो यहाँ क्यों आती है। मेरी दूकान क्या याचकों को आने केलिए है? हुं, देखें तो एक पैसा भी नहीं होगा, इस अत्तायही के पास। फिर पूछने आयी है। गऊन का दाम!" कोपावेश में वह और कुछ बोल न सका। और दूकान के अंदर जाकर बैठ गया। मुझे मालूम हो गया कि आज रामू की दूकान में बिक्रि बहुत कम है। यही है इसके क्रोध का कारण। निराशा ने क्रोध का रूप धारण कर लिया है। पर मेरे मन के किसी कोने में उस बेचारी लडकी के प्रति दया झलक उठी। मैं ने चेहरा उठाकर देखा तो वह बेचारी वहाँ से जा चुकी थी। ऐसा लगा कि अवसर पाकर वह जीवन बचाकर भाग गयी है।

मैं अपनी दूकान में आ बैठा। उस छोटी लडकी का रूप मेरी आँखों के सामने नाचता था। मन में न जाने उस लडकी की ओर दया का भाव भर गया। उस लडकी के चेहरे में गरीबी का भाव है। फिर भी कुलीनता वहाँ नाचती है।

शाम हुआ। रास्ते में अब चहल-पहल है। सब लोग आनन्द मग्न हैं। पास के तियेट्टर से सिनेमा गान बह रहा है। मैं दूकान के बाहर चिन्ता मग्न होकर खड़ा था। तो मेरी आँखों में उस छोटी लडकी की (रूप सौंदर्य) पडी। वह कहीं जा रही थी। मैं ने उसे पास बुलाया। वह भयभीत होकर पास आयी। मैं ने उस से पूछा:- "तेरा नाम क्या है?" जवाब मिला "बीना" "अच्छा बीना, तेरा घर कहाँ है? घर में कौन कौन है?" वह चकित होकर यों बोली– "मेरा घर कृष्णापुर गाँव में है, बापूजी। घर में माँ, भाई और मैं हूँ।" मैं एकाएक पूछ बैठा। "क्या बाप नहीं हैं तुम्हें?"

उस बेचारी की आँखें भर आयी। वह कुछ नहीं कह सकी, नीचे की ओर देखते वह चुपचाप खडी थी। मेरे मन में सारी बातें जानने की उत्सुकता बढ गयी। मैं ने पूछा– "क्यों रोती हो, बेटी? क्या तेरे पिताजी मर गये। इसे कोई बात नहीं। बताओ, धैर्य धारण करो।"

वह कहने लगी- "बाबूजी, मेरे पिताजी हमारे साथ हैं। पर वे घर में बहुत कम समय बिताते हैं। रोज संध्या को आते हैं। पर, खूब...... शराब पीकर! आते ही हम से झगडा करते हैं। ...मेरी...प्यारी...माँ को...मार पीट...खूब देते हैं। मेरी माँ घरों में चौका बर्तनकर जो पैसा प्राप्त करती है, उसे भी वे खींच ले जाते हैं। क्या कर सकते हैं हम! बाबूजी, मैं रोज भगवान से प्रार्थना करती हूँ कि मेरे बाप अच्छे हो जायें। मेरी सहेली लता के बाप उसे क्या-क्या लाते हैं। और इस कारण से ही उनका घर अच्छे रास्ते पर चलता है। उसी प्रकार एक दिन मेरे बाप भी अच्छे हो जायेंगे। और मुझे मिठाई, पुस्तक आदि ला देंगे।"

मैं स्तब्द होकर ये बातें सुनता रहा। अचानक वह कह उठी "बाबूजी समय बहुत हो गया। संध्या के पहले मुझे घर जाना है। नहीं तो माँ बिगड जायेगी। माँ के बनाये नारियल की रस्सी बेचने मैं बाजार आयी। नमस्ते बाबूजी, मैं जाती हूँ।

वह चल गयी। मैं चिन्ता में डूब गया। कितनी अच्छी लडकी है। पर हे भगवान, इतनी भोली बच्ची को देखने ही मेरी कमला की याद आयी।

साँच हुई। दूकान में बडी भीड-भाड थी। कुछ तीस पचास रुपये के चप्पल की बिक्री हुई। मैं आनन्द निमग्न हुआ। मेरा विश्वास यही था कि उस अच्छी लडकी के यहाँ आने से ही मेरा भाग्य चमक उठा। न जाने मेरे मन में क्यों उस लडकी की ओर ज्यादा सहानुभूति तथा प्रेम हुआ। किसी न किसी तरह मैं उसके उपकार करने का निश्चय किया।

रात हुई। दस बजे को मैं ने दूकान बन्द की। और धीरे रामू की दूकान में घुसा। जिस गऊन का दाम बीना ने पूछा था, उसी को खरीदने केलिए मैं ने बात किया। रामू ने पूछा ''भाई कल ही इसी प्रकार का एक गऊन लिये थे, न? कमल केलिए है या और किसी केलिए है? कमल केलिए है तो दूसरी तरह के डिसैन का एक गऊन ले जाओ।'' मैं ने कुछ नहीं कहा। उस से बात कहना मुझे अच्छा नहीं लगा। मैं उसी गऊन को खरीदकर घर चला।

रास्ते में बीना की याद सदा मुझे सताती थी। मैं रात भर सो नहीं सका। किसी न किसी तरह रात को गंवा दिया। सवेरा हुआ। मैं दूकान गया और संध्या को वह दूकान के आगे जाती हुई दिखायी दिया। मैं ने उसको पास बुला लिया। मुझे देखते ही वह आदर और प्रेम के साथ कह उठी ''नमस्कार बाबूजी!''

मैं ने कुछ नहीं कहे बिना उस गऊन लेकर बीना के हाथ में रख दिया। उसे देखते ही, पहले उस बेचारी का चेहरा चमक उठा। पर एक दम वह गम्भीर हो गयी। कुछ देर वह मौन होकर उसी गऊन को देखती रही। फिर बोल उठी– ''बाबूजी! मैं यह नहीं चाहती हूँ।''

मैं बिगड़ गया। ''क्यों बेटी क्यों। क्या, यह अच्छा नहीं? क्या इसका रंग तुम्हें पसंद नें आया?''

वह अत्यन्त गम्भीरमय वाणी में बोलने लगी। ''बाबूजी, मैं यह नहीं चाहती हूँ। मेरी माँ सदा मुझे यह उपदेश दिया करती है कि तुम किसी से कोई भी चीज मुफ्त में मत पाओ। अपने आप काम कर कष्टता सहकर पैसा कमाना ही श्रेष्ठ है। इसलिए प्यारे बाबूजी, मुझे माफ कर दीजिए!! भगवान की कृपा से मेरे प्यारे पिताजी शीघ्र ही अच्छे हो जायेंगे। और मैं फिर अच्छा कपड़ा पहन सकूँगी। मैं जाती हूँ बाबुजी...मुझे माफ कर दीजिए।'' बस, वह चली गयी। मैं कुछ कहने में असमर्थ था। उस भोली लड़की के पावन मन से जो शब्द निकला वह मुझे एक दम अचरच की गर्त में डाल दिया। स्तब्ध होकर खड़े रहने के अलावा और कुछ मैं नहीं कर सका। पर, मेरे मन ही मन से ये शब्द निकल पड़े– ''इस छोटी सरल, भोली–भोली लड़की के 'अभिमान' का बोध कितना महान है। हे भगवान, कृपा करके इसकी गरीबी को दूर करो। इस तरह की सैकड़ों लड़कियों के अभिमान खतरे में हैं। भगवान, तुम्हीं इस 'अभिमान' की रक्षा करने की शक्ति उनको दीजिए।

MATHEW M. NEERACKAL,
IIIrd. B. Sc. Chemistry No. 71

"अभिमान"

हाय! यह कैसी धूप है। सहा नहीं जाता; इतनी कड़ी धूप का अनुभव कभी नहीं हुआ है। रास्ता बिलकुल शून्य दिखायी पडता है। इस असहनीय धूप में यात्रा करने केलिए कौन तैयार होगा? कोई दो एक आदमी दृष्टि में पडते हैं। एक बैल-गाडी शब्द मचाते हुये आ रही हैं। उसे खीचनेवाले बैलों को देखिये, धूप की कठिनता से अत्यन्त विवश होकर मंदि, चलने में असहाय हो गये हैं। पर यही निर्दय आदमी उन्हें कहाँ जाने देता। यह जन बेचारे बैलों की पीठ पर जोर से मारता है। विवश होकर वे बैल भी दुर्बल पैरों को आगे रखते हैं।

मेरी दूकान में कोई भी नहीं आते दिखाई पडता। इस कडी धूप में कौन आयेगा, चप्पल खरीदने केलिये। फिर भी दूकान बन्द कर घर जाना अच्छी नहीं लगा। कोई आये तो क्या करें। इसी आशा से मैं दूकान में ही रहा। आखिर तो मानव आशाओं पर ही जीता है, न!

आज रात होने के पहले कोई पाँच दस रुपये का चप्पल बिक जाय, तो क्या-क्या खरीदना है? बीबी ने सबेरे ही कहा है, "चावल नहीं है!" फिर कमल को एक पुस्तक चाहिये। और वह तो भूल गया- दोस्त रामू को रुपया देना है न!? इस प्रकार की चिंता में डूब गया था। अचानक एक आवाज मेरे कानों में पडी।

"क्या पूछा, तू ने? कपडे का दाम!...... दाम पूछनेवालों को देखिये। क्या तुम जानती इसका दाम, दस रुपये है। "दस रुपये!" तेरे पास दस रुपये के बदले दस पैसे हो क्या? बुरी लडकी, आयी है। क्या तू ने कभी अपनी जीवन में दस रुपये एक साथ देखा है।" इन शब्दों में इतनी कठोरता थी कि मैं उठकर आकांक्षा के साथ बात जानने की। दूकान के बाहर आया और चारों ओर आँखें पसारी तो मालूम हुआ कि मेरे दोस्त रामू ही इस प्रकार ऊँचे शब्दों में चिल्लाता है। एक छोटी लडकी उसकी दूकान के सामने खडी है। रामू की वाणी सुनकर वह बेचारी लडकी चकित होकर खडी थी। फटे हुये मैले कपडे में भी उस गरीब लडकी की सुन्दरता कम नहीं होती। ऐसा मालूम पडा कि वह भय के कारण थर-थर काँपती है।

रामू, मेरा अच्छा दोस्त है। वह एक छोटी दूकान मालिक है। कपडे की दूकान है। सीने का एक मशीन भी उसके पास है। उसे अच्छी तरह सीना भी आता है। कई लोगों को कपडा

VALSAMMA P. V. II D. C.

"पूजापुष्प"

डा० सतीश अपने होस्पिटल में अनेक रोगियों की चिकित्सा कर रहे हैं। वह एक अच्छा मानसिक डोक्टर है। वह अपनी सारी श्रद्धाओं से रोगियों की शुश्रूषा कर रहे हैं। एक दिन उनके सामने एक रोगि को लाया गया। वह एक अच्छा युवक है। डा० सतीश ने अच्छी तरह जाँचकर उसे अपने होस्पिटल में दाखिल कर दिया। उस रोगी का नाम है बाबु। वह हमेशा एक युवती का नाम बता रहा है। वह हमेशा 'लता' —एक युवती का नाम— पुकारकर चुप बैठ रहा है। डा० सतीश इसके संबन्ध में और भी समझने का परिश्रम किया। एक दिन बाबु और सतीश समुद्र के किनारे बैठकर बातचीत करने लगे। सतीश ने स्नेहपूर्वक उस से पूछा "अरे बाबू, यह 'लता' कौन है?" तब बाबु अपनी दुःखपूर्ण कहानी —लता की कहानी— कहने लगे।

0 0 0 0 0

धनस्थिति में सम्पन्न एक परिवार का अंग था बाबू। उसके पिता का नाम था गोपाल और माता का नाम था लक्ष्मी। बाबू के एक भाई भी था, सोमन। गोपाल अपने बच्चों की शिक्षा में बड़ी श्रद्धा रखता था। इसलिए बाबू और सोमन दोनों स्कूल में भेजे गये। कई साल बीत गये। बाबू और सोमन एस. एस. एल. सी. पास हुये और गोपाल ने उनको कालेज में भी भेजा। इसी समय उस घर में एक नयी अतिथि भी आयी थी। उसका नाम था लता। वह गोपाल की भातजी थी। कालेज विद्याभ्यास केलिये वह भी उस घर में रहने लगे। लता एक सुन्दरी युवती नहीं थी। लेकिन उसके फाशन से वह अत्यधिक सुन्दरी लगती थी। फाशन में उसको पराजित करने केलिए उस कालेज में कोई दूसरी नहीं थी। अपनी पढाई के बीच में वह बाबू के सम्पर्क में कई बातें और भी सीखने लगी। बाबू और लता आपस में कई प्रकार की बातचीत करने लगे। इसके बीच में उन दोनों के हृदय भी आपस में मिले। लता ने अपने प्रेम जाल में बाबू को फँसा लिया जैसे शिकार के जाल में चिडिया फँसती है।

उन दोनों का प्रेम दिन-ब-दिन बढने लगा। वे परस्पर अपने रहस्यों को कहने लगे। गोपाल अपने प्रिय पुत्र बाबू को आवश्यक रुपये देते थे। इसलिये बाबू को हाथ में बहुत पैसे थे। उस पैसे को देखकर लता बाबू की ओर अतीव आकृष्ट होने लगी। वह भी उस पर आकृष्ट हुआ। उसके निर्देशानुसार बाबू लता को कई प्रकार की चीजें खरीद लाया। अनेक साडियाँ, मालायें, कङ्कण

कोई नारी बाबु से विवाह करने केलिए तैयार नहीं थी। वह निराश होकर लौट आया और डाक्टर से कहा– "अरे डाक्टर, मेरा सब काम विफल हो गया। मैं ने अधिक परिश्रम किया लेकिन किसी को नहीं मिला।"

ललिता ने गोपाल का जवाब सुना। सहताप से उसका मन भारी हो गया। वह बाबु को इस आपत्ति से बचाने की कोशिश करने लगी। अगले दिन ललिता ने अपने पिता के सामने आकर कहा "अरे डाडी, बाबु की इस अवस्था में कौन उसकी रक्षा करें? यदि कोई उसको विवाह नहीं करें तो उसका और उस कुटुम्ब का भी नाश हो जायेगा। इसलिए उसको इस आपत्ति से रक्षा करना डाडी का कर्तव्य है। इसलिए इसका परिश्रम करो" डाक्टर ने अपनी पुत्री की वाक्य सुनकर आश्चर्य होकर कहा "हम कैसे उसकी रक्षा करें?" पिता की जवाब सुनकर ललिता ने प्रत्युत्तर दिया–"इस प्रश्न का परिहार मैं करूँगी। लेकिन इसके लिए पिता की अनुमति आवश्यक है। यदि पिता इसकी सम्मति दें तो मैं सन्तुष्ट हूँ। तब डाक्टर ने अपनी पुत्री से कहा "अरी बेटी...तेरी किसी भी आशा के विरुद्ध मैं नहीं खड़ा हो जाऊँ।"

ललिता ने अपनी बातचीत जारी रखी– "बाबु की इस दुःखस्थिति में उसको विवाह करने केलिए किसी भी स्त्री ने सम्मति नहीं दी इसलिए उसका रोग कभी दूर नहीं हो जाता। उसकी रक्षा करने केलिए –मैं बाबू को विवाह करने केलिए– तैयार हूँ। इसलिए डाडी इस कार्य में मुझे अनुग्रह और सम्मति दीजिए।" ललिता का यह वचन सुनकर वह चौंक पडा और दंग रह खडे हो गये। उसने पुत्री से ऐसी प्रतीक्षा नहीं की थी। उसने बड़े दुःख से ललिता को पुकारा। "ललिता...मेरी प्रिय बेटी...तू मेरी इकलौती बेटी है। इसलिए तू अपने निर्णय से पीछे हटो।" लेकिन ललिता ने उस से विवाह करने का दृढनिश्चय किया।

डाक्टर पहले पुत्री की आशा के विरुद्ध खड़ा था। लेकिन अंत में यह सोचकर उसे ढाडस हुआ कि पुत्री भी उसके समान सेवा की महानता पर विश्वास करती है। उसने अपनी पुत्री के वाक्य को याद किया "अरे डाडी, आप मेरे लिए एक वर की खोज करते हैं। तुम्हारी इच्छा के अनुसार बाबु को आवश्यक धन है, विद्याभ्यास है, सौंदर्य है और नौकरी भी है। उसकी इस अवस्था में हम एक धनी को नहीं चाहते। बाबु को इस अवस्था से एक मनुष्य बनाना चाहिए।" उसने पुत्री की अभिलाषा के अनुसार कार्य करने का निश्चय किया।

डाक्टर ने बाबु के पास जाकर यह वार्ता उस से बताया। तब वह उत्साह से बातचीत करने लगा। तब से लेकर उसका आधा रोग दूर होने लगा।

कुछ दिन के बाद ललिता और बाबु का विवाह बडे धूमधाम से संपन्न हुआ। विवाह के बाद बाबु बडे संतुष्टवान और उन्मेषवान बन गया। वह अपनी प्रिय पुत्री को अत्यधिक प्यार करने लगा। तब वह लता को भूल चुका था। डाक्टर अपनी प्रिय पुत्री की आनन्दपूर्ण जीवित और बाबु का रोग दूर होते देखकर अपनी पुत्री की प्रशंसा करने लगा। एक महीने के बाद बाबु ने फिर नौकरी में प्रवेश किया।

इसी बीच लता बाबु के घर आ पहुँची। आज लता के सभी आराधक उसको छोडकर चले गये। अपना सब नष्ट करके वह बाबु के शरण में आयी है। वह बाबु के विवाह के सम्बन्ध में कोई बात नहीं सुना। लता ने बाबु से कहा... "बाबु आज मैं तुमको विवाह करने केलिए तैयार हूँ..." पहले मैं ने तुम्हारी वचनों का तिरस्कार किया, आज मैं तैयार हूँ।" उसका यह वचन सुनकर अपने हृदय के अंतर के क्रोध को संभालकर

आदि उनमें मुख्य चीजें थीं। ये चीजें जब मिलीं तब उसका गर्व और भी बढ़ी। उसकी इस पदवी को देखकर कई उसके आराधक बनने लगे। तब वह बाबू से विरले ही बोलती थी। लता के इस बुरे व्यवहार को देखकर बाबू का हृदय दुःख से तड़पता था।

बाबू को एक कम्पनी में क्लार्क की नौकरी मिली। अपने नये काम में वह अत्यधिक संतुष्ट हो गया और अपने नये साहचर्य के अनुसार जीने लगा। लेकिन लता के विचार में वह हमेशा डूब रहा था। इस प्रकार सोच सोचकर वह मौन में पड़कर हमेशा चुप रहा था। एक दिन बाबू कम्पनी से लौट रहा था, जाते समय उसने लता को देखा। उसके साथ एक दूसरा युवक भी था। लता को देखकर बड़ी खुशी से उसकी नाम पुकार कर बाबू उसके पास आया। लेकिन लता बाबू से कुछ भी नहीं बोली। लता के इस व्यवहार में बाबू का सारा अभिमान नष्ट हो गया। उसने ऐसा विश्वास किया। इस बुरे व्यवहार से उसके हृदय को बड़ा आघात हुआ। तब से लेकर वह एक मानसिक रोगी बन गया। इस से कम्पनी के काम में बड़ा भंग हो गया। वह अपने काम में बड़ी अश्रद्धा दिखाता था। वह किसी से कुछ भी नहीं बोला।

गोपाल अपने पुत्र की निराशा के कारण ढूँढने लगा। आखिर उसने इसका कारण समझा। लेकिन बाबू को लता के साथ विवाह कराने की इच्छा उस पिता के मन में नहीं थीं। लेकिन वह अपने पुत्र की भावी को मानकर लता की सम्मती मिलने केलिए उसके पास पहुँचा। बाबू हमेशा लता का नाम पुकारकर रोता था। उसकी रोगशांति केलिए लता को वहाँ लाया गया। तब बाबू जल्दी उठकर हँसी के साथ उसके पास खड़ा हो गया और कहा- "लता...मेरी प्रिय लता...तुम मुझ से मिल जाओ।" बाबू के संतोष देखकर गोपाल ने विवाह के सम्बन्ध में लता से पूछा। तब लता ने उत्तर दिया, "मैं ने बाबू से प्रेम किया, लेकिन उसकी आज की अवस्था में —एक मानसिक रोगी को— मैं विवाह नहीं करूँगी।" यह कहकर लता वहाँ से चलने लगी। लेकिन बाबू लता का नाम पुकारकर उसके पीछे दौड़ने लगा। गोपाल और सोमन ने उसको रोका। इसके बाद बाबू हृदय फूटकर रोने लगा। इस प्रकार रो रोकर उसका रोग और भी बढ़ गया। इस कारण से बाबू की नौकरी भी नष्ट हो गयी। आज वह एक पागल सा हो गया है। इसलिए चिकित्सा के लिये डा॰ सतीश के पास पहुँचाया गया।

0 0 0 0 0

बाबू ने अपनी कहानी कहने के बाद चारों ओर देखकर पुकारा "लता...अरे डाक्टर मेरी लता कहाँ है, वह आज यहाँ आयेगी न?" तब डाक्टर की बेटी वहाँ आ पहुँची। उसका नाम था ललिता। वह डाक्टर की इकलौती बेटी थी। बचपन में ही उसकी माता की मृत्यु हुई। अपनी पुत्री की भावी को मानकर डाक्टर ने फिर विवाह नहीं किया। माता की सारी लालनायें ललिता को अपने पिता से मिली। डाक्टर के संरक्षण के फलस्वरूप ललिता आज एक सुन्दर तरुणी बन गयी है। ललिता अपने पिता की तलाश में यहाँ पहुँच गयी। तब डाक्टर ने अपनी पुत्री से बाबू की सारी कथायें कह सुनायी। इसके बाद ये तीनों होस्पिटल की ओर चले गये।

अगले दिन डाक्टर सतीश ने बाबू के बारे में गोपाल से पूछा- "गोपाल, अगर बाबू का विवाह जल्दी ही करा दें तो वह इस रोग से विमुक्त हो जायेगा।" यह सुनकर गोपाल ने कहा- "डाक्टर उसका इस मानसिक रोगी की अवस्था में कौन लड़की को विवाह करेगी। कौन उसको पसंद करेगी..?" तब डाक्टर ने उत्तर दिया "तुम कहीं से एक लड़की को लाओ।" गोपाल लड़की की तलाश में निकले। गोपाल के अन्वेषण में

दिखावटी में हँसी से बोला ''तुम आज भी मुझे प्यार करती हो ?'' यदि तुम मुझे प्यार करती हो और बड़ी खुशी से ''बाबु'' कहकर उसको आलिंगन करने का परिश्रम किया। लेकिन उसके पहले बाबु उसके मुँह पर एक मार थप्पड़ दी। और उसने क्रुद्ध होकर कहा ''पापी, तुम ने मुझे एक निरा पशु बनाया...मेरे सारी रुपये को तुम ने छीन लिया...तुम एक राक्षसी हो, मनुष्य स्त्री नहीं।'' तब शब्द सुनकर ललिता वहाँ आ पहुँची। बाबु ने कहा ''अरी श्रीमति लता, यह स्त्री ललिता मेरे पत्नी है। वह एक देवस्त्री है। तुमने जिसे निरा पशु समझा उसे एक मनुष्य बनाकर इसने मेरी रक्षा की। इसलिये जीवन रूपी मन्दिर में पूजा केलिए उपयोग करनेवाला एक 'पूजा पुष्प' है यह स्त्रीरत्न। तुमने मेरे जीवन को नाश करने का परिश्रम किया। लेकिन इस देवता ने उस नाश से मेरी रक्षा की। वह मेरे हृदयकोविल की पूजापुष्प है।''

लता के चारों ओर अन्धकार छा गया। वह जल्दी ही वहाँ से दौड़ गयी और अपने अभिमान की रक्षा केलिए कुएँ में कूदकर जान छोड़ दी।

REGISTRATION OF NEWSPAPERS (GENERAL)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(*See Rule 8*)

1. Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2. Periodicity of its Publication	Annual
3. Publisher's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
Nationality	Indian
Address	Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4. Printer's Name	M. M. John
Nationality	Indian
Address	Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5. Editor's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara, Principal
Nationality	Indian
Address	Deva Matha College, Kuravilangad
6. Names & address of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad No partners or shareholders

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara,
Publisher.

October, 1972